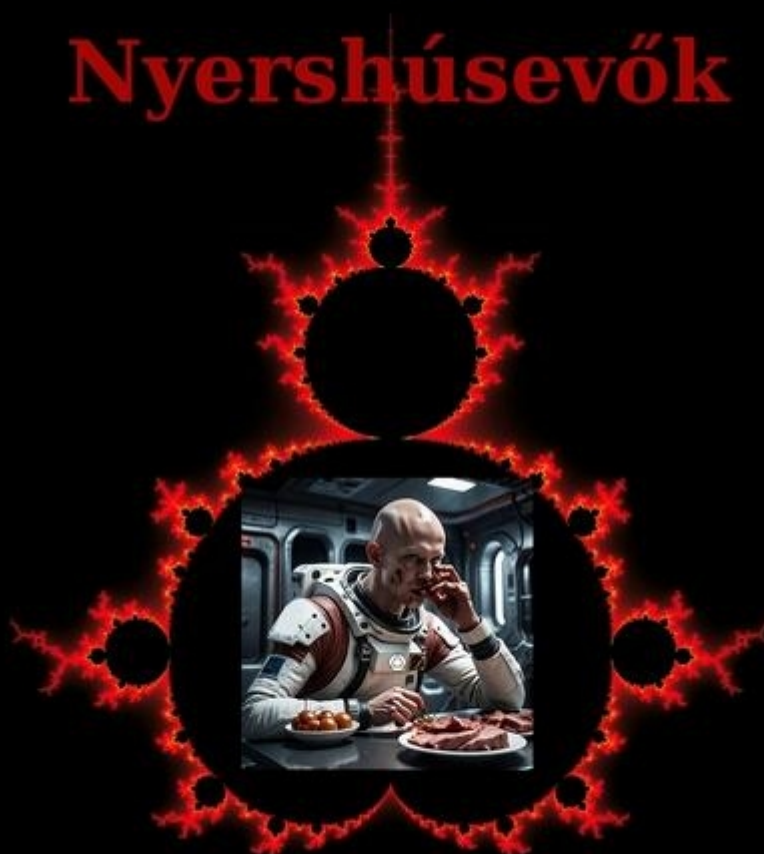

Viola Zoltán

Nyershúsevők

2025

Viola Zoltán
Nyershúsevők

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás

2025

Tisztelt Olvasó, e regény egyenes folytatása annak a művemnek, melynek címe: **Sztoícia**, s amely ingyen, jogtiszta letölthető a MEK azaz a Magyar Elektronikus Könyvtár ezen oldaláról:

<https://mek.oszk.hu/24800/24814/>

E mostani könyvem nem biztos hogy érthető, pláne élvezhető lesz a számodra azon előzményregény ismerete nélkül, szóval ha azt még nem olvastad, akkor a leghatározottabban azt javaslom neked, hogy e mostaniba bele se kezdj, hanem előbb AZT olvasd el! E műben ugyanis NEM törekedtem arra, tényleg és igazán nem, hogy bármit is megmagyarázzak amit abban a másikban már leírtam, nem fordítottam energiát arra, hogy e mű azon előzményregény ismerete nélkül is szórakoztató, élvezhető, vagy akár csak *érthető* legyen! E mostani regényt egyszerűen úgy kell tekinteni, mintha csak további fejezeteket írtam volna ahhoz az előzőhöz!

Tartalomjegyzék

Szereplők.....	5
1. fejezet: Segítségkérés.....	6
2. fejezet: Tutulla.....	31
3. fejezet: Vissza a gyökerekhez.....	56
4. fejezet: Hotel Monsters.....	90
5. fejezet: Égből Hullott Egészség.....	109
6. fejezet: Homo Tardigrada.....	118

Szereplők

- Pucsakaci**, ő egy médiacézár, akinek csak a kíváncsisága nagyobb, mint a gátlástalansága.
- Csipetke**, ő Pucsakaci leánya.
- Xanda**, aki Csipetke édesanyja.
- Mékvaráni**, ő Pucsakaci második felesége, eképp NEM Csipetke édesanyja!
- Kvaré**, aki minimalista és nyershúsevő. Bogarakat is eszik. Sőt még szellemi termékeket is fogyaszt, például a sintóizmust és a sztoikus filozófusok bölcséseit tanulmányozza. Nem mellékesen, ő Csipetke tanítómestere és nevelőapja, akit Csipetke mindennél jobban bálványoz.
- Groik**, aki férfi, sokszoros multimilliárdos, húsevő, és még mindig szerelmes a feleségébe.
- Minni**, az atavisztikus tutu leány, aki Groik felesége.
- Min**, teljes nevén **Mínusz 84A43BJ71-A0-9871423-CDEHJA**, egy tutu férfi.
- Pu**, teljes nevén **Plusz 12G54ZZ00-AB-1111013-POITIOI**, egy tutu leány.
- Klotyó**, teljes nevén **Mínusz 0016823000-00-0021320-0011000**, egy tutu férfi, Minni egykori főnöke, akinek a „Klotyó” természetesen csak a gúnyneve, amit Csipetke aggatott rá.
- Gemmon**, drágakőszakértő.
- Prig**, reklámszakember.
- Mjúa**, Prig felesége, ő is reklámszakember.
- Babi**, teljes nevén **Plusz 64738FCE2-B0-49152013-FBFD828**, egy tutu leány, aki endokrinológus, bátor, kísérletező kedvű, öntörvényű, botrányhős, ennek ellenére azonban mély meggyőződése hogy ő a legislegigazibb tutu aki csak elképzelhető.
- Fafej**, teljes nevén **Mínusz FAFE0356ZZ-AA-13612132-7030111**, ő Babi főnöke. A „Fafej” természetesen a neve elejéből képzett becenév csak, amit Csipetke ajándékozott neki nagy kedvesen.
- Kukucska**, ő egy csiszi etu.

1. fejezet: Segítségkérés

Kvaré és Csipetke igazán meglepődtek azon, hogy Pucsakaci - Csipetke édesapja, azaz „biológiai apja” - arra kérte őket, hogy tiszteljék meg őt a látogatásukkal, méghozzá a lehető legsürgősebben, ha csak lehetséges még aznap!

Ez két okból is szokatlan volt. Egyrészt, előző héten már jártak Pucsakacinál. Másodszor, Pucsakaci nem is nagyon igényelte a látásukat. Nem mintha nem szeretne volna leányát, Csipetkét, mert persze hogy szeretne! De Pucsakaci igen jól érezte magát második feleségével, Mékvaránival, de annyira, hogy sajnált minden percet amit nem ezzel a középkorú szépasszonnyal töltött, aki bár biztos nem volt egy hamvas ifjú tinédzser, de igenis volt annyira szép életkora ellenére is, hogy számos huszonéves lány megirigyelte volna! Emellett csodálatosan tehetséges énekesnő volt, s ahhoz is nagyon értett hogy miként kell hatni a férfiakra - az egészen biztos hogy Pucsakacira igenis *akart* hatni, és hatott is, de még mennyire! Mindazonáltal hiába hogy nem ő volt Csipetke édesanyja, a kislánnyal remek volt a kapcsolata. Bár azt hogy „kis”lány, némi óvatossággal kell leírunk. Tény hogy amikor Mékvaráni megismerkedett Pucsakacival azon a másik bolygón, akkor Csipetke még kis leány volt, olyan tíz és fél év körüli, de aztán ott eltelt három év is mire ilyen-olyan kalandok után vissza tudtak keveredni Pucsakaci szülőbolygójára, ahol Kvaré lett Csipetke nevelőapja, természetesen Pucsakaci beleegyezésével. Ez mindenkinek jó volt: Csipetkének azért, mert mást se szeretett volna ennél jobban; Pucsakacinak, mert így megszabadult a gyermeknevelés nyügeitől és minden idejét új szerelmének, Mékvaráninak szentelhette (el is hanyagolta a médiabirodalmát kissé, szerencsére akadtak megbízható, tehetséges alkalmazottai, akik kézben tartották a dolgokat) és jó volt Mékvaráninak is, mert bár ő tényleg kedvelte Csipetkét, de semmi esetre se annyira, hogy óhajtotta volna a pótanyuka szerepét betölteni mellette! Ami már amiatt is rém hálátlan feladat lett volna, mert Csipetkénél csintalanabb, szófogadatlanabb, önfejtűbb, bosszúállóbb, találékonyabb és bátrabb sőt merészebb és vakmerőbb rosszcsontot még soha nem szült az Univerzum, ez volt egyöntetűen mindenki véleménye aki valaha is alaposabban megismerte a kislányt, vagy hallott a kalandjairól. Általános volt a vélekedés Csipetkéről, hogy a kislány nem más, mint egy (egyelőre még, és csak testi értelemben) mikroszkopikus kalandornő. Csipetke, ha valamit a fejébe vett, maga volt nő mivolta ellenére a megtestesült kanördög, a hétfejű sárkány és egy rém veszedelmes boszorkány valamiféle keveréke, hajmeresztő fantáziával rendelkezett hogy túljárjon bárki eszén vagy megkeserítse az ellenségei életét, és semmi esetre se szűkölködött bátorságban se, hogy végrehajtsa amit kitervelt! Egészen egyszerűen soha senki nem volt képes fegyelmezni őt, sosem, de KIVÉVE egyvalakit, és ez az egyvalaki, na ez volt Kvaré, az otthontalan, nincstelen csavargó, aki ráadásul súlyos, krónikus betegségben is szenvedett, tudniillik - ahogy ő mondogatta félig tréfásan de félig komolyan is - ő a *munkaundor* nevű betegség áldozata! Ő főfoglalkozású, hivatásos munkakerülő!

Kalandjaik során azonban kiderült, hogy ez a munkakerülő csavargó bizony nagyonis hasznos képességekkel rendelkezik amik szükségesek a vad vidékeken történő túléléshez, ismeretei révén megmentette társait, beleértve Csipetkét és Pucsakacit is, s ezzel, meg sajátos életfilozófiájával annyira lenyűgözte Csipetkét,

hogya a kislány életében először bizony elkezdett tiszteletet érezni valaki iránt, természetesen Kvaré iránt, és minden vágya az lett, hogy minél többet tanulhasson szeretve tisztelt Mesterétől. Ez eleinte nagyon nem tetszett Pucsakacinak, de végül mintegy „közkívánatra” beadta a derekát, s hozzájárult hogy Kvaré legyen Csipetke nevelőapja és tanítómestere.

Azóta hogy ez történt - mely eseményekről a Tisztelt Olvasó a Sztoícia nevű regényből tájékozódhat részletesen -

(Lábjegyzet: A Sztoícia nevű regény ingyen, jogtisztán letölthető a MEK azaz a Magyar Elektronikus Könyvtár ezen oldaláról:
<https://mek.oszk.hu/24800/24814/>)

azóta tehát hat teljes év eltelt, s mostanára Csipetke már bizony tizenkilenc éves tündöklő hajadonná serdült, szóval nem is volt ő már olyan „kicsi” lány... pláne, mert ahhoz képest hogy épp csak kijárta a középiskolát és ahhoz képest hogy vitathatatlanul nőnemű lény volt, ehhez képest tehát csak úgy dagadoztak rajta az izmok! No, persze, semmi esetre se annyira, mint valami súlyemelő-nőn vagy női testépítő bajkonon, aki kifejezetten arra „gyúr” hogy minél izmosabb legyen, netán bizonyos gyanús eredetű, veszélyes drogokat is szed az izomtömeg növelése érdekében - ennyire azért nem volt izmos Csipetke. Az is biztos azonban, hogy még a huszonéves férfiak közül is sokan, ha ugyan nem a legtöbben, megirigyelték volna Csipetke erejét, izmait, nem is említve a fürgeségét és a kitartását!

Csipetkének meggyőződése volt hogy amiatt ilyen erős és egészséges, mert hűen követi mestere, Kvaré étkezési szokásait, azaz az esetek 99 százalékában csak nyers húst és nyers belsőségeket eszik, például nyers, véres májat, nyers agyvelőt, nyers csontvelőt, nyers vesét, nyers vékonybelet... Néha persze tojásokat is, ha épp úgy adódik. És friss vért iszik ha csak teheti. És ritkán van hogy nem teheti, mert saját, óriási birtoka van, amin kedvére vadászhat. És emellett természetközeli életet él, azaz nála nem úgy van ám hogy napi tizensok órákat a szobában ül a tévét bambulva, hanem ő tényleg maga vadászik a birtokán, netán halászik, eközben sokat fut, nyilazik, dárdát hajít, netán az „atlatl” nevű ókori lándzsahajító eszközzel teríti le a vadat... sőt, akár egy szál késsel végez velük, persze ilyenkor nem egy vaddisznóra kell gondolni, hanem valami kisebb állatra.

Szóval Csipetke semmi esetre se volt már olyan igazi „kis”lány, eleve már nagykorú is lett jó egy éve, és nagyon élvezte ezt az életmódot, és édesapja, Pucsakaci se szólt bele a lánya életmódjába, már amiatt se mert rég tudta, úgyis hiába tenné. Néha meglátogatták egymást, udvariasan elbeszélgettek egymással, de nem nagyon volt közös témájuk, így egymás gyakori láthatását se nagyon igényelték. Csipetke kíváncsi volt rá, vajon most mi indíthatja erre Pucsakacit.

—Arra tippelek - mondta az út során Kvarénak - hogy most akar rávenni arra, hogy afféle tévés sztár legyek, aki a képernyőn át okítja az embereket mindenfélére, helyes táplálkozásra, vagy épp a tőled tanult sztoikus filozófiára... említette már párszor, hogy van egy ilyen terve velem, csak előbb meg akarja várni hogy nagykorú legyek, mert azt nem óhajtaná, hogy ilyesmi miatt kimaradjak az iskolából!

—De hiszen az egyetemet még nem fejezted be, sőt épp hogy csak elkezdted.

—Az azért mégis más ám, mint a középiskola. Ha nincs egyetemi végzettsége valakinek, az még nem akkora tragédia. Ha azonban már a középiskola se sikerül

valakinek, na azért igenis kinézik minden jobb társaságból, apukám nagyon szégyenkezne ha ilyen történné velem... az egyetem azonban... de meg aztán, legrosszabb esetben elvégezném azt levelező tagozaton vagy akármi...

—És neked mi a véleményed erről a tervről, tetszik neked?

—Majd megmondod te, Kvaré, hogy tetszik-e nekem! Hiszen édesapám mindig azt mondta, hogy az egész világon egyedül te vagy képes engem fegyelmezni, vagy általánosabban szólva: hatással lenni rám! És elismerem, ebben van is némi igazság... Szóval nekem aztán mi közöm is lenne ahhoz hogy tetszik-e nekem a tévében szereplés, majd ezt te eldöntöd...

—Ne viccelj velem Csipetke, nem vagy a rabszolgám, és nem szeretem amikor úgy teszel mintha az volnál.

—Jó-jó, na... szóval, vannak olyan aspektusai apám tervének ami vonzó. Igen, elismerem, szeretem amikor nagy tömegek figyelnek a szavaimra, amikor én vagyok a középpont... épp csak az a baj ezzel az egészszel, hogy ha egy tévéműsorban prédikálnék - tökmindegy miről - akkor hiába figyelné azt a műsort akár milliányi ember is a tévén át, én akkor is csak a kamerákat látnám a felvétel helyszínén! Azt valahogy nem érezném „igazi” szereplésnek! Bezzeg amikor Sztoicián prédikáltam a sztoikus filozófiáról az ott lakó bennszülötteknek, na az már valami volt! Azt nagyon élveztem!

—De hát ezen könnyű segíteni. Mondd meg apádnak, hogy olyan műsort akarsz amiben nem csak a kamera veszi fel amit mondasz, hanem valami nagy közönség előtt osztod az észet, és ezt veszi a kamera!

—Igen, hát persze, nyilvánvaló hogy ennek így kell lenni! És biztos is vagyok benne, apám ebbe bele fog egyezni, mert hát miért is ne!

Aztán az egész teljesen másképp alakult. Mert kiderült, cseppet se valami műsor kedvéért hívta el a leányát Pucsakaci... Ez kiderült abban a pillanatban, amint megölelte a leányát, miközben Kvarét egy udvarias fejbiccentéssel üdvözölte.

—Gyere édes leányom, már nagyon vártalak! És várnak téged a vendégeink is!

—Vendégeink? Kicsodák?!

—Mindjárt megtudod! Lépj csak be ide a nappaliba! Te is, Kvaré!

Beléptek. Odabent számos ember várt már rájuk valóban, mindegyiküket ismerte Csipetke, mert együtt vettek részt - még ha akaratlanul is - a Sztoiciában átélt kalandokon. Itt volt tehát a multimilliárdos Groik, a felesége, Minni, sőt Gemmon is, a drágakőszakértő, meg Prig és a felesége Mjúa a reklámszakemberek, akik a közös kalandjuk óta Groik alkalmazásába álltak. És itt volt Pucsakaci felesége, Mékvaráni is. Akadt ott azonban egy olyan férfi is, akit Csipetke nem ismert fel első pillantásra, mégis, valahogy ismerősnek tűnt neki! Mintha ismerné, de nem ugorna be neki a neve, vagy még inkább, mint valaki akit nem ismerünk, de úgy érezzük, tulajdonképpen ismernünk kéne, ismernünk illene őt!

Végül némi töprengés után így szólt:

—Nem tudom hogy hihetek-e annak amit látok - csak nem ám hogy te vagy az, Min?!

—De bizony, Csipetke, én vagyok az, úgy bizony, én, Min, a teljes nevemen Minusz 84A43BJ71-A0-9871423-CDEHIJA, bár tudom hogy e nevet képtelen vagy megjegyezni.

—De akkor se akarnám megjegyezni ha amúgy képes volnék rá. És minek is, a „Min”, az bőven elegendő információs értékkel bír a jelen körülmények közt.

—De leányom, légy tapintatosabb, illendőbb, mégiscsak egy vendégről van szó, ráadásul korábban olyasmikkel dicsekedtél hogy Min a te barátod! - intette leányát Pucsakaci lagymatagon.

—Nem sértegettem őt.

—De akkor is, ez a piszkálódásod hogy akkor se akarnád megjegyezni a nevét ha képes volnál rá...

—Csak egy ténytet közöltem. Különbben se alkalmazz kettős mércét, apus. Te talán szándékoznál sokat erőlködni azon, hogy megjegyezd ezt a rengeteg számot?

—Persze hogy nem, de nem ez a lényeg, hanem az, hogy ilyesmit az ember nem mond ki, legalábbis nem feleslegesen, amikor nem is kérdezik róla!

—Szerintem Min nem olyan érzékeny hogy ezt a szívére vegye, mert ő is mint minden tutu a logikát tiszteli, abból a szempontból meg tényleg csak egy tényközlés volt amit állítottam.

—De leányom, igenis vannak egy tutunak is érzelmei... és Min épp emiatt van most itt!

—A neve miatt?

—Nem, hanem amiatt mert vannak érzelmei!

—Nem bántódtam meg, nem történt semmi különös, tényleg... - szólt a tutu - sőt, még örülök is inkább neki ha Csipetke ilyen nyers, rámenős, határozott, mert izé... remélem hogy e tulajdonságai majd a hasznomra lesznek, ha... szóval, hogy is mondjam...

—Min, ez a hebegés nagyon szokatlan egy tututól, egy olyan észlénytől aki mindig biztos önmagában! - pirított rá a férfira Csipetke. —És különben is, hogy érted azt, hogy a tulajdonságaim a hasznodra lesznek? Csak nem olyasmit forgatsz a fejedben, hogy tutu kifejezéssel élve, „vegyíteni akarnád a génjeidet az enyémmel”, azaz - a mi fogalmaink szerint - párosodni?! Mert ha igen, akkor ezt máris elfelejtheted!

—Nem, nem, dehogyis, semmi ilyesmiről nincs szó... de kérlek hadd mondjam el a saját szavaimmal, mi a helyzet... ha esetleg lehetne tehát róla szó, hogy ne vágj közbe...

—Jó. - mondta Csipetke röviden, majd leült, és intett Min felé előkelően. —Kezdj bele!

—A segítségeket szeretném kérni. Leginkább természetesen Pucsakaci segítségét, de tulajdonképpen mindenki másét is, bárkiét tényleg, aki hajlandó velem tartani Tutullába... persze nem örökre! Hanem amíg, izé... megoldanátok egy nehéz problémát... Nem tudományosat! - böke ki gyorsan, látva hogy Csipetke megszólalni készül. —Hanem, szóval az a helyzet, hogy az egyik jóbarátomat ott, hogy is fejezzem ki magamat... azt hiszem ti úgy mondanátok, hogy „hamis váddal illették”. Ez a jóbarátom egy nő, úgy hívják röviden hogy Pu, mármint, így hívták őt röviden a barbárok közt, amikor néhány évszázaddal ezelőtt... bár ki tudja, nem számoltam az időt, lehet hogy már pár évezred is eltelt azóta... szóval akkoriban elfogtak mindkettőnket az akasztányok, végül a csiszúk szabadítottak ki minket, volt sok kalandunk...

(Lábjegyzet: Ezek a kalandok amikre Min célzott, abban a történetben vannak részletesen elmesélve, melynek címe: Szűzapa Gyermekei.)

Tehát a teljes neve Plusz 12G54ZZ00-AB-1111013-POITIOI, de ezt nem muszáj megjegyeznetek... szóval, mielőtt ideértetek volna, én már beszélgettem a témáról

Pucsakacival, és ő azt mondta, hogy szerinte Pu az én úgymond „szerelmem”, én nem tudom hogy ez igaz-e, az biztos hogy nagyon gyakran kerestük egymás társaságát, mert ugye együtt éltük át azt a borzalmas kalandot... Nem is vitás hogy én vagyok az a tutu akinek a legislegkalandosabb volt eddig az élete az összes tutuk közül... a második pedig Pu. Ő amiatt csak a második, mert nekem nem csak az az egy kalandom volt, de az a második is aminek kapcsán aztán veled is találkoztam, Csipetke... Szóval Pu és én, hát sokat beszélgettünk, na... meg különben is, ő is biológus mint én. Legalábbis ez az egyik szakmája, mert több is van neki, nálunk tutuknál ez nem ritkaság, belefér a hosszú életünkbe hogy több mindent is kitanuljunk, Pu például remek történész is... Na tehát szóval Pucsakaci azt mondta, szerinte tutu fogalmak szerint én meg Pu egy szerelmespár vagyunk... És ez tulajdonképpen igaz is lehet, mert... na de ez így nem lesz jó, csak csapongok ide meg oda, szóval, megpróbálom időrendben elmondani...

—Nem lehetne előbb a leglényegibb lényegét kinyögni, röviden?! - kérdezte Csipetke türelmetlenül.

—Hát szóval arról van szó, hogy Put ki akarják végezni. Ez ugyan nem szokásunk nekünk tutuknak, ezt sietek megjegyezni, mert tudom milyen szokatlan lehet ilyesmit hallani, de ez az igazság, mert szerintük olyasmit tett, amit semmi esetre se szabadna megtenni egy tutunak.

—De MIT tett?!

—Szerintem semmit. De megvádolták. Gyilkossággal!

Mély csend telepedett a teremre. Végül Csipetke szólalt meg.

—De, gondolom, nem egy úgymond „barbárt” ölt meg, mi? Nem olyan embert tehát aki a ti fogalmaitok szerint barbár, azaz, nem-tutu? Mert amiatt nem lenne kitéve ilyen súlyos retorziónak, sőt talán semmiféleképpen se!

—Hát persze, el se tudok képzelni olyasmit hogy ha egy tutu egy barbárt megöl, akkor az valamiképp ne jogos önvédelemnek lenne megítélve, vagy legislegrosszabb esetben legfeljebb azt mondanák hogy túlreagálta a helyzetet, és megszüdnék, mondván hogy máskor legyen türelmesebb vagy ilyesmi... és ezt is már a legrosszabb esetben csak, tényleg, szóval ennek se nagy az esélye... de most nem ilyesmiről van szó. Put természetesen egy másik tutu meggyilkolásával vádolják. Még hozzá egy olyan tutu megölésével, aki nála - azaz Punál - lényegesen magasabb kasztba tartozik, bár nem tudom, ezesetben a „kaszt”-e a megfelelő szó a nyelvetekben... mindenesetre messze sokkal több előjoga van mint Punak, bár Pu maga is az egyik legjobban tisztelt valaki a tutuk közt, mert ő meg én, mi ketten már... de mindegy, azt hiszem soká kéne magyaráznom hogy megértsétek a társadalmi viszonyokat nálunk... szóval, a lényeg hogy már mi ketten se akárhik vagyunk a tutuk közt, igazán nem, a legrangosabb valakik közé tartozunk, de akit Pu állítólag megölt, ő még nálunk is messze inkább... izé...

—Előkelőbb volt. - segített neki Minni.

—Tessék?

—De hiszen tudod, hogy egy ideje itt élek Tutullán kívül, és így már magamra szedtem némi ismeretet a barbár kultúrákból. Biztosíthatlak róla, a szó amit keresel, az „előkelő”. Azaz, te meg Pu nagyon előkelő tutuk vagytok, de akit Pu állítólag meggyilkolt, az még sokkal előkelőbb.

—Jó, nekem mindegy, ha így megértitek... de amúgy jó is hogy megszólaltál, Minni, mert ennek az egésznek hozzád is köze van de nagyon ám! Mert ugye

neked volt az az ügyed hogy átalakultál ilyen izé... tehát olyan lett a külsőd mint egy barbár nőnek, erős lettél meg minden... és azután amikor az a gammavillanás történt, te ellenszegültél a részlegvezetőnek, és mindenkit beparancsoltál az egyetlen űrhajóba hogy mindenki megmeneküljön, ezzel azt veszélyesen túlterhelted...

—Nem kell hogy elmeséld, feltételezhetnéd hogy emlékszem az esetre! És igazam lett, mert végül mindenki megmenekült!

—Persze, persze... de akkor volt ellened egy tárgyalás, és aki azt vezette, na... szóval, őt ölte meg Pu! Mármint állítólag. Mert én nem hiszem. De mindenki ezt hiszi rajtam kívül.

—Miért hiszik ezt? - kérdezte Minni.

—Mert Pu is ott volt akkor, amikor az a gammavillanás... ő persze nem dolgozott ott, de ott volt, mert odalátogatott épp valamiért, most nem akarok belemenni hogy miért, lényegtelen, nagyon sokáig kéne magyaráznom hogy akár te is megértsd, hát még Pucsakaci meg a többiek... de ott volt, így tehát amikor te mindenkit beparancsoltál az űrhajóba, őt is megmentetted! És aztán amikor volt az a tárgyalás, akkor ő nem osztotta a többségi álláspontot hogy helytelenül cselekedtél volna. Azt mondta, hogy bár tényleg nagyon megijedt a külsőtől, és bár tényleg egyfolytában rémálmai vannak azóta is, de reméli a rémálmok majd idővel elmúlnak, s ez még mindig jobb, mint ha meghalt volna, ő tehát tulajdonképpen hálás neked. Ezt mondta, és...

—Emlékszem, igen, az egyik tanú tényleg a védelmemre kelt, még meg is köszönte nekem! - élénkült meg Minni.

—Na, akkor ő volt az.

—Ő volt az egyetlen. Emiatt is emlékszem rá. Remélem már nincsenek rémálmai, azóta sok idő eltelt.

—Persze hogy nincsenek már rémálmai, sőt... hallgass csak tovább, lesz ám hatalmas meglepetésed... szóval ott tartottam hogy ő ellenvéleményt hangoztatott, és igazából nem csak akkor, hanem később is, amikor már téged visszaküldtek a szobádba azzal a döntéssel hogy kapcsold ki magadat... amit te persze nem tettél meg. De ez most mindegy. A lényeg tehát hogy miután te már távoztál, óriási vita zajlott le Pu meg a többiek közt, szerintem nem túlzás ha azt mondom hogy barbár fogalmak szerint iszonyatos veszekedés volt, nem is közönséges vita... mert Pu még kiabált is! Bizony! Holott az példátlan nálunk tutuk közt, hogy egy efféle vizsgálatba holmi „érzelmeket” keverjünk bele, pláne nem indulatokat! De Pu ezt tette, pedig tudta hogy ezzel csak önmagát... izé...

—Égeti. - segítette ki őt Csipetke, még ha nem is a legválasztékosabb kifejezéssel. Min nem is értette.

—Dehogy, Pu nem gyújtotta fel önmagát... azt akartam csak mondani, hogy Pu tudta hogy a saját tekintélyét kockáztatja azzal ha Minnit a védelmébe veszi. Mégis megtette. És olyan szavakat használt, hogy ostoba maradi vénembereknek nevezte a vizsgálóbizottság tagjait... de ez még mind semmi.

—Naná hogy nem, ez nagyonis valami, egyre jobban tetszik nekem ez a Pu! - mosolygott Minni.

—Nekem is! - bólogatott Csipetke.

—Pedig ez még tényleg nem minden, mert be is bizonyította, hogy az elítélőidnek nincs igazuk! - nézett Min Minnire. —Bebizonyította matematikailag!

—Na azt meg ugyan miként lehet!

—De hiszen Pu remek matematikus, igaz hogy nem tartozik a

legislegismertebbek közé, mert ez nem a fő szakmája neki csak a harmadik, de ahhoz képest bizony... Na mindegy, nem sorolom fel az eredményeit, pedig szívesen megtenném, de úgysem értenétek semmit se belőle, hiába is emlegetnék olyasmiket hogy ő dolgozta ki a nem-standard, infinitezimális alapú fraktáldimenziókkal rendelkező mértékterek térelméletét... És mondom, ezt csak úgy mellékesen, mert a fő szakmája nem is a matematika hanem a biológia! Szóval bár biztos vagyok benne hogy ha majd találkoztok vele akkor a ti barbár nézőpontjaitok szerint Put csak egy gyenge, félénk, gyámoltalan leánykának tartanátok akit állandóan védelmezni és pátyolgatni kell, akiből nem sok mindent néznétek ki, de ő azért tényleg nem akárci ám! Úgy általában is mondható hogy „nem akárci”, a matematikában meg főleg nem! És azzal érvelt, hogy amennyiben egy embercsoportban levő emberek értékeit egy véges lineáris kontinuumban vesszük fel, a kontinuum számosságát a nulla és száz közé eső valós számhalmazra normalizálva, ezután a kétfajta mentési stratégia során bekövetkező értékvesztéseket kikalkuláljuk, és súlyozzuk a veszteség bekövetkezésének valószínűségével, akkor...

—Bocsáss meg Min - szólt hozzá Csipetke, ezúttal meglepően udvariasan - de én attól tartok, ha ezt a magyarázatot azaz érvelést meg is értenénk, de túl soká tartana, és nem is vinne közelebb bennünket a célhoz. Mert a cél az, hogy megmentjük Put, ugye? Vagy nem emiatt jöttél ide, hogy erre kérj meg bennünket - még ha egyelőre nem is tudom elképzelni, mit tehetnénk mi Tutullában, ahová, attól félek, be se engednének bennünket?

—Amiatt ne aggódj Csipetke hogy nem engednek be titeket, ezt majd én elintézem. Sőt, ez máris el van intézve, teljesen hivatalosan ott lehettek! Na de ott tartottam, hogy a lényeg...

—Nem, nem ott tartottál, ami a lényeg. Mert meg ne haragudj de teljes mértékben képtelen vagy a lényegre koncentrálni efféle ügyekben, ezt már látom. Lehet persze hogy csak nagyon aggódsz Pu miatt, de legalább amiatt ne aggódj hogy aggódsz érte, mert ezt én nagyonis a javadra írom! Szóval szerintem jobban járunk ha én kérdezlek, akkor előbb érünk célt. Tehát, Pu a védelmébe vette Minnit, igaz?

—Igaz.

—Nagyon határozottan és hevesen vette védelmébe, igaz?

—Úgy van.

—És ezzel felmérgetett bizonyos nála is előkelőbb tutukat, ugye?

—Igen, talán ezt is mondhatjuk, barbár fogalmak szerint. Bár ők nem kiabáltak.

—Az mindegy, attól még dühösek lehettek.

—Naná hogy dühösek lettek, mert amikor Pu bebizonyította hogy Minninek volt igaza, akkor azt is mondta hogy azok a másik tutuk, a nála is előkelőbbek, azok egyszerűen nem tisztelik a logikát, sőt azt se tudják hogy mi az a logika, a logika alapelemeivel sincsenek tisztában, annyit se értenek a logikához mint egy írástudatlan, messzire bűzlő fertőzésveszélyes primitív barbár, na és én bizony azt mondom neked Csipetke, hogy ennél nagyobb sértés talán nincs is a mi tutu nyelvünkben és kultúránkban, e pillanatban biztos hogy nem jut az eszembe ennél nagyobb sértés... egy tutura azt mondani hogy nem logikus, az nálunk olyan de olyan nagy sértés, hogy... eh, nem találok rá jelzőket hogy megértsétek... Az biztos hogy ez nem tetszett nekik, ez, hogy Pu... Mármint, főleg az nem tetszett nekik, hogy Pu matematikailag bebizonyította, hogy az adott helyzetben Minni helyesen cselekedett!

—Ezt nem nagyon értem. Ugyanis...

—Mégis kívánod hogy mondjam el a bizonyítást?

—Kímélj meg tőle kérlek... Legalábbis nem itt és most! Később talán meghallgatom. Én azt nem értem, ha Pu sikeresen bebizonyította, hogy az adott helyzetben igenis Minni döntött helyesen, akkor hogyhogy mégis elítélték Minnit, vagy ha Pu az ítélet után bizonyította be ezt, akkor miért nem szóltak Minninek, hogy „Bocs, vissza az egész, bírói hiba történt, ítélezési műhiba, mégsem kell kikapcsolnod magadat”!

—Mert nemcsak arról volt szó, hogy Minni helyesen döntött-e abban hogy mindenki beszállhat-e az űrhajóba, hanem arról is, hogy ő erőszakkal kényszerítette erre a többieket! Fenyégetéssel! Aztán meg, azt hogy az adott esetben a kockázatvállalás megengedhető volt, sőt talán mondhatjuk kötelezőnek is, azt Pu bizonyította be, utólag, és nem Minni, amikor a beszállásról kellett dönten. Minni nem matematikai képletek birtokában cselekedett, hanem csak úgymond „ösztönösen”. Ez meg méltatlan egy tutuhoz.

—Esetleg több ösztönös érzésem van a matematikához még a butaságom ellenére is, mint a régi főnökömnek volt. - mosolygott Minni.

—Lehet - ingatta a fejét Min - de te is tudod hogy mi tutuk nem holmi „ösztönök” alapján kell döntsünk. Mert ha néha jó is a döntés az „ösztönökre” hagyatkozva, de hátha később rossz döntésre vezetnek azok az „ösztönök”! Szóval, Pu érvelése után az a döntés született, hogy ha az adott esetben jó is lett az akciód kimenetele, de te akkor is veszélyes, agresszív ösztönlény vagy, így nem változtatják meg a korábbi ítéletet. És ekkor Pu megint teljesen kikelt magából, állítólag úgy rikácsolt mint egy agysérülést szenvedett kakas... ezt mondták róla később. Szóval hatalmas botrányt csapott. Akkora botrányt csapott, hogy olyan szerintem legalább tízezer éve nem volt sehol Tutullában! Sőt régebbóta. De hiába. Na és aztán az történt, hogy valamivel később holtan találták a vizsgálobizottság vezetőjét, azt tehát aki végülis elítélt téged, Minni!

—Várj csak egy percet, mert eddig akkora sebességgel haladtál mint egy fához kötözött, amputált lábú, benyugtatózott teknősbéka, most azonban hirtelen vágtatni kezdél mint egy gepárd. - szólt Csipetke. —Mert azóta hogy Minniből kitört az úgymond „ösztönlény”, azóta eltelt körülbelül kilenc év, ha jól számolom! Csak nem azt akarod mondani, hogy azóta Pu börtönben van?!

—Nem, nem, dehogyis!

—De hát úgy fogalmaztál, hogy „valamivel később”...

—Ó igen, persze, mindig megfélemezem róla hogy ti sokkal rövidebb életűek vagytok... szóval az a kilenc év, az nálunk semmi, nem nagy idő! És különben is, időközben nem az volt az egyetlen esemény, amivel Pu felbosszantotta azt a... de különben sok másik tutut is. Az volt az első eset, igen, de abból már sok minden más is következett, mert... izé...

—Hihetetlen, hogy ennyire képtelen vagy elmesélni egy történetet összefüggően!

—De Csipetke, ne szídjál már, értsd meg ez nem egyszerű feladat, mert le kell egyszerűsíteni a dolgokat úgy, hogy ti is felfogjátok, mert a mi kultúránk nagyon más mint a tietek, mások a szokásaink meg minden, és különben is bonyolult dologról van szó!

—Frászt, ne keress kifogásokat! Mindazt amit nagy nehezen elnyöszörögtél itt nekünk, alig néhány szóban össze lehetett volna foglalni. Figyelj, bemutatom, hogyan:

„Amikor Minninek volt az a botránya, a szerelmem, Pu nyíltan a védelmébe vette

Minnit, neki adott igazat, sőt még matematikailag is bebizonyította hogy Minni döntött helyesen. Ennek ellenére, a bíróság nem változtatta meg az ítéletet, mert Minnit veszélyes ösztönlénynek tartották akitől meg akartak szabadulni. Pu emiatt óriási botrányt csapott, és mindennek lehordta őket. Emiatt azok megneheztek Pura, és...” - és itt tartunk most! Látod, Min, milyen egyszerűen el lehet mondani a lényegét?!

—Hát ez tényleg nagyon tömör volt.

—Az. De megkérhetlek-e rá, hogy ilyen tömören folytasd?

—Megpróbálom. Szóval, ha ragaszkodol hozzá hogy olyan tömör legyek mint egy absztrakt szimbólumokkal teliszűfolt matematikai képlet, akkor a további eseményekről azt mondhatom, hogy... tehát: Miután Minnit elítélték, Pu egyfolytában csak dühöngött még napokon sőt heteken át is, és nekem is állandóan csak erről az igazságtalanságról beszélt. És meggyőződött arról, hogy Minninek volt igaza. Valószínűleg amiatt sikerült meggyőznie engem, mert nyilván van bennem valamiféle vonzódás Pu iránt, s így én is nagyon örültem neki, hogy ő megmenekült, Minninek köszönhetően. Aztán meg Pu elmondta nekem a matematikai bizonyítást is, amit én megértettem és elfogadtam, mert én igenis tisztetem a logikát! Az igaz hogy én semennyire se vagyok matematikus, de annyit azért bőven tudok a matematikából hogy ezt megérthettem, mert cseppet se olyan nehéz. Mindenki tud nálunk annyi matematikát hogy ezt megértse, mert nálunk már talán egy tíz esztendőös picike tutu kisgyerek is simán tud annyi matematikát mint nálatok egy végzős egyetemista aki valami mérnöki szakon tanul, ez nálunk hozzátartozik a legalapabb általános műveltséghez. Szóval én egyetértettem Puval. És akkor pár nap múlva, amikor Pu már jól kidühöngte magát, egyszercsak azt mondta nekem, hogy azóta is arról álmodik amikor Minni beparancsolt mindenkit az úrhajóba, de most már nem rémálmai vannak emiatt, hanem olyasmiket álmodik hogy ő van Minni helyében, ő parancsolja be oda a többieket, és neki vannak hatalmas izmai... És hogy álmában nagyon élvezi hogy ő olyan hihetetlenül erős. Meg olyan álma is volt hogy újra átélte azokat a hónapokat amíg az akasztányok fogságában volt velem együtt rengeteg idővel ezelőtt, és az ilyen álmaiban is erősnek álmodja magát, és álmában nagyon barbárul viselkedik, mert megragadja az akasztányokat puszta kézzel és darabokra zúzza őket, meg leszakítja a végtagjaikat mert ő olyan erős... Na és nekem is meg Punak is van némi képzettségünk pszichológiából, és emiatt arra a következtetésre jutottunk, hogy Pu szeretne maga is nagyon erős lenni, olyan, mint Minni. És engem meg az is érdekelt, hogy vajon a nyers hús evése csak a Minnihez hasonló atavisztikusokra hat-e így, hogy elősegíti az izomtömeg növekedését, vagy egy közönséges, nem-mutáns tutura is így hat-e! Persze hogy érdekelt engem ez a kérdés, hiszen biológus vagyok! És akkor elhatároztuk, hogy elvégzünk magunkon egy ilyen kísérletet, azaz elkezdtünk nyers húst enni. Elég tömör voltam eddig, Csipetke? - kérdezte Min félénken.

—Nem, cseppet se vagy tömör még most se, de legalább sokkal összefüggőbben beszélsz, azaz így nagyon jó lesz, folytasd csak! De válaszolj, nem féltetek-e attól, hogy nemcsak az izmotok nő meg, de mellékhatásként kinő a körmötök és a hajatok is, hogy a fogakat ne is említsem?

—De igen, erre természetesen gondoltunk! De Pu azt mondta, ő annyira nagyon vágyik a nagy izmokra, hogy ezt is vállalja ha muszáj, különben meg ő nincs is annyira a fogak ellen, mert az is jól jön fegyverként ha megint kellemetlen helyzetbe kerülne, mert milyen jó is ha akkor beleharaphat az ellenségébe!

Szerintem nagyon megrázta őt amikor akasztány fogságba került, szörnyű hatással volt rá, ezt mi úgy mondjuk hogy szerintem azóta is poszttraumás stressz-szindrómában szenved, teljesen érthető hogy így gondolkozik... szóval ő ezt bevállalta, mert valamit valamiért, és én is bevállaltam, mert én meg azt mondtam, nem nagy ügy az egész, hiszen legfeljebb majd szörtelenítjük magunkat miután kinőtt a hajunk, akkor senki nem veszi majd észre! A körmöket is el lehet távolítani utólag, meg a fogakat is ki lehet húzatni az orvosrobottal, szóval nincs itt semmi baj, igaz hogy ez mind kényelmetlenség, de megéri, ha a nagy izmok ezután is megmaradnak! Különben se biztos hogy lesz az egészből bármi, mert lehet hogy a nyers hús csak az atavisztikus tutukra van ilyen hatással. Na tehát eldöntöttük hogy végrehajtjuk a kísérletet, egyrészt mert Pu nagyon szeretett volna erős lenni, különben meg én magam is ha nem is annyira mint Pu, másrészt, ezt a Tudomány érdekében végrehajtott hősieis önfeláldozásnak tartottuk! Elvonultunk tehát ketten együtt egy kiküldetéses munkára, amihez csak ketten kellettünk, egy távoli lakatlan bolygórendszer egyik vulkanikus bolygóján tanulmányoztuk a magas kénsavas közegben élő anaerob prokariótákat... Jó-jó, tudom, ez megint nem tartozik a lényeghez... szóval, ott senki nem zavart bennünket, semmit se kellett titkolnunk. És kiderült hogy ránk is éppen olyan hatással van a nyers hús, mint Minnire volt! Szerintem emiatt is nem ismertél fel az első pillanatban engem, Csipetke, mert most sokkal erősebb vagyok mint amikor először találkoztál velem!

—De még mindig kopasz vagy. Szóval szörtelenítetted magadat?

—Nem. Eredetileg ugyan tényleg így szólt a tervünk... De Pu azt mondta, hogy neki megtetszettek a fogai! Mert fogakkal sokkal könnyebb megenni a nyers húst, márpedig ő ezek után már örökké azt akarja enni! És azt is mondta, hogy ha viszont megtartja a fogait, akkor semmi értelme a szörtelenítésnek se, mert úgyis lelepleződne a fogai miatt, akkor pedig már mindegy. Így aztán neki most van már haja is, meg körme is, fogai is, minden. Egyedül a lába közénél nincs szőre, de ott se szörteleníti magát, csak rendszeresen borotválja. Azt mondta, ott a csiszík is szörtelenek, és ő ezentúl a csiszíket fogja utánózni a külsőt illetően, mert azok biztos jól értenek ehhez, van benne gyakorlatuk. És ez adta nekem az ötletet hogy akkor nekem se kell magamat szörtelenítenem, elég ha csak borotválom a fejemet, mert akkor se lepleződhetek le... legalábbis nem a fejem miatt! Ugyanakkor viszont a haj tényleg nagyon hasznos lehet adott esetben, mert észrevettem hogy amikor épp nincs leborotválva a fejem, olyankor jobban bírom mind az alacsony, mind a magas hőmérsékleteket, ami ugyan nem fontos nálunk Tutullában mert nálunk mindig pontosan 25 fokos a hőmérséklet mindenütt, de mi van ha megint hosszabb időre a barbárok közé kerülök, én már megtanultam hogy az Élet fura helyzeteket produkálhat, és akkor milyen jó lesz ha majd hagyom kinőni a hajamat, és azután nem fázik majd annyira a fejem... szóval emiatt vagyok kopasz most, Csipetke, mert leborotváltam a hajamat, de attól még van hajam, vagy legalábbis lehet, ha hagyom kinőni!

—És tényleg van körmöd is! Fel se tűnt pedig eleinte!

—Hát igen, van körmöm is. Meg fogaim is. Csak a fogaim nem nagyon látszanak, mert nagy az alsó és a felső ajkam egyaránt, és nem nyitom ki a számat nagyon, ha beszélek. De különben meg Tutullában szájmaszkot hordok mostanában rendszeresen, ez nálunk nem szokatlan, sőt a kiemelt udvariasság egyik formája, tehát nem kötelező, bár ajánlott ha nála sokkal előkelőbb valakivel beszél a tutu. Tehát a fogaim emiatt se lepleződhetnek le. Ami meg a körmeimet illeti, Pu

tervezett egy vékony, hús-színű műanyag kesztyűt, ami elfedi a körmöket. Neki is van ilyen. Nyilván egy kicsit is alapos vizsgálat során kiderülne hogy van körmünk, de ennek esélye kicsi. Szóval ezt csináltuk, és azt kell mondjam hogy bár engem végülis csak Pu vett rá erre az egészre, de így utólag már örülök a dolognak, és nem is csak a nagyobb izmok miatt, pláne mert azért még mindig sokkal gyengébb vagyok mint egy igazi barbár. Az biztos hogy te Csipetke még most is könnyedén legyőznél engem. Na de a többi tutuhoz képest valódi izomkolosszus vagyok, az is biztos, és ez jó érzés! De ennél is fontosabb, hogy amióta így átalakultam, úgy általában véve is sokkal jobb a hangulatom, vidámabb vagyok, jobban örvendek az életnek, sőt, kiderült az is, hogy még az IQ értékem is látványosan megnövekedett, de annyira ám, hogy amikor a következő általános kategóriaellenőrzés megtörtént, akkor egyszerre három alkalzot ugrottam felfelé, ami egyszerűen hihetetlen és bámulatos eredmény... Kár hogy ezt senki nem érti közületek, Minnit kivéve. Na mindegy, szóval a lényeg hogy nemcsak az izmaim nőttek meg, de az agyam is szignifikánsan jobban működik azóta. És ezt én még az izmoknál is többre értékelem, amiatt mert mégiscsak tutu vagyok, egy tutu pedig mindig az észet becsüli a legtöbbre, ez teszi a tutut tutuvá, elvégre, más nem is képzelhető el... Szóval, Punak és nekem az lett a véleményünk, hogy hátha félreismertük mi tutuk a barbárokat! Legalábbis némely kérdéskörökben! Mert milyen jó is lenne ha minden tutu esze olyan éles volna mint a mienk, mármint, annyival élesebb mint amennyit a mi IQ értékünk javult! Még gyorsabban születnének a tudományos felfedezések! Tehát, amit mi felfedeztünk, pontosabban amit Minni fedezett fel még ha akaratlanul is, az tényleg hatalmas felfedezés, mondhatni óriási tudományos áttörés, egészen egyszerűen a legalapvetőbb kötelességünk hogy megismertessük ezt minden egyes tutuval aki csak létezik... Persze hogy ezt kell tennünk, ha eltitkolnánk egy olyan felfedezést aminek hála minden tutu intelligencia-kvóciense könnyedén megnövelhető legkevesebb harminc százalékkal, ráadásul tartósan, akkor nem volnánk méltóak a tudós minősítésre, sőt arra se hogy egyáltalán tutunak nevezhessük magunkat! Na de nem akartuk azonnal kikiabálni a dolgot, mert Punak az az ötlete támadt, hogy ki kéne próbálni ezt a dolgot csecsemőkön is, mert biztos még sokkal hatékonyabb, ha már gyerekkorban elkezdik alkalmazni ezt az újfajta táplálkozást! Nyilván persze egy csecsemő annyira se képes megrágni a nyers húst mint mi tudtuk amikor még fogatlanok voltunk, de semmi baj, majd pépesítjük a húst a kicsiknek! Így aztán jelentkeztünk egy gyermekgyárba dolgozni. A jelentkezésünket nagy örömmel fogadták, mert ez olyan szakma amit minden tutu mély elkeseredéssel utál, ugyanakkor viszont nyilvánvalóan kiemelkedően fontos. Ezért aztán az ilyen gyermekgyárakba ki szokták jelölni a dolgozókat kötelező jelleggel, egy időre. És ezalól csak a nagyon de nagyon előkelők kivételek, őket nem fenyegeti a veszély hogy ilyen undorító munkára küldjék őket akár kis időre is. Mi is már eléggé előkelő tutuk voltunk ehhez, de ettől még szabad volt jelentkeznünk ha épp úgy tartja kedvünk. Hát kedvem, az nem volt semennyire se, de mit meg nem tesz egy igaz tutu a tudomány érdekében... Szóval jelentkeztem Puval együtt oda, természetesen azonnal megengedték hogy ott dolgozzunk, a legnagyobb örömmel... Mielőtt közbeszólnál Csipetke, sietve közlöm, hogy a hajunk miatt se lepleződhattunk le, mert készítettünk testszínű műanyagból álcát a fejünkre, ami eltakarta a hajunkat. Akarommondani, Pu haját, mert én egyszerűen csak leborotváltam a fejemet, Pu azonban nem akart megválni a hajától, ám így szépen elrejtette azt.

Legalábbis a távkapcsolat során nem látszott, amikor meg a gyermekgyárba mentünk, már senki felnőtt nem is volt ott. Nem szívesen járnak oda a tutuk, tudod. Undorító egy hely. Mármint számunkra, szóval mi annak tartjuk, ti barbárok biztos nem így vélekednétek róla.

—És sikerült a kísérlet?! - érdeklődött élénken Minni.

—Teljes mértékben! Ugyanis...

—Egy pillanat - vágott közbe Pucsakaci - itt azért tényleg jó lenne ha lassítanál a történeten, Min, mert bár én sejtem hogy miről lehet szó amikor a „gyermekgyárat” emlegeted, de én is csak körülbelül! És szerintem ez mindenki másra is igaz itt, Minnit kivéve!

—Hát, nálunk nincs az, amiről én tudom hogy a barbárok közt szokásos, tehát a fizikai értelemben vett közösülés! Hanem amikor vegyíteni akarjuk a génjeinket, akkor egy gép szerzi meg a spermát is meg a petesejtet is...

—Várj csak, szóval ti nem közösültök?! - kiáltotta Csipetke, álmélkodva.

—Ha arra gondolsz hogy behatol-e a pénisz a hüvelybe, akkor jól gondolod, mert ez nálunk nem történik meg. Felesleges.

—De hát akkor nem is élvezitek az együttlétet?!

—Már dehogynem! Van e célra speciális gépünk, afféle sisak, persze vannak a gépnek manipulátorai is, a gép végzi a megfelelő mozdulatokat és a sperma illetve a pete kinyerését, ami meg a gyönyört illeti, eközben kapcsolatban áll egymással a férfi és a nő, agyhullámok révén! Az agyhullámokat a kellő erősségre az említett sisak modulálja fel. Így érezhetjük a másik fél kéjét, sőt, bizonyos mértékig még a gondolataival is tisztában lehetünk! Sőt, mindent amit érzünk, a gép rögzít is, és később újra lejátszhatja nekünk, a másik fél ismételt jelenléte nélkül, azaz egyetlen együttlét akárhányszor is megismételhető, továbbá az elmentett felvétel másoknak is rendelkezésére bocsátható, azaz a gyönyör megosztható! Ez sokkal jobb, mint a barbár közösülés által elérhető gyönyör, és tisztább is!

—Tisztább, az lehet - bólogatott Minni - de kétkem hogy az öröm illetve a kép nagyobb volna!

—De Minni, hogy mondhatsz ilyet, kétkem hogy valaha is kipróbáltad volna ezt Tutullában!

—Persze hogy ott nem próbáltam ki, senki se lett volna hajlandó velem... Ellenben a „barbár” módszert igenis kipróbáltam azóta éppen elégszer, és bár bevallom hogy eleinte nagyon féltem tőle, de kiderült hogy egész kellemes, az első egy-két alkalmat kivéve, de hát ugye minden új dolgot szokni kell eleinte... és bár az nyilván nem lehetetlen hogy a kéjézés erősebb a tutu módszert alkalmazva, ezt tényleg nem tudom megítélni mert azt még nem próbáltam, ebben igazad van, de abban teljesen biztos vagyok, hogy a barbár módszer már amiatt is felsőbbrendű, mert közben AKTÍVAK LEHETÜNK, míg a tutu módszert követve teljes passzivitás a sorsunk! Hiszen csak ülünk és semmit se tehetünk, sőt még a másik fél se tesz semmit se velünk, a gép csinál mindent! Márpedig amióta a barbárok közt élek, igenis megszerettem az aktivitást!

Min vállat vont.

—Ez a te dolgod, én nem akarlak meggyőzni semmiről se, én csak engedek Pucsakaci óhajának hogy megismertesselek benneteket ezekkel a dolgokkal... tehát, így jutunk a petéhez és az ondósejtekhez ami kell a gyermekgyárnak! Mert aztán a gépek ezeket összepárosítják, létrejön az embrió, illetve, először csak a megtermékenyített petesejt, ezt azonnal visszaültetik az anyába... majd néhány hét után kap a nő egy injekciót, annak hatására megszüli a még csak alig pár

centis embriót, ezt a megfelelő gép aztán felneveli, majd amikor itt az ideje, a gyerek „megszületik”... Nos, lényegében ekkor kerül a gyermekkertbe! És itt kezdődnek a dolgok gusztustalanná válni, mert bár a foetus-részleg is a gyermekgyárban van, de az embriókkal nincs semmi baj. A megszületett gyerek azonban állandóan csak bömböl, sír, csapkod a karjaival, üritkezik, nyáladzik, stb... tényleg iszonyatosan undorító! De amikor már kissé nagyobb, akkor se jobb a helyzet, mert állandóan csak csúszni-mászni akarna valahová, és ez még csak sokkal rosszabb amikor már járni is tud... Igazából úgy négy-öt éves kora körül lesz csak kissé elviselhető a helyzet, akkor amikor már bizonyos fokú képzésben részesülhet, de még akkor is szörnyű a tanárok sorsa, az biztos is... Persze, azok a gyermekek már nem a gyermekgyárban vannak, szerencsére. Vitán felüli azonban, hogy a gyermekgyári dolgozók sorsa a legszörnyősebb! És mielőtt megkérdeznének, hát megmondom, hogy nem, ezt nem lehet gépekre, robotokra bízni! Túl sok váratlan helyzet adódhat, amire a robotokat nem lehet beprogramozni.

—De úgy tudom, kaptatok etukat a csiszíktól - szólt közbe Kvaré - és az etu, az lényegében egy teljes emberi személyiségminta, a számítógépes hálózatban lakik, és így ha egy robottestet az vezényelne, akkor...

—Ne is folytasd - legyintett Min - mert ez igaz ugyan, de épp a gyermekkertben semmi esetre se alkalmazhatunk etukat! Az tényleg igaz, hogy pusztán fizikai értelemben egy etu képes lenne ellátni a gyerekeket ott, de te is épp most mondtad hogy a csiszíktól kaptuk az etukat, ezek tehát csiszí etuk, ami azzal a sajnálatos következménnyel jár, hogy bár szívesen segítenek bennünket tutukat, de alapvetően mégiscsak barbár személyiségmintázatok, még ha a barbárok legígéretebbjei is! Azaz, ők nem tutu, hanem csiszí módra gondolkodnak! És ez amiatt baj, mert könnyen belátható remélem, hogy nem engedhetjük meg hogy az ifjú tutu nemzedék gondolkodását elbarbárosítsák, azaz csiszívé neveljék őket! Nemhogy a gyermekgyárba nem engedhetünk csiszí etukat, de az etuk szigorúan ki vannak zárva az oktatás teljes folyamatából! Mármint, a fiatalok alapképzéseire gondolok, tehát arra, amit minden tutunak kötelező megtanulnia. De a felsőbb osztályokban is ritkaság hogy etu oktasson bármit is, sőt, ez még a posztgraduális képzéseken sem gyakori. A legfiatalabbakat azonban a legszigorúbban tilos hogy etu tanítson, mert hiszen evidens hogy minél fiatalabb valaki, annál könnyebb elnyomorítani a jellemét, gondolkodását, erkölceit helytelen neveléssel!

—Aha, már értem! - bólogatott Csipetke.

—Tehát a gyermekgyárban tutuk dolgoznak, sok tutu, mert muszáj, bár amit csak lehet természetesen gépesítünk. És tényleg majdnem minden gépesítve van. Alig van példa rá, hogy a saját kezünkkel kelljen hozzáérni egy ilyen gusztustalan valamihez, mint egy csecsemő! Ennek ellenére, néha sajnos megtörténik. Úgy értem, néha muszáj hogy megtegyük. Körülbelül nyolcvan csecsemőt kell hogy egy felnőtt tutu gondozzon, a szám változó amúgy, sok mindentől függ hogy épp mennyi, a részletek szerintem nem fontosak nektek, szóval úgy nagy átlagban nyolcvan, mert néha kevesebb, lehet hogy szerencsésebb tutuknak csak negyven jut, másoknak akár száz is... de nagy átlagban nyolcvan. Nekünk kettőnknek, Punak és nekem, összesen pontosan 128 jutott.

—Miért mondd e semmi esetre se kerek számra, hogy „pontosan”? - kérdezte Csipetke.

—Hát mert a 128, az igenis „kerek” szám, legalábbis majdnem, mert éppen

pontosan 16 szorozva nyolccal!

—Még mindig nem értem, ez mitől „kerek” neked, még ha nem is teljesen de „majdnem”!

—Mert mi tutuk már réges-rég a tizenhatos számrendszerben számolunk mindent, a tízes számrendszert barbárságnak tartjuk, mert az alapszáma, a tíz, az nem a kettő egész számú hatványa, nem úgy mint a 16, ami nem más mint kettő a negyediken! A 128 tehát ami $16 \cdot 8$, az eszerint a számrendszerünk alapszáma szorozva az alapszám felével, ami annak analógja, mint amikor a tízes számrendszerben a tízet megszorozod annak a felével, az öttel! A 128 tehát minálunk épp annyira „kerek” szám, mint a tíz tízes számrendszerű kultúrátokban az ötven lenne!

—Ja, így már világos, köszönöm!

—Szóval nekünk kettőnknek 128 gyermek jutott, pontosabban csecsemő, ami miatt szerencsésnek mondhatjuk magunkat, mert simán juthatott volna akár százhatvan vagy kétszáz is! Ennek ellenére, az első napok szörnyűek voltak... Undorító, bűzlő, sivalkodó fertelmek, tényleg... mint valamiféle vonagló, nagyra nőtt férgek, igen... De aztán magával ragadott bennünket a tudományos lelkesedés! Legalábbis azután, hogy az első eredmények megszülettek... Nyilván persze a legfiatalabb újszülötteknek nem adhattunk húst rögtön, még pépesítettet sem. Őket bizony a szokásos tutu csecsemőitallal kellett táplálnunk. Egy darabig legalábbis. De kitaláltuk, hogy ebbe keverünk bele némi friss vért, és ahogy múlnak a napok, egyre többet! A végén már kizárólag vért adtunk nekik. Mármint addig, amíg képesek nem lettek legalább a darált nyers hús megevésére.

—És honnan volt a friss vér? - kíváncsiskodott Groik.

—Hát, azt tudtuk hogy Minninek a Karinna nevű csiszi nő szállította úrhajóval a nyers húst, persze nem csak Minninek, kellett az mindenféle állatkísérletekhez is. Mi tehát egyszerűen csak szóltunk Karinnának, hogy ezentúl hozzon rendszeresen vért is! És ő hozott, amennyit csak kértünk. Természetesen fagyasztva, de ez nem volt baj, a csecsemőknek adás előtt hagytuk fellangyosodni. Előtte nem is titkoltuk hogy milyen kísérletet folytatunk, csak arra kértük hogy egyelőre ne szóljon róla a többi tutunak, és ezt megígérte. Sőt, kifejezetten tetszett neki hogy mit kutatunk! Hát még amikor bevallottuk neki, hogy már van nekünk is fogunk, meg más efféle a barbárok közt szokásos testfüggelékeink! Sőt, ekkor Karinna azt kérdezte, volna-e kedvünk egy másik kísérlethez is, mert ha ennyire érdekel bennünket a barbárok kinézete és életmódja, akkor hátha érdekelne bennünket a barbárok érzelmi világa is, és most épp felmerült egy vitatéma a csiszik közt hogy a tutuk külön emberfaj-e vagy nem, amit mi csinálunk az érdekes adalék lehet ehhez, de érdemes lenne kipróbálni minél több mindent, és neki az jutott eszébe, hogy kipróbálhatnánk, hogy reagálunk-e a csiszi szerelemtabletta hatására! Csináltak ugyanis egy tablettát, amit ha beveszünk, akkor szerelmesek leszünk abba a személybe, akit a tablettá beszédése utáni órákban rendszeresen vagy legalábbis sokáig látunk! A legbiztosabb tehát ha két ember aki szerelmes akar lenni egymásba, bezárkózik valahová pár órára, majd beszédnek egy-egy ilyen tablettát. Mi ebbe beleegyeztünk, és emiatt nem tiltakozom amikor Pucsakaci azt mondja hogy Pu a szerelmem, mert azóta tényleg nagyon furcsán érzem magamat ha rá gondolok, pláne most amikor távol vagyok tőle, mert nehezen bírom ki azóta a társasága nélkül... ő persze ugyanígy érez irántam. Azt nem értem csak, hogy miért becsülik a barbárok oly sokra ezt az érzelmet, mert bár az igaz hogy most hogy úgymond „szerelmes” vagyok, most

valóban hihetetlenül jólesik ha Put látom, pláne ha olyan dolgokat művelek vele amik tulajdonképpen méltatlanok egy tutuhoz, például megsimogatom őt... igen, ez igaz... de ezért cserébe azt kell elviselnem hogy amikor NEM látom őt, akkor szenvedek! Nem vagyok biztos benne márpedig, hogy úgy összességében megéri ez, megérné szerelmesnek lenni... na mindegy, most már ez van... szóval, végrehajtottuk a kísérletet a csecsemőkkel, és ragyogóan sikerült! Ami azt jelenti, hogy egyrészt lettek nekik is fogaik, meg hajuk, körmük, de persze nem ez a lényeg, hanem az, hogy kivétel nélkül minden vizsgálatunk, kivétel nélkül minden tesztalanyunk esetében azt mutatta ki, hogy szignifikánsan erősebbek, ráadásul sokkal de sokkal erősebbek, mint ami ebben az életkorban megszokott lenne! Közülük a legisleggyengébb is messze felülmulta izomtömeg terén az eddigi legerősebb tutu csecsemőt is, tulajdonképpen mondhatjuk, hogy mire a csecsemők három évesek lettek, addigra úgy néztek ki erejüket és magasságukat tekintve, mintha legalábbis öt évesek lennének, de akadtak akik akár hat sőt hét évesnek is beváltak volna! Ennél is fontosabb, hogy az efféle csecsemőknek készített intelligenciatesztek alapján elmondható, hogy a csecsemők is szignifikánsan magasabb IQ értékkel rendelkeztek, gyakorlatilag itt is igaz volt tehát, hogy legalábbis az öt évesek szintjén voltak három éves korukra, de némelyikük ennél is értelmesebb volt. Persze, azt hozzá kell tenni, még mi tutuk se vagyunk képesek pontosan mérni a csecsemők intelligenciáját, ebben a korban nagyon sok a bizonytalansági faktor, de az eredményeink erre utaltak, például sokkal korábban tanultak meg beszélni, előbb használtak bővített mondatokat tömondatok helyett, és így tovább, ráadásul egy konkrét kvantitatív vizsgálat lényegében cáfolhatatlanul bizonyította mindezt, tudniillik az, hogy az agytömegük is nagyobb! Ez már abból is látszott hogy nagyobb a fejük.

—De hiszen ez hatalmas siker! - ujjongott Minni. —Mit szóltak a főnökeitek?!

—Eleinte semmit, mert nem tudtak az egészeiről. Nem számoltunk be senkinek semmiről, mert azért a dologban volt sok bizonytalanság mégiscsak, olyan értelemben, hogy bár tényleg jelentős mértékben nagyobb volt a csecsemők agytömege, de nem lehetett tudni, ennek nem az lesz-e az ára, hogy a koponyacsont is hamarabb kezd-e majd elcsontosodni, tehát attól féltünk, hátha a gyors kezdeti agynövekedés később leáll, mert nem tud hová nőni az agy a megcsontosodott koponyavarratok miatt, miközben a hagyományos tutu táplálkozást folytató csecsemők agya tovább növekszik ha lassabban is, és így felnőtt korukra hagyják a nyers húst és vért kapott csecsemőket. Szóval igyekeztünk amennyire csak lehet titokban tartani az egész kísérletet, ameddig csak lehet. Minden kommunikációt blokkoltunk a csecsemőrészelegről, szerencsére ez nem volt nehéz, mert egyáltalán senki nem is volt kíváncsi az efféle kis undormányokra, minden épeszű tutu csakis boldog, ha semmi köze nem kell hogy legyen a gyermekgyárhoz... Tehát tovább folytattuk a kísérletet. Nálunk tutuknál a koponya elcsontosodása hat éves kor körül fejeződik be, ellentétben a barbárokkal, ahol ez másfél év körül már megtörténik. A mi gyermekeink esetén valóban sokkal előbb csontosodott el a koponya, négy éves kor körül, ami ugyebár a barbár és a tutu érték közt van, emiatt azonban a csecsemőink nem kerültek hátrányba, mert mire ez bekövetkezett, már nemcsak elérték a szokásos tutu agyméretet, de mintegy 15 százalékkal meg is haladták azt! Ami óriási dolog! Tizenöt százalékos agytömegnövekedés, az hihetetlen, bámulatos, hatalmas előretörés az észbeli képességek terén! Korszakalkotó felfedezés! Tehát minden de minden jel arra mutatott, hogy teljes sikerrel jártunk, az egyetlen hátránya ezen

újmodi táplálkozásnak kizárólag esztétikai lehet, mert ha ezt a táplálkozást általánossá tesszük, akkor vagy az lesz hogy nekünk tutuknak hozzá kell szoknunk a barbár attribútumoknak tartott szőrhöz, fogakhoz, körmökhöz, vagy ezeket a gyermeki fejlődés valamely pontján mesterségesen, sebészeti úton például, el kell távolítani, ami súlyos kényelmetlenség. De mi úgy véltük, cserébe az erőért és még inkább a megnövekedett észbeli képességekért, ez felvállalható.

Ám éppen mire a csecsemőink fejének elcsontosodása befejeződött, azaz négy éves korukra, muszáj voltunk befejezni a kísérletet, mert ekkor már el kellett kezdeni az iskolába járatásukat, azaz hogy szervezett képzésben vegyenek részt, mert ekkorra már bőven tudtak annyit a tutu nyelvből hogy ez lehetséges legyen. Minden tutu gyermek ekkor, 4 éves korában kezd úgymond „iskolába járni”, hogy barbár terminológiát használjak. És ekkor elhagyják a gyermekgyárat is. Persze ekkor is kell felügyelet nekik, de az már nem a gyermekgyárban van megoldva. Szóval ekkortól már nem tarthattuk titokban a kísérletet. Na és hát ekkor, izé...

—Amint kiderült, iszonyatos botrány lett belőle! - tippelte meg Csipetke.

—Úgy van. - bólintott Min. —Naná, hogy botrány lett belőle, de még mekkora... Amint a csoport megérkezett az iskolába, s meglátta őket a... mondjuk hogy „tanár”, nem ez a neve ugyan, de így mondom, alkalmazkodva a ti terminológiátokhoz, szóval amint meglátta őket, még csak fel se sikoltott, csak egyszerűen összeesett ájultan... Na nem részletezem a továbbiakat, a lényeg hogy egyáltalán senki tanár nem is akart foglalkozni ezekkel az úgymond „szörnyetegekkel”, végül hogy úgy mondjam „távvezérlés” alá lettek helyezve, azaz egy csizí etu irányítgatja most őket, de persze ez teljes mértékben szokatlan nálunk tutuknál, mert mondtam, az ifjú nemzedék nevelését nem szoktuk etukra bízni, szóval ez ami most van, igen, e pillanatban is, ez teljes mértékben szabályellenes, de semmit se lehet tenni... Rendkívüli helyzet, igen, az... És hát ugye ahogy mondani szokták, „Rendkívüli helyzetek rendkívüli intézkedéseket tesznek szükségessé”... Volt róla szó, hogy engem és Put átvezényelnek az iskolába, hogy e csoportot tanítsuk továbbra is, de aztán erről letettek, mert attól féltek hogy még jobban elrontjuk a gyerekeket. Bár mások szerint a gyerekeknek már úgyis mindegy, meg kéne szüntetni mindet.

—Kivégezni? - kérdezte Kvaré röviden.

—Igen. Az nem megy hogy megparancsoljuk nekik hogy kapcsolják ki magukat, mert a gyerekek erre egyrészt még nem képesek ebben a korban, másrészt valószínűleg úgysem engedelmessé válnának. Szóval igen, szóba került a kivégzésük. De egyelőre még ebből se lett semmi, egyrészt mert mégiscsak tutu gyerekekről van szó, még ha bizonyos értelemben nyomorék tutuknak is vannak tekintve, másrészt viszont akadtak azért olyan tutuk is, akik azon a nézeten voltak, hogy e gyerekek ha felnőnek nyilvánvalóan Tutulla legislegzseniálisabb egyedei lesznek, tehát vétek volna megölni őket, ez merénylet volna a Tutuság ellen, az Ész és az Értelem ellen, tehát legfőbb értékeink ellen, még akkor is ha e gyerekek annyira visszataszítóan sőt ocsmányul néznek ki! Mert csak az ész az, ami számít! Szóval nagy vita volt erről, azaz dehogyis volt, tart az még most is... Minket, azaz engem és Put pedig azonnal, hogy is mondjam... felmentettek a munkakörünkből, és engedély nélküli kísérletezéssel lettünk megvádolva. Nyilván, e vád igaz, nem is tagadhatjuk, persze hogy engedély nélkül kísérleteztünk, az más kérdés hogy muszáj is volt így tennünk, mert nyilvánvaló az is, soha de soha amíg Poliverzum létezik, nem kaptunk volna engedélyt ilyen kísérletre! És felmerült az is, hogy megparancsolják hogy kapcsoljuk ki

magunkat. Mert ugye nagy bünt követtünk el egyesek szerint, megrontottuk a gyerekeket, satöbbi... és különben se kár értünk, mert már mi is úgy nézünk ki, mint a szörnyetegek. Akarommondani, a barbárok. Bár mindegy is melyik szót használok, mert a „barbár” és a „szörnyeteg” szavak a mi tutu nyelvünkben majdnem szinoním fogalmak, tulajdonképpen a „barbár”, az a „szörnyeteg” szó által jelölt entitások részhalmazának van tekintve, szóval azalatt hogy „barbár”, mi egyszerűen egy olyan szörnyeteget értünk, aminek emberi alakja van. Még pontosabban, aki nagyjából úgy néz ki mint egy tutu, mert két keze, két lába és egy feje van. Ettől eltekintve azonban akármilyen is lehet, de az biztos hogy ronda, erős és veszélyes... sőt, többnyire undorító is.

Szóval hihetetlenül nagy lett a botrány, és aki akkor régen a Minni elleni vizsgálatot vezette, az a tutu lett ennek az ügynek is a vizsgálója, mert neki már van valamekkora tapasztalata az ilyen „szörnyeteges” ügyekkel kapcsolatban, meg különben is, ez a mostani ügy bizonyos mértékig a Minni-ügy folytatásának tekinthető. Na és alig kezdett bele a vizsgálódásba, alig kezdte meghallgatni bizonyos más, előkelő tutuk véleményét az ügyről, egyszercsak meghalt! És vita se lehet róla hogy erőszakos halált halt, ugyanis úgy halt meg, hogy betörték a fejét valamivel. És mindenki Pura gyanakszik, mert Pu nemcsak azt ellenezte annak idején hogy Minnit elítéljék, de azt is ellenezte most igencsak hevesen és érzelemdúsan, hogy kivégezzék a gyerekeket. Márpedig az a bizonyos előkelő tutu, a vizsgálat vezetője, nem is tagadta hogy neki az előzetes véleménye az, hogy mindenkit ki kell végezni: a gyerekeket is, de engem is és Put is! Ettől természetesen még szándékában állt tisztességesen lefolytatni a vizsgálatot, meghallgatni a véleményét azoknak akik ezzel kapcsolatban mérvadóknak számítanak, mondjuk hogy szakértőknek... de neki ez volt az előzetes véleménye, amit nem is titkolt! És így most az az általános nézet, hogy Pu félt hogy ki lesz végezve ha ez a tutu folytatja a vizsgálatot, és emiatt megölte. Vagy, barbár fogalmak szerint, bosszút állt, mert már másodszor került éles ellentétbe ezzel a tutuval, először ugye Minni ügyében, most meg önmaga révén. Szóval egyesek szerint bosszút állt. Ez természetesen nagyon szokatlan lenne egy tututól, de hát már úgyis annyi szokatlan esemény történt, és Pu nyilvánvalóan hajlamos a barbár viselkedésre, ha vállalta hogy elcsúful és külsőre is olyan lesz mint egy barbár... mármint, úgy értem, ez a vélemény most Puról. De különben is ő a leggyanúsabb, mert ő találta meg a főtutu hulláját! Ő is értesítette a rendkívüli eseményről az orvosrobotot... aki persze már semmit se tehetett, mert akinek úgy szétverik a fejét hogy az agyvelejét legkevesebb három négyzetméteres területről kell feltakarítani, azt még a mi tutu orvostudományunk se képes meggyógyítani! Mi se vagyunk mindenhatóak... Tehát mindezt figyelembe véve elképzelhető, hogy Pu ölte meg azt a tutut, aztán úgy tett, mintha ő csak felfedezte volna a hullát! Én ezt nem hiszem, de nagyon sokan igen. Pu természetesen tagadja a vádat. Ő most, izé... nem engedik ki a szobájából, nem tudom ezt miként kell barbáruul mondani...

—Vizsgálati fogságban van. - segítette ki Mint Csipetke.

—Köszönöm. Szóval, eredetileg ebbe az izébe, „vizsgálati fogságba” se akarták őt rakni, hanem azt mondták neki, kapcsolja ki magát, mert ha nem, akkor majd...

—„Segítenek” neki, ahogy nekem is felajánlották. - szólt közbe Minni, nem minden gúny nélkül.

—Hát igen. Így is fogalmazhatunk. Szóval ezt mondták, de akkor én azt kérdeztem tőlük, hogy mitől olyan biztosak benne hogy épp Pu tette, mert az amit

felhoztak ellene hogy „úgy tett mintha”, az csak egy feltételezés, bizonyíték egy szál se, holott illene talán ezt az ügyet is olyan rigorózan kivizsgálni, ahogy egy matematikai bizonyítást ellenőriznénk! Annál is inkább, mert mi van ha most kikapcsolják Put, aztán mégse ő a gyilkos, és így az igazi gyilkos újra gyilkolhat?! És különben is, akármilyen erős legyen is Pu most, a húsevés miatt, arra ő se képes hogy akkorát üssön valakinek a fejére pusztán kézzel, hogy annak így szétspricceljen az agyveleje! Hogyne, persze, ha teljes erővel fejbe vág valakit, akkor biztos hogy az fog történni hogy Pu ökle nagyon megfájdul, akit viszont fejbe vágott, az azonnal meghal. Ez igaz, Pu most nagyon erős, igen, ilyen hihetetlenül erős! De akkor se annyira, hogy akit megüt annak szétspricceljen az agya... Szóval kellett ide valami szerszám is, valami fegyver... De azt nem találták meg! Az nem volt a tetthelyen! És az logikátlanak tűnik, hogy Pu valami kemény tárggyal betöri annak a férfinak a fejét, majd elviszi a gyilkolóeszközt valahová, eldugja, majd visszamegy a tetthelyre és úgy tesz mintha ő csak felfedezte volna a tetemet. Ennek semmi értelme, szerintem. De amikor ezt elmondtam, azonnal volt valaki aki azon a nézeten volt, hogy ennek épp az az értelme hogy így Pu kevésbé látszik gyanúsnak, mint ha a fegyvert ott hagyta volna!

Mégis, akik az esetet tárgyalták, azok közt kialakult némi bizonytalanság, mert hátha tényleg nem Pu a tettes, és akkor az valóban baj lenne ha Put ítélnék el ártatlanul, mert akkor az igazi gyilkos tovább öldökölhet! Ettől mindenki félt. Ez az érvem elgondolkodtató volt. Mert a legtöbben úgy vélték, az még nem lenne nagy baj ha Put megszüntetnék akkor is ha nem ő a gyilkos, mert akkor is rászolgált, a gyerekek megrontása miatt – de az nagyonis baj, ha a gyilkos kilétére nem derül fény, mert ha Pu életét nem is féltették, a maguk életét annál inkább! De senkinek se volt jó ötlete arra, miként lehetne kideríteni az igazságot. Nekünk tutuknak egyszerűen nincs semmiféle gyakorlatunk se bűnügyekben. Annyira nincs, hogy ez a szó is hogy „bűnügy”, nálunk ismeretlen, nincs e szónak tutu fordítása, én is csak amiatt ismerem e szót a nyelvetekből, mert nem most beszélek erről először, ugyanis pár órával az érkezésetek előtt már elmondtam mindent Pucsakacinak, tőle tanultam e szót... szóval mindenki tanácstalan, senki nem tudja, hogy most mit kéne tenni! És ekkor megkérdeztünk egy csiszí etut, vállalná-e ő a nyomozás levezetését, de ő azt mondta, nekik a csiszíknak sincs sok gyakorlatuk ilyesmiben, Csiszillában nem szokott gyilkosság történni, na és akkor mondtam én, hogy mit szólnának hozzá, ha elhívnám az ügy kiderítésére pár olyan barbár barátomat akikben megbízom! Elvégre az efféle erőszakos ügyekben a barbárok az igazi szakértők, náluk a gyilkosság szinte mindennapos esemény, sőt szinte szórakozás, majdhogynem megbecsült hagyomány... ők értenek az ilyesmihez... Persze volt aki nem engedte volna ezt, mert nem is kevesen azt mondták, én magam is gyanús vagyok, mert én is megölhettem azt a... Meg különben is, én is bűnös vagyok mert megrontottam a gyerekeket, szóval nagy az esélye annak, hogy maga a gyilkos fogja vezetni akkor a nyomozást! De végül az a döntés született, hogy engedik hogy elhívjam néhány barbár barátomat az ügyet kivizsgálendő, persze nem mi fogunk dönteni a kérdésben végleg, mi csak összegyűjtjük az adatokat, ismertetjük majd a tutu döntéshozókkal hogy mire jutottunk, aztán majd ők eldöntik, meggyőző-e az a következtetés amire jutunk... és különben is, az egésznek az a feltétele, hogy mindegyikünknek egy karperecet kell viselnie majd amíg ott vagyunk, amely karperec egy etu erőforrásbázis, azaz egy-egy csiszí etu fog figyelni mindegyikünket, azért, nehogy valami helytelen dolgot tegyünk, meg összebeszéljünk hogy valótlanúságot

állítsunk, vagy más ilyesmi. Szóval, ezért jöttem el Pucsakacihoz, hogy elhívjam őt, meg konkrétan Csipetkét is, mert emlékeztem rá, hogy Pucsakaci leánya mennyire, izé... szóval, amikor legutóbb itt voltam, akkor ő nagyon, hogy is mondjam... felháborodott azon, hogy a barbárok „akasztány” nevű csoportja miként bánt a lányaimmal, meg másokkal, és egymaga elintézte hogy megmeneküljenek... pedig akkor még ő maga Csipetke is nagyon kicsi volt! Szóval reménykedem benne, elintézi valahogyan, hogy Pu is... hogy is mondjátok ezt ti...

—Rehabilitálva legyen. - segítette ki őt most is Csipetke.

—Köszönöm. De jöhet más is kettőtökön kívül. Még Minni is. Ezt azért mondom, mert sejtem hogy félne jönni, de nem kell félnie, semmi baja se lesz, mert rég tudják róla Tutullában hogy itt él, de olyan döntés született hogy nem piszkálják az ügyet, mert minek is, és különben is, ha tennének valamit akkor valószínűleg rossz néven vennék azt a csiszik, akikkel kár lenne összeveszni ilyen csekélység miatt. Mert igaz hogy sokszorta erősebbek vagyunk mint Csiszilla, de akkor se lenne érdemes megrontani a kapcsolatot a csiszikkel, mert mégiscsak hasznunk származik a velük kialakított barátságos kapcsolatból. Szóval senki nem akarja kikapcsolni már Minnit. Ellenkezőleg, épp most nagy szükség volna Minnire ott, mert ti akik odamentek majd Tutullába, semmit nem ismertek ott, kell mellétek egy olyan izé, ennek se tudom a barbár nevét, szóval valaki aki megmutogatja nektek hogy mi hogy van ott, de senki nem pazarolná szívesen az idejét arra, hogy sokáig legyen barbárok társaságában, az szerintünk veszélyes és gusztustalan, undorító, unalmas és stresszes egyszerre, Minni azonban tud mindent úgyis mert ő közülünk való, tehát ő a hasznunkra lenne ha visszatérne, természetesen csak ideiglenesen.

—De mire kellenék én oda, te is ott leszel, vagy nem? - kérdezte tőle Minni.

—Igen, persze, ott leszek, de hátha néha el kell mennem ide meg oda, s akkor is jó ha van valaki a barátaink mellett, aki ismeri a tutu viszonyokat. Pláne mert hátha tolmácsolni kéne nekik, ha valamelyikük nem vállalná a tutu nyelv megtanulását.

—Akit itt látsz, azok mind tudnak már tutu nyelven.

—Ez jó hír, de akkor se ismerik a tutu használati tárgyak mindegyikét, ez biztos.

—Jól van, nem bánom, hajlandó vagyok visszatérni. Különben se lenne olyan egyszerű ügy engem kikapcsolni ha nem hagyom magamat! - és elégedetten feszítette meg az izmait. Mely izmok cseppet se tűntek rendkívülieknek Pucsakaci vagy Csipetke vagy bárki úgymond „barbár” szemében, de az is biztos, egy átlagos tutu számára Minni úgy nézett ki, mint egy barbár ember számára egy legalább háromszáz kilós gorilla!

—Tehát ha jól értettem - tűnődött Kvaré - bűnügyi szakértőnek kellünk oda. Nem bíznak meg bennünk teljesen, de mégis kíváncsak a véleményünkre, ötleteinkre, tanácsainkra, de a végső döntést akkor is ők hozzák majd meg.

—Természetesen! - bólogatott Min. —Nem is lehet másképp, elvégre én is gyanús vagyok a szemükben, ha nem is annyira mint Pu, ti pedig eképp egy gyanúsított barátai vagytok! Szerintem nem is fogják elhinni hogy Pu ártatlan, akkor se ha ti mind azt állítjátok róla, hacsak nem mutattok fel valami teljesen meggyőző, lélegzetelállítóan logikus bizonyítékot vagy arra hogy ő semmiképp se tehetett, vagy sőt még inkább arra, hogy igenis más tette!

—Hát ez nehéz feladatnak tűnik. De, ettől még megpróbáljuk! Legalábbis én biztos megyek, mert miért is ne, szeretek új tájakat látni, Tutullában még úgysem jártam, ráadásul ez intellektuális kihívás is, s a tetejébe még nemes ügynek is

tartom, mert a nyershúsevést propagálók védelmezése a szememben nyilvánvalóan nemes ügy! - bölintott Kvaré.

—Legrosszabb esetben pedig ha semmiképp se tudjuk bebizonyítani amit kell, hát megszöktetjük Put! - mosolygott Minni.

—Úgy van, úgy van! - lelkenedezett Csipetke.

—Biztos hogy nagyon vigyáznak rá. - ingatta a fejét kétkedően Min.

—Ugyan már - legyintett épp maga Pucsakaci - ez messze könnyebb ügynök tünik mint a nyomozás maga, mert a tutuk ugyan mit is érthetnének az olyan vad dolgokhoz mint őrzés, szöktetés, emberrablás, rosszabb esetben túszerzés és zsarolás... De, ilyesmit tényleg nem szívesen művelnék akkor sem ha a siker ily módon biztosított lenne, mert engem azért számos tutu ismer rajtad kívül is, Min, és ha megharagítom őket akkor nem fogják legközelebb is meghosszabbítani az életemet, amint pedig azt egyszer már megtették egy genetikai kezeléssel! Viszont, én ha nem is vagyok bűnügyi szakember, de eléggé ravasznak tartom magamat mégiscsak, és engem is vonz az intellektuális kihívás. Szóval ha mindenki beleegyezik, akkor induljunk is, mert ne szenvedjen már tovább az a Pu a fogságban, mint amennyit feltétlenül muszáj neki!

—Egy pillanat - szólalt meg Prig - azért ne induljunk mégse ilyen elhamarkodottan, mert van valami amit szerintem tisztázni illik már jóelőre!

—Mi az? - kérdezte Min.

—Hát hogy mi ennek az újabb kalandunknak a célja! Az hogy kiderítsük, Pu volt-e a tettes, vagy az, hogy őt megmentjük!

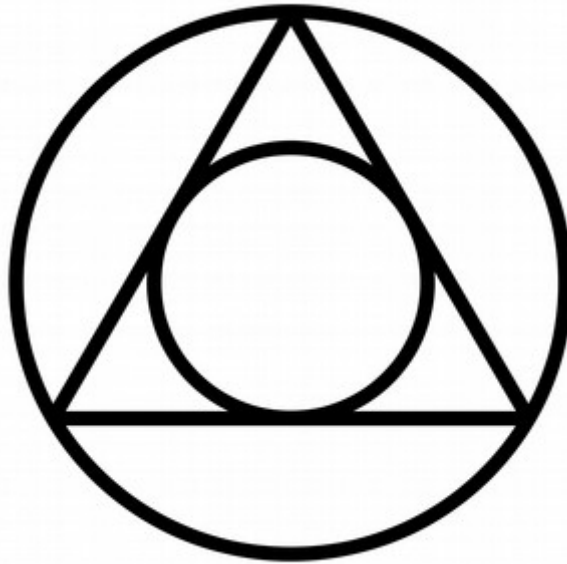
—Természetesen mindkettő, pláne mert őt csak úgy tudjuk megmenteni, ha kiderítjük ki volt valójában a gyilkos!

—Nana, ez nem ilyen egyszerű! Mert kezdjük azzal, bármit is hiszel te, attól még igenis lehetséges hogy Pu maga volt a gyilkos, még ha ennek kevés is a valószínűsége, legalábbis szerinted! Felmerül tehát a kérdés, akkor is óhajtod-e Pu megmenekítését, például úgy, hogy megszöktetjük, ami bár tényleg nem tűnik lehetetlennek, de azért az is biztos hogy felmerülhetnek nehézségek ezzel kapcsolatban, pláne mert a tutuk eleve bizalmatlanok lesznek velünk szemben, te meg máris gyanús vagy a szemükben ha nem is annyira mint Pu! A másik pedig amire felhívnám a becses figyelmedet, még ha ki is derítjük hogy ki volt az igazi gyilkos, és az nem Pu volt, s ezt megdönthetetlen logikai érvekkel bebizonyítjuk, még akkor is dönthetnek úgy Tutullában azok a főnök főtutu főakárik, hogy Pu akkor is jobban tenné ha kikapcsolná magát, te is, Min, mert most már rondák vagytok, és megbotránkoztatottok a tutuságot, megrontottátok számos tutu kisgyerek életét és más hasonlókat!

—Mindenféleképp óhajtom Pu megmentését, akkor is ha kiderülne hogy tényleg ő gyilkolt, amit azonban nem hiszek! De ha mégis úgy lenne, az se érdekelné, akkor biztos nyomós oka volt rá. Ebben az esetben ő el kell jusson valahová Tutullán kívülre ahogy Minni is tette, s én vele tartok! Jobban szeretném azonban ha nem kéne ilyen radikális életmódváltozással megbarátkoznunk. Fogalmazzunk tehát úgy, hogy elhívlak benneteket a barátaimat, hogy segítsetek a lehető legjobbat kihozni a helyzetből a számunkra!

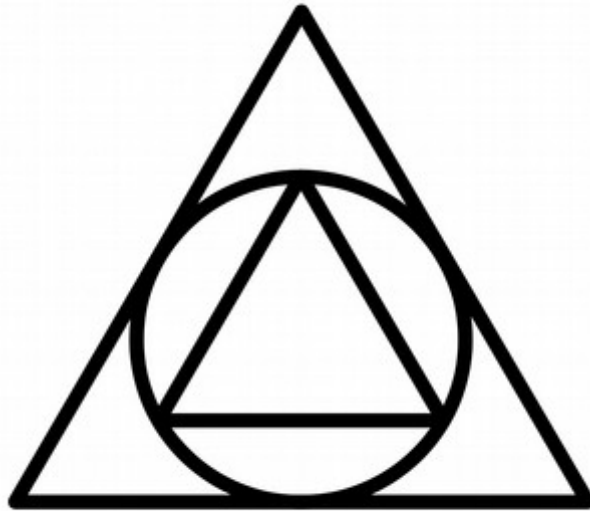
—Jó. Ebben az esetben máris adok egy jó tanácsot mint reklámszakember, már most, mielőtt még akár el is utaztunk volna oda! Ez pedig az, hogy akkor van Punak és neked, sőt még a nyershússal táplált kisgyerekeknek is a legnagyobb esélye az életben maradásra, ha minél többen állnak mellétek a tutuk közül. Meg kell tehát szervezni egy ilyen mozgalmat, márpedig egy mozgalom akkor sikeres,

ha vannak jól hangzó, lehetőleg az érzelmekre épülő jelszavai, és van jelképe! Na most - és e szavaknál Prig előhúzott egy kis hordozható számítógépet - amennyire tudom, a tutuk jelképe egy kör, benne egy egyenlő oldalú háromszöggel, s abban egy újabb kör van! Így néz ki, ugye? - mutatta a képernyőn:

—Így hát, épp ez a tutu címer!

—Na, akkor neked meg mindenki másnak is aki csatlakozik a mozgalomhoz, tehát aki hajlandó lesz változtatni az étkezési szokásain a nagyobb izmok s annál is inkább a több ész kedvéért, azoknak tehát kell egy másik címer, azért, hogy ezzel kifejezhessétek az összetartozásokat, s elkülönüljete a többiektől, a konzervatívaktól, akik nem hajlandóak haladni a korral, akiket épp emiatt az Ész és a Logika ellenségeinek kiáltunk majd ki! De azért ez az új címer olyan kell legyen, ami ha különbözik is a régitől, de fel lehet ismerni, hogy azért ti mégse barbárok vagytok, hanem magatok is a tutuk közül származtok! Figyelj, mit szólnál ehhez a címerhez? - és ujjai pár mozdulatával ezt az alakzatot varázsolta a képernyőre:

—Hát ez tényleg nagyon tetszik! - mosolygott Min. —Valóban, olyan mint a régi, de mégse! Más, de mégis emlékeztet rá! Bizonyos értelemben az „inverze”, az ellentéte, vagy hogy is mondjam! És az hogy a háromszögek felfelé mutatnak, tényleg jó jelképe a fejlődésnek, a haladásnak is! Mekkora hatalmas ötlet!

—Azért vagyok reklámszakember, hogy értsek az ilyesmihez, hogy ilyen ötleteim legyenek...

—Hát te tényleg nagyon értesz az effélékhez.

—Muszáj, mert amióta csak visszatértem arról az idegen bolygóról Pucsakacival, s annak már körülbelül hat éve, azóta Groik alkalmazásában állok, és a munkám épp az, hogy a nyers carnivore diétát reklámozzam, népszerűsítsem... s e munkának a része az is, hogy mindenféle jelképeket kell kitalálnom e célra! Igaz, ennyire geometrikus jelképet még sosem terveztem... de akkor is segített benne, hogy hat éve a nap minden órájában ilyesmiken jár az eszem, hogy jelképek, jelvények, figyelemmegragadó emblémák, ilyesmik... de ezt nem panaszkodásként mondom, mert egyrészt hihetetlenül jól meg vagyok fizetve e munkáért, másrészt élvezem is, mert komolyan hiszek e diéta hatásosságában! Korábban a súlyom majdnem 150 kiló volt, most meg csak 82. Korábban gyakran voltak depressziós időszakaim, néha még öngyilkossági gondolatokkal is tarkítva, ingerlékeny voltam, akadtak dühkitöréseim is, tele voltam pattanásokkal, aknékkal, fájt a hátam, viszketett a bőröm, fulladtam ha csak az első emeletre is kellett felmennem egy lépcsőn, most meg MINDEZ MÁR NINCS, elmúlt! Az energiám az egekben! Mintha újra húsz éves lennék, vagy legfeljebb harminc! Még az aranyerem is elmúlt! Vagy legalábbis tünetmentes lett. Szóval persze hogy szívesen segítek neked is, Min, meg mindenki másnak is, aki e diétát akarja követni, őszintén remélem hogy a hasznotokra leszek a tapasztalataimmal! De a feleségem is, mert ő is reklámszakember, és ő is ugyanolyan kövér volt mint én, de neki is sikerült lefogynia e diétával, s az egyéb mindenféle egészségügyi panaszai is elmúltak. Na de hogy ne térjek el nagyon a tárgytól, ez a címer még semmi, mert most jönnek a szlogenek, a jelmondatok amiket ki kell találnunk! Ezek két halmazba lesznek besorolhatóak. Az egyikbe azok kerülnek amikkel a mi céljainkat hirdetjük és magasztaljuk, a másikba azok, amikkel a velünk egyet nem értőket igyekszünk szégyenbe hozni! Most csak úgy hirtelenjében ezek

jutnak az eszembe, persze a lista később még bővíthet:

—Tegyük nagygyá Tutullát!

—Visszatérés az Alapokhoz!

—Mi vagyunk az Ész harcosai!

—Ne foszd meg a gyermekeidet a magasabb IQ előnyeitől!

—Aki a nyershúsevést ellenzi, az titokban irigy, és attól tart hogy az új nemzedék okosabb lesz nála!

—Több ész, mindenáron és bármi áron!

—A nagyobb intelligenciáért néha esztétikai áldozatot kell hozni!

—Megfosztanátok a gyermekeket a több észről, csak mert féltek hogy okosabbak lesznek nálatok?!

—A nyershúsevés ellenzése nem más, mint az idősebb nemzedékek gonosz összeesküvése a fiatalság ellen!

—Nyers hús = extra izom és extra agyvelő!

—Nyers hús = extra erő és extra ész!

—Nyers hús = extra izomerő és extra IQ!

—Ha az agysejtjeid beszélni tudnának, nyers húst követelnének!

—Az agysejtjeid friss vérré szomszédhozna!

—Miért maradnál gyenge izmú és gyenge eszű, ha erős is lehetsz mindkét szempontból?!

—Nyers hús: egy falat erő és ész!

—Ha eszesebb akarsz lenni, egyél agyvelőt és kész, ez igenis ilyen egyszerű!

—Nyershúsevés – a magasabb kasztba lépés könnyű útja!

—A friss vér ivása olyan az agysejtjeidnek, mint egy mechanikus szerkezetnek a kenőolaj!

Prig még folytatta volna a jelmondatok, szlogenek felsorolását, élvezve hogy mennyire hasznossá teheti magát a szakértelmével, de mégis abbahagyta hirtelen, mert ekkor épp Csipetkére pillantott, aki nagyon furcsa tekintetet vágott.

—Mi a baj, Csipetke, mi történt?!

—Baj, az semmi, sőt! Hirtelen egyszerűen ihletem támadt... Ugyanis arra gondoltam, annál esélyesebb hogy valami hasznos akármire bukkanunk a tutuk közt, hogy tehát kiderítünk valamit ami hasznára válhat Minnek és Punak, minél többen vagyunk! Elvégre van olyan mondás is, hogy „Több szem többet lát”... Tehát, az jutott az eszembe, hogy ennek érdekében mégvalakit magunkkal kéne vinnünk, még hozzá nem is akárkit, hanem az anyukámat, Xandát!

—Mit beszélsz! - hökkent meg Pucsakaci.

—Hallottad apuci hogy mit beszélek... Tudom hogy neheztelsz rá mert amíg távol jártál, amíg Sztoicián kalandoztál, azalatt az anyukám megcsalt téged, de attól még igenis az anyukám nekem! Elismerem, mert miért is ne, sosem csináltam titkot belőle, neki is nemegyszer a szemébe mondtam, hogy téged sokkal jobban szeretlek mint őt. Rendben van. De azért attól még őt is szeretem valamennyire, és szerintem örvendene annak, hogy láthatja Tutullát, a szuperfejlett technika csodáit! De nem is ez a fő ok amiért ezt előhoztam. Hanem az, hogy anya mindig is azt imádta, ha az egészen pici gyerekekkel foglalkozhat. Mondjuk ki nyíltan: babázhat. Tehát épp azért a tevékenységért rajong, amit a tutuk a legelkeseredettebben rühellenek! Tehát nagy hasznára lenne a tutuknak! Nyilván, a „normális” tutu gyerekek közé nem engednék őt be, de én azt hiszem nagy szükség lenne rá épp ezen „újmodi” gyerekcsinálmányok közt, akikkel egyetlen

tutu se szeretne foglalkozni. Szerintem a tutuk örülnének neki. Vagy legalábbis nem tiltakoznának a dolog ellen.

—Jó, ezt értem, persze, felfoghatjuk úgy, hogy ez segítség lenne a tutuknak, de mi lenne ebből a mi hasznunk? - kérdezte Pucsakaci.

—Megmondtam már: hogy többen lennénk! S egy nagyobb csapat mindig erősebb. Akár csak amiatt is, mert mint mondtam, több szem többet lát! Tudom hogy lebecsülöd anyát, és biztos is hogy nem olyan okos mint te, én se kétlem hogy a közeledbe se jöhet ész terén, de azért megvan a magához való esze, és ki tudja mi történik majd a jövőben, sosem láthatunk előre mindent, de okos ember azért igyekszik felkészülni amire csak lehet, hiszen erről szól az a sztoikus alapelv is, hogy „Premeditatio Malorum”...

—Ne, ne, kérlek ne merülj bele a filozofálásba Csipetke, inkább beleegyezem hogy jöjjön ő is velünk! De neked kell elhívnod!

—Félsz tőle?! - nézett apjára gúnyosan Csipetke.

—Ne idéetlenkedj, mitől kéne félnem, egyszerűen a látszatát is el akarom kerülni egyrészt annak, hogy visszatérnék hozzá, másrészt annak, mintha mindenáron szükségem volna rá e kalandban, mintha könyörögnék neki azért hogy elkísérjen bennünket!

—Akkor van egy ötletem: menjünk el mindketten, s legyen jelen a mostani feleséged, Mékvaráni is! Ha ő is ott van, semmi esetre se gondolhatja anya hogy visszatérnél hozzá, másrészt, mert én is ott leszek, majd én elmondom neki a lényegét! De neked is ott kell lenned, hogy komolynak tűnjön a dolog, nem csak az én úgymond „gyerekes hülyeségemnek”!

Pucsakaci nagyot sóhajtott.

—Legyen, a fenébe is... de akkor nem csak én megyek oda anyádhoz, de jöjjön mindenki más is!

Xanda láthatóan nagy örömmel fogadta leánya, Csipetke látogatását, de az még sokkal inkább látható volt rajta, hogy igen-igen meglepődött azon, hogy Pucsakaci is felkereste őt.

—Hát te...?! - kérdezte döbbenten, és még a száját is elfelejtette becsukni meglepetésében.

—Ne reménykedj, nem amiatt vagyok itt, hogy visszacsábítsalak...

—Azt magam is sejtettem, hiszen itt áll melletted az új feleséged is!

—Épp azért hívtam el magammal, hogy már az első pillanatban is nyilvánvaló legyen, hogy nem ilyesmi a célom. Fontos ügyben jöttünk, de semmi esetre se efféle céllal. Beengedsz bennünket?

—Ó, hát persze, gyertek csak!

—De nem jöttünk rosszkor? Úgy értem, ha a férjed esetleg nagyon elfoglalt lenne, mert mittudomén...

—Nincs már férjem. - sóhajtott Xanda, és szipogni kezdett.

—Hát az meg hogy lehet!

—Hát úgy, hogy nagy hülye voltam amikor engedtem a széptevésének... rájöttem így utólag én is! Egyre csak pénzt kért tőlem erre meg arra, mindenre... Azt nem mondhatom hogy rosszul bánt volna velem, kedves volt, figyelmes, stb... De ez nekem nagyon sokba került, mert mondom, rengeteg pénz kellett neki... Mindenféle vállalkozásokat vásárolt, amiket fel akart fejleszteni, legalábbis nekem ezt mondta... szerintem utol akart érni téged, drágám!

—Hé, tisztáztuk már ezt rég: NEM vagyok a drágád! Én neked Pucsakaci vagyok!

Nem haragszom rád, de maradjunk csak következetesek! Én Mékvaráninak vagyok az ő „drágája”, ő mondhatja nekem hogy „drágám”, de te nem!

—Jó-jó, na... szóval, nagyon sok pénz kellett neki. De ezek a megvásárolt cégek nagyon kevés bevételt termeltek, sok kifejezetten csődbe is ment hamar, de amelyik nem, az is csak vitte a pénzt, ő meg csak reménykedett benne hogy majd egyszer igenis lesz belőle hasznon is... aztán egy nap amikor megint pénzt akart tőlem, mondtam neki hogy nem! Hogy nem adok! Mert már elfogyott több mint a kétharmada annak a pénznek amit tőled kaptam! Persze most sem vagyok koldusszegény, még most is egy rendkívül vagyonos nő vagyok a bolygónkon... de bevallom megijedtem mi lesz ha ez így megy tovább... Hiszen ennyi pénzt elpocsékolni, és alig öt év alatt... Én nem tagadom hogy magam is szeretem a pénzt szórni, de azért mégse ilyen mértékben, mert ezen az iramon még én is teljesen ledöbbsentem, annak ellenére hogy tényleg elismerem hogy mindigis szerettem „nagy lábon élni”, és különben is, e pénzt nem én szórtam el hanem ő... szóval mondtam neki hogy nem adok több pénzt! És akkor ő megsértődött és elvált. És valahogy elérte azt is, hogy még a fiamat is neki ítélte a bíróság, mert megkérdezték a kicsit hogy kivel akar maradni, és ő az apját nevezte meg... és akkor még gyerektartás miatt a megmaradt pénzem jelentős részét is neki ítélte a bíróság... micsoda piszokság!

—És a második gyereked aki tőle van?

—Hát nem tudsz róla? Ő sajnos halva született... Emiatt is olyan szomorú vagyok, nincs már senkim akit szerethetnék s aki szerethetne engem...

—Na, akkor úgy látom a lehető legjobbkor jöttünk! Tudd meg, hogy hatalmas lehetőséget ajánlok fel neked, életed igazi és megismételhetetlen Nagy Lehetőségét!

—Szerepeltetni akarsz valamelyik műsorodban?

—Bizonyos értelemben igen, de nem ez a lényeg. Hanem... De hadd ne én beszéljek, a lányodban talán jobban megbízol... Csipetke, mondd el mindent anyádnak, hogy miről van szó!

Xanda elképedve hallgatta a történetet, s hogy mi lesz az úticéljuk.

—Ki akarnak végezni a tutuk egy rakás kisgyereket, csak azért, mert okosabbak lesznek majd felnőtt korukra mint ők?!

—Nem, szerintem nem erről van szó - magyarázta anyjának türelmesen Csipetke - hanem mert van foguk, hajuk, körmük, ilyesmi!

—Hát ez még inkább hihetetlen. És... és... és ha ez így van akkor felháborító! Azok az ártatlan csöppségek... Na majd én jól beolvasok nekik, úgy értem a tutuknak! Hiszen ez disznóság, ez büntett, ez, ez... És akkor most ki gondozza azokat a gyerekeket, senki?!

—Egy csiszi etu, hiszen mondtam is neked.

—Szóval lényegében egy gép. Na hiszen! Menjünk máris, igazatok van, ott a helyem, nagyon kellek oda, ott rám tényleg égető szükség van... Szóval, tőlem akár azonnal is indulhatunk!

2. fejezet: Tutulla

Hőseink Pucsakaci űrhajójával jutottak el Tutullába, a tutuk birodalmába. Pontosabban, Tutulla egy bizonyos pontjára, mert a tutuk birodalma hatalmas volt, övék volt lényegében a Galaktika majdnem teljes déli pólusa! Még ennél is pontosabban, Min természetesen a maga tutu űrhajójával tért vissza, ugyanakkor amikor Pucsakaciék is elutaztak, mert Minnek esze ágában se volt lemondania az űrhajójáról, arról amivel eredetileg eljött Pucsakacihoz, hogy segítséget kérjen. Különben is, nyershúsevés ide vagy oda, azért ő még az „átalakulása” után is igazi tutu maradt annyiból, hogy messze sokkal kényeskedőbb maradt mint akárki barbár - tehát nem-tutu - és meggyőződése volt hogy a tutu űrhajó jóval nagyobb kényelmet és biztonságot nyújthat neki, mint Pucsakaci csiszí gyártmányú űrhajója. És ebben egészen biztos hogy teljes mértékben igaza is volt Minnek!

Tutullában aztán persze Min is kiszállt az űrhajóból, és csatlakozott Pucsakaciékhoz. A „dokkoláshoz” nem volt szüksége Pucsakacinak Min segítségére, mert ezt egyrészt teljesen automatikusan elvégezte a csiszí űrhajó maga is, másrészt, Pucsakaci már korábban is járt Tutullában, sőt nem is egyszer, még ha csak rövid időkre is. Így ő itt sok szempontból már majdnem ismerősként mozgott.

A tutuk természetesen nem a bolygók piszkos, bacilusos felszínén laktak, hanem hatalmas, sok száz, sok ezer, sőt néha egyenesen sok tízezer kilométer sugarú űrvárosokban! Cseppet se túlzás azt állítani, számtalan olyan űrvárosuk volt, amelyek bármelyike sokkal nagyobb volt mint a barbárok bármelyik bolygója, azaz, nyugodtan tekinthetjük e tutu űrvárosokat gigantikus mesterséges bolygóknak, mert tényleg azok is voltak. Azzal a különbséggel, hogy nem feltétlenül keringtek csillagok körül, mert nem volt muszáj nekik, ugyanis mi sem természetesebb, mint hogy saját energiatermelő rendszerrel rendelkeztek.

Valójában a tutu űrvárosokra olyannyira jellemző volt a gigantikusság, hogy... Szóval, amikor egy alkalommal Pucsakaci a tutuknál járt még korábban, megismerkedett egy tutu nővel - no nem kell semmi intim dologra gondolni, de mégis mondható a dolog megismerkedésnek, olyan értelemben, hogy e nő legalább szóba állt vele, a mocskos, betegségterjesztő barbárral, azaz hajlandó volt kissé elbeszélgetni vele! Nyilván ez annak is volt köszönhető, hogy e nő, aki a Plusz 64738FCE2-B0-49152013-FBFD828 nevet viselte, már munkaköri kötelességéből adódóan is kellett hogy foglalkozzék Pucsakacival, mert ő kellett kivizsgálja, hogy eléggé tiszta és vírusmentes-e ahhoz, hogy belépést nyerhessen Tutulla belsőbb területeire. Magától értetődő természetesen, az igazi kivizsgálást egy orvosrobot végezte, de annak munkáját e nő felügyelte, ellenőrizte, stb, szóval a végső felelősség mégiscsak az övé volt és nem a roboté. És közben beszélgettek egymással, legalábbis a „távolból”, amennyiben a nő nem volt személyesen jelen - ez egy tutu szempontjai szerint teljesen értelmetlen, felelőtlen és elfogadhatatlan járványügyi kockázat lett volna! - de a nő mégis „jelen volt”, tudniillik egy képernyőn keresztül. Mondható tehát hogy videohívás útján. Tehát beszélgettek mindenféléről, a nő tutukhoz képest meglepően barátságos volt Pucsakacival, és Pucsakaci is igyekezett jó benyomást kelteni, elvégre neki ez elsőrendűen fontos volt azért hogy a tutuk meghosszabbítsák az életét egy genetikai kezelés által, azaz szó szerint az élete múltott azon, hogy barátságos viszonyt alakítson ki

minden egyes tutuval akivel csak találkozik... s így aztán Pucsakaci elkezdte dicsérni a tutu űrvárosokat hogy milyen hatalmasak, elképesztőek... aztán egyszer csak, megpróbálva tovább fokozni a dicséretet, azt mondta:

—Egész életemben egyetlenegyszer láttam csak valami hasonlót, azt se a valóságban csak egy ősrégi filmen, ami kitalált eseményt ábrázolt, az volt a címe hogy „Star Wars”, na abban volt egy „Halálcsillag” nevű mesterséges bolygó, ami egy félelmetes űrfegyver akart lenni, na az mondható talán csak a ti űrvárosaitokhoz hasonlónak, és mondom, még az se létezett a valóságban!

Pucsakaci szavai felkeltették a tutu nő kíváncsiságát, s megkérte Pucsakacit, hogy mutassa meg neki azt a filmet - na nem az egészet, úgy vélte felesleges időpocséklás lenne egy kitalált történetre oly sok életidőt áldozni, de azért az mégis érdekelte volna, miként néz ki az a Halálcsillag. Pucsakaci szerencsére rendelkezett a film egy másolatával a maga űrhajójának memóriájában, így mutatott néhány képet róla a nőnek. A nő erre csodálkozva nézett rá.

—Hogy ez hasonló lenne a mi űrvárosainkhoz?! Ugyan már! Ez még a legkisebb űrvárosunkhoz képest is csak egy szánalmas törpe! Ami nálunk akkora mint ez az úgynevezett Halálcsillag, az nálunk ki se érdemli az űrváros-nevet, az nálunk legfeljebb arra méltó hogy kutatószondának nevezzük, ami valami kisegítő feladatot hajt végre! Jellemző a barbárok fantáziájának nyomorúságára, hogy még képzeletben se tudnak alkotni valami igazán hatalmasat és nagyszerűt, azaz már kitalálni se képesek, nemhogy megvalósítani!

Tutulla tehát a HATALMAS, a GIGANTIKUS dolgok világa volt. S még annál is sokkal inkább mint az eddigiekből sejteni lehetne, mert még e roppant méretek se voltak elegendőek a tutuknak, ugyanis egy ideje már folyamatban volt náluk egy olyan projekt, hogy hagyják a fenébe az űrvárosaikat, s inkább mesterséges világegyetemeket hoznak létre, melyek a hipertérben lebegnek, ott tapadnak hozzá a mi univerzumunk „oldalához”, s e mesterséges világegyetemekből át lehet járni egymásba, illetve a mienkébe! A tutuk ezt nagyon bölcs dolognak tartották, mert így végre teljesen elkülönülhetnek a barbároktól, s egyben annak a mesterséges világegyetemnek minden tulajdonságát biztonságosan kontrollálhatnák, nem úgy, mint az igazi, természetes világét, mely oly sok bosszantó hiányossággal terhelt.

Már készítették is eddigre több ilyen világegyetemet, és a „több” alatt nem egykettőt kell érteni, nem is több tucatot, hanem több százat, de még nem költöztek be egyikbe se - kivéve pár olyan főt akik a teszteleseket végezték - mert ezért vagy azért de egyiket se találták tökéletesnek. Vagy ha úgy vélték is valamelyikről hogy már megfelelő lenne, de mire elkészült, rájöttek hogy tudnak ők annál is jobbat készíteni... Szóval ez az univerzumépítési projektjük még csak „folyamatban volt”, e pillanatban tehát a tutuk óriási többsége - majdnem mindegyikük - még a saját megszokott régi - bár egyes tutuk szerint már ősvi - űrvárosokban lakott. Egy ilyenhez érkezett meg tehát Pucsakaci csapata is, Minnel együtt.

Legnagyobb meglepetésére épp a már említett Plusz 64738FCE2-B0-49152013-FBFD828 nevű tutu nő fogadta őt.

—Hát te?! - kérdezte Pucsakaci meglepve, de mosolyogva.

—De hiszen tudod, hogy mi tutuk minden feladatot arra bízunk, aki a legjobban ért hozzá... és mert régebben én már találkoztam veled, mármint, úgy értem, barbárokkal, emiatt úgy vélték a feletteseim, én értek a legjobban ehhez, tehát

most is rám bízták! Aminek amúgy nagyon örültem, bevallom ugyanis hogy ha nem rám akarták volna bízni, akkor is mindent elkövettem volna azért, hogy végül én kapjam meg e munkát. Különben persze nem kellett volna nagyon igyekezni, elég lett volna annyi hogy szólok annak akit helyettem kijelöltek volna, hogy cserélnék vele, és boldogan beleegyezett volna, hiszen tudod, mi tutuk miként vélekedünk az ilyesmiről hogy kapcsolat a barbárokkal...

—És mi késztetett téged erre, hogy te fogadj minket? - nézett fel Pucsakaci az óriási képernyőre, amin a nőt láthatta. Pontosabban csak a fejét.

—Én nem csak fogadlak benneteket, hanem tulajdonképpen én vagyok kijelölve arra, hogy úgy általában véve felügyeljek benneteket. Tehát soká-soká kell kibírnom a társaságotokat, s nektek is az enyémet. Mindaddig, amíg csak itt tartózkodtok. Nem nagyon fogtok más tutukkal találkozni, de más tutuk akármikor láthatnak benneteket.

—Ez nem egészen értem. Megmagyaráznád?

—Épp ez a célom. Csakhogy ezt nem így teszem meg a képernyőn át, hanem személyesen.

—Tessék?! - hitetlenkedett Pucsakaci. Ám sokáig nem tehetette, mert a képernyő elsötétült, s a csarnok ahová az űrhajója leszállt - s ahol egy lélek se tartózkodott rajtuk kívül - még jobban kivilágosodott, majd közvetlenül előttük egyszerűen megszűnt a fal egy darabja, s ott egy folyosó tárult fel. E folyosó elején azonban, épp Pucsakaci orra előtt, ott állt a tutu nő. Ő is mint majdnem minden tutu, átlátszó szkfandert viselt, így mindent jól lehetett látni rajta. Azt is, hogy bár emberi fogalmak szerint igazán girnyó deszkanőnek nézett ki, de Pucsakaci, aki azért eléggé tisztában volt azzal, mennyi izma van egy átlagos tutunak (pontosabban hogy mennyire NINCS szinte semmi izma egy átlagos tutunak...), meglepődve kiáltott fel:

—Hű de megerősödtél! Sőt... Hiszen neked HAJAD VAN! Meg még körmeid is!

—Sőt fogaim is! - mosolygott a nő, eképp be is mutatva a fogait.

—De hiszen az imént a képernyőn még te is olyan kopasz voltál mint egy pénisz makkja ha lehúzzuk róla a fitymát - bökte ki Gemmon hökkenten és igencsak szabadszájúan - most meg olyan csinos vagy hogy köpni-nyelni nem tudok! Hogyan változtál át ilyen semmi pillanatok alatt, mert ez még akkor is elképesztő ha tudom hogy a tutuk számos csodára képesek!

—Ó, hát természetesen nem most változtam át az imént, hanem már jóideje! A képernyőn egyszerűen a korábbi önmagam volt látható, ahogy tehát régebben néztem ki, azt meg hogy a megfelelőképp mozogjon a szám ha beszélek, meg ilyesmi, szóval azt simán elintézte nekem egy csiszí etu! De anélkül is megoldottam volna, erre a mi számítógépeink is képesek. Már egy ideje ezt csinálom amikor más tutukkal társalgok a távolból. Nem akarok lelepleződni. Szerencsére velünk endokrinológusokkal nem is nagyon erőlteti senki se a valóságos, fizikai kontaktust. És nemcsak velem nem, de senkivel se akinek olyan a szakmája hogy más élőlényeket, pláne embereket vizsgáljat, satöbbi. Mert ugye a fertőzésveszély... De különben is, mi tutuk nem vagyunk úgy általában se igazán társasági lények, ezt neked is tudnod kell.

—Szerintem magyarázattal tartozol nekünk arra, miért követted a példámat! - bökte a nő felé parancsolóan a mutatóujját Minni.

—Épp ez a célom! Jöjjetek velem!

Bevezette őket egy szobába.

—Üljetek le!

—Hová? - kérdezte Groik.

—Csak úgy a levegőbe, ne félj, nem esel le, az intelligens erőmező megtart téged, drágám! - mondta neki Minni, azzal tényleg letelepedett a pusztába semmibe, még kényelmesen hátra is dőlt, mintha csak egy fotelben ülne, s annak támlájának támaszkodna. Groik ezt látva megcsóválta a fejét, valami olyasmit mormogott hogy „hű mik vannak itt”, de aztán ő is leült így Minni mellé, majd még át is ölelte a leányt, sőt pusztát is nyomott a szájára. Azután, látva hogy mindenki más is leült, így szólt a tutu vendéglátójukhoz:

—Halljuk akkor a mesét!

—A micsodát?

—Hát, mi ez a dolog hogy te is hogy úgy mondjam „barbárkodol”, azaz, gondolom azért változtál át mert te is elkezdted nyers húst enni... sőt, a viselkedésedből arra következtetek, te bizonyos értelemben elárulod a főnökeidet, mert ha szabad így mondanom, a „mi oldalunkon állsz”, ellentétben azzal, ahogy ők éreznek!

—Sok igazság van abban amit mondasz, de azért ez nem ilyen egyszerű. Én nem árulok el senkit. Vagy ha el is árulok valaKIT, de nem árulok el valaMIT: Az igazi tutuságot, a legigazibb tutu erkölcsöket! Vagyis, arra célzok, én úgy tudom - s amiatt tudom így mert így tanítják kivétel nélkül minden egyes tutu kisgyerekek a gyermekgyárban - hogy időtlen idővel ezelőtt amikor mi tutuk kialakultunk, akkoriban még csak egy elit tudóscsoport voltunk a Zója nevű bolygón, ahol a barbárok nyomasztó tömegében kellett élniük őseinknek. És már akkoriban is nagy volt köztünk az összetartás. Bár akkoriban még nem különböztünk nagyon a barbároktól testileg, de akkor sem a test átalakítása volt a célunk, hanem az, hogy az eszünket fejlesszük minél élesebbé! És a jelszava az volt az őseinknek, hogy „Mindent az észért!” Meg az is, hogy „Semmi sem számít, csak az ész!” Meg hogy „Az ész a legfontosabb!”. És hogy „A tutu az esze miatt tutu!”. „A tutut az esze teszi tutuvá!”. „A tutu lényege az esze!”

Szóval ezek voltak őseink jelszavai, meg még pár más hasonló, és a tény hogy a mai napig is ezt tanítjuk a gyermekeknek, az nyilvánvalóvá és letagadhatatlanná teszi, hogy ma is ezek a jelszavaink, azaz - elvileg - mi tutuk jelenleg is csak és kizárólag az észet tarthatjuk fontosnak, tulajdonképpen mást NEM IS SZABAD fontosnak tartani! Amennyiben tehát kiderülne, hogy a nyers hússal etetett kisgyerekek szellemileg alacsonyabbrendűek mint a mostani tutu népesség átlagértéke - természetesen életkorukhoz mérten értve ezt - akkor én magam is azon a véleményen lennék, hogy le kell selejtezni őket. Szerencsére azonban nem ez a helyzet hanem épp ellenkezőleg! Kivétel nélkül minden jel arra mutat, hogy ők lesznek felnövekedésük után a tutuság legokosabb, legígéretesebb csoportja! Ebben az esetben pedig bűn lenne őket megszüntetni, mindössze olyan apróságok miatt, hogy „miként néznek ki”? Végülis KIT ÉRDEKEL, miként néznek ki?! Engem biztos nem! Barbár kifejezést használva erre, én azt mondom hogy nagy ívben leszárom, ki miként néz ki, mert én igazi tutu vagyok, s így hű maradok a jelszavainkhoz, azaz engem **csak** és kizárólag az ész érdekel! Szerintem aki nem az észet nézi a kisgyerekekben, hanem holmi „kinézetet”, külalakot, az elárulja a tutuságot magát, és ugyanolyan megvetésre méltó mint egy ostoba, divatmajom barbár félelme! Ők szoktak a külcsinnel törődni állandóan, s nem az ésszel! Hozzánk tutukhoz azonban ez egyszerűen **nem méltó!**

Én tehát nem tekintem magamat árulónak. Én a többieket tekintem árulónak, mert azok nem az Észet szolgálják!

Na ennyit bevezetőként. Tehát, amikor kitört ez a botrány... Illetve nem ez. Nem

ez, hanem a régebbi, a tiedé, Minni... Mint mondtam, én endokrinológus vagyok, így kifejezetten a szakmámba illő feladatnak tartottam, hogy kivizsgáljam a nyershúsevést tudományosan. Mert te ugye csak vállaltad a kísérleti alany szerepét, Minni, de közben nem végezted részletes megfigyeléseket, méréseket, nem volt róla semmi dokumentáció hogy mi és hogyan, milyen sebességgel módosult a szervezetedben... ezt nem szemrehányásként mondom, te nem vagy tudós. Én azonban nagyonis... és az letagadhatatlan volt, hogy a szervezeted nagyfokú átalakulása azért történt meg, mert a diétád hatására megváltozott a hormonháztartásod. Ez meg aztán tényleg és legkifejezettebben az én tudományterületemhez tartozik, hiszen az endokrinológus is biológus, de a biológián belül is kifejezetten épp a hormonok kutatása a specialitása!

És én már rég szerettem volna valami érdekes dolgot kutatni. Sajnos azonban nem vagyok olyan magas rangban, hogy dönthessek a tudományos kutatások iránya felől. És tudtam ha előhozakodom az ötlettel hogy le kéne folytatni egy Minni-féle kísérletet ellenőrzött és dokumentált körülmények közt, sosem kapnék engedélyt rá, de pláne nem lenne rá önkéntes jelentkező mert senki sem akar elcsúnyulni... vagy ha netán lenne is ilyen jelentkező, akkor se engednék a kísérlet lefolytatását. Így nem maradt más választásom, mint önmagamon kísérletezni. Amit azonban nem is nagyon bántam, mert nem került el a figyelmemet amikor Minni a tárgyalás során azt mondta, hogy az ő IQ értéke mennyire megnövekedett a nyers hús hatására. Gondoltam, nekem is jól jönne efféle növekedés, mert bár én vitathatatlanul sokkal okosabb vagyok mint Minni, de azért én is örülnék a még több észnek. Persze hogy örülnék neki, amely tutu nem így gondolkodik, amely nem véli úgy, hogy az észből semennyi sem elég, mert nem lehet annyi esze hogy annál is több ne lenne még sokkal jobb, az egészen egyszerűen nem tutu, definíciószerűen nem az... Tehát lényegében ugyanazt csináltam mint te, Min, és te, Pu is: elkezdtem nyers húst enni! De én nem Karinnától szereztem be, mert nem akartam lelepleződni. Én csak úgy simán felhasználtam élelem céljára a laboratóriumi kísérleti állatokat. Azaz némelyiknél csak úgy beírtam hogy elpusztult, és tényleg el is pusztult, csak nem kísérletezés miatt hanem mert megettem...

Az eredmény nagyon meggyőző volt. Bár már korábban is nagy volt az IQ értékem, mert százharminckettő, de pár hónap után ez felszökött százkilencvennyolcra! Tehát...

—Várj csak, hiszen azt mondtad okosabb vagy mint Minni, és az ő IQ értéke... - kezdte Kvaré.

—Ó bocsánat, rosszul fejeztem ki magamat! Minni amikor a maga IQ értékéről beszélt nektek, biztos átkonvertálta a maga IQ számadatait a ti barbár skálátokra! De az IQ egy olyan skála, ahol a 100-as érték egy átlag. Az adott populáció átlaga. Egy tutu esetén a 100-as IQ érték tehát messze nem ugyanazt jelenti mint nálatok, barbárok közt egy 100-as IQ érték. Nálunk a 100 az a barbár skálán valahol talán a 400 környékén lenne. Szóval ehhez képest értsd hogy én korábban 132-vel rendelkezttem, a mi skálánkon, na ez ment fel 198-ra... Azaz, durván úgy mondhatom, hogy a ti skálátok szerint korábban valahol az 500 felé lehettem, a nyershúsevés után meg a ti skálátokon valahol a 800 környékére lehetnék bepozicionálható, már ha le tudnák ezt mérni a ti tesztjeitek, amire persze képtelenek. Na és ez az IQ érték még mindig nem a legislegmagasabb nálunk, mert a legnagyobb zsenijeink megközelítik az 1200-as értéket, a ti skálátok szerint, ami nálunk olyan 260 körülinek felel meg. De ezek száma

nagyon ritka nálunk. És a legtöbbjük nem is hosszú életű, mert azon az áron ilyen nagy és hatékony az agyuk, hogy közben számos testi hibájuk van. Külsőre nem nyomorékok, hanem mindenféle belső szervi bajaik vannak. Ezeken rengeteget tud segíteni az orvostudományunk, de azért mi se vagyunk mindenhatóak... Gyakorlatilag tehát ők a kimagasló IQ értékért azzal fizetnek, hogy HALANDÓAK, mert egy közönséges tutu életét lényegében akárhányszor meg tudjuk hosszabbítani, így egy „átlag-tutu” örökéletű végsősoron, de az ilyen extramagas IQ értékkel rendelkezőknél ezen visszafiatalítási események száma meglehetősen korlátozott, szóval ők idővel meghalnak a legjobb erőfeszítéseink ellenére is... Mindenesetre, az új IQ értékemmel én a mi tutu népünk legfelső 10 százalékába kerültem bele, úgy tekinthettem, igaz ugyan hogy e 10 százalékos csoportnak csak az alsó szegmensébe, de azért ez is milyen nagyszerű is már...! És mindezt ráadásul úgy, hogy nem is vettem észre magamon semmi káros szervi elváltozást, sőt inkább csupa előnyöset, mert még az izmaim is megnövekedtek! És akkor arra gondoltam, ha ez nálam ennyire bevált, milyen hatással lenne a legkiválóbbjainkra?! Sőt nekem is eszembe jutott, mi lenne ha már kis korban elkezdenénk így táplálni a gyermekeinket... de mielőtt ebbe belekezdhettem volna, jöttetek ti, úgy értem te Min meg Pu is... szóval e kísérlettel megelőztetek engem. De nincs itt semmi baj, nincs bennem tudományos irigység, miért is lenne, számos példát ismer a tudomány arra, hogy nagy áttörést jelentő tudományos eredményeket egyszerre többen is felfedeznek körülbelül ugyanabban az időpontban, egymástól függetlenül... szóval én hogy úgy mondjam a ti oldalatokon állok! De ez akkor se lesz egyszerű dolog, mert... na de mielőtt tovább folytatom, javaslom hogy menjünk Puhoz, hogy ő is hallja amit még mondani fogok, mert az fontos!

—Igen, igen, menjünk csak hozzá, már nagyon vágyom látni őt! - pattant fel Min.

—És meg is fogod puszilni őt, ahogy azt ez a férfi - mutatott Groikra - teszi Minnival? - kíváncsiskodott a tutu nő ártatlan nyíltsággal.

—Persze hogy azt fogom tenni, remélem nincs megtiltva... különben meg nem érdekel, mert akkor is megteszem ha tiltva van!

—Ez a cselekvés kellemes érzést okoz neked?

—A leghatározottabban!

—És Punak is?

—Szerintem ezt tőle kéne megkérdezned, de vélelmezem hogy igen, mert sosem tiltakozott a dolog ellen, sőt olyankor mindig nagyon boldognak tűnt.

—Biztosíthatlak róla hogy nagyon kellemes a dolog! - mosolygott Minni.

—Lehetne róla szó, hogy én is kipróbáljam? Megtennéd velem is? - kérdezte a nő Groiktól.

—Attól tartok nem tehetem, mert bár én tulajdonképpen szívesen megtenném veled is, de úgy egyeztünk meg Minnival hogy mi egymást kizárólagosan birtokoljuk - ezt mi úgy mondjuk hogy ő a feleségem, én pedig a férje vagyok - és ebbe a kapcsolatba nem fér bele a mi szokásrendszerünk alapján a kívülállókkal folytatott csókolódzás! Na most ha én mégis megtenném veled, az engem még igazából nem zavarna, valószínűleg kellemesnek is találnám, de abban a pillanatban Minni is feljogosítva érezné magát hogy ő is csinálja mással, és azt én nem akarom, tudod, ennek az érzelemnek az a neve nálunk hogy „féltékenység”... szóval inkább nem, na, remélem emiatt nem sértődöttél meg...

—Ellenben én szívesen kipróbálnám veled a dolgot! - mosolygott a nőre Gemmon.

—Úgy érted, te még nem tartozol egyetlen nőhöz sem, már ha jól használom e

barbár fogalmat?

—Persze hogy nem, még nincs feleségem. De amúgy ehhez nem is kell hogy okvetlenül feleségül vegyelek, az csak a lényeg hogy még ne legyen feleségem.

—Úgy érted, nem szeretnéd hogy hozzád tartozzam?

—Most egy kicsit elvesztettem a fonalat, attól tartok. Mert most nem értem, hogy csókolódnai akarsz csak velem, azt kipróbálandó hogy ez milyen érzés, vagy férjet keresel magadnak?

—Tulajdonképpen mindkettőt. Nem feledhetem el ugyanis azt a tényt, hogy hamarosan biztos lelepleződöm, s akkor ki tudja nem kell-e nekem is a barbárok közé költöznöm, s ott bizony nagyonis szükségem lesz valakire aki támogat engem, aki ismeri mindazt a sok barbár szokást amit én még nem... Remélem persze erre nem kerül sor, de biztos nem lehetek benne, mert... De menjünk már előbb Puhoz, hadd ne kelljen kétszer elmondanom mindent!

Elindultak tehát.

Pu egy szabványos tutu lakókabinban éledélt, abban amiben mindigis, kivéve ha valahová elutazott kiküldetésbe. Itt volt tehát házi őrizetben, a saját otthonában. Mint a legtöbb tutunál, nála is úgy volt berendezve a szoba, hogy lényegében semmi se volt benne, egy-két vezérlőpultot kivéve amik a falba voltak építve, és még másik szoba se nyílt sehonnan se innen, még fürdőszoba se. Mint azt megtudták hőseink Minnitől, a tutuknál nem volt szükség külön fürdőszobára, mert például a vécézés itt úgy ment, hogy egyszerűen bárhol a szobában vagy akár a folyosókon le lehetett ülni a pusztá levegőre, pontosabban az „intelligens erőmezőre”, ott elvégezni a kis- vagy nagydolgot, s a pottyantmány másodpercek alatt egyszerűen eltűnik, az „illatokkal” együtt, mert az intelligens erőmező annak teljes anyagát visszaalakítja energiává, és betáplálja a tutu elektromos hálózatba! Sőt még azt is érzékeli az erőmező, hogy most épp üritkezés történt, s így automatikusan ki is tisztítja a tutu illető ánuszanak környékét, azaz az oda esetleg rákenődött fekáliamaradványokból is energiát gyárt. Vagyis a tutuknál még vécépapír se létezett, mert nem volt rá szükség...

Hasonlóképp a zuhanyozáshoz se volt szükség holmi fürdőszobára. A tutunak csak ki kellett fejeznie ebbéli óhaját, és máris a megfelelő hőmérsékletű víz kezdett rá csorogni fentről, a semmiből, s e vízszugár nagy előzékenyen egyszerűen semmivé vált a talpa magasságában. De fürdőkádban is élvezhette a tutu a melegvíz kényelmét ha akarta, elég volt ehhez lefeküdni a levegőbe, kimondania hogy fürödni akar, s ekkor azonnal egy „energiakád” képződött körülötte, ami azonnal meg is töltődött a kívánt hőfokú vízzel. És el is tűnt, ha a tutu már meguntta ezt.

Tehát nem volt szükség több szobára, és Pu a fogságban is minden megszokott tutu kényelmet korlátozás nélkül élvezhetett. Épp csak a szobáját nem hagyhatta el, és nagyon unatkozott már.

Na de unalmának véget vetett Pucsakaciék érkezése... És a tutu lány bizony igencsak elámult azon, mennyi rengeteg látogatója érkezett... és hogy kik! Mert közülük csak Mint ismerte, és persze Minnit, de utóbbit is már csak valamennyire.

Min nem is pocsékolta az időt holmi bemutatásra, legalábbis nem ezzel kezdte, hanem azonnal Puhoz szaladt, majd átölelte és sokáig puszilgatta, egészen úgy, ahogy azt bárki barbár is művelte volna hasonló esetben. Láthatóan ez Punak se volt kedve ellenére.

Látva hogy az őket fogadó tutu nő milyen érdeklődéssel figyeli az érzelmes jelenetet, Gemmon nagy bátran odalépett mellé, és így szólt:

—Azt hiszem itt az ideje hogy mi is nekikezdjünk ennek, elvégre magad mondtad hogy érdekel a téma téged, bébi...

—Miféle bébi? Felnőtt nő vagyok, nem csecsemő!

—Ez egy kedveskedő kifejezés nálunk.

—Akkor is logikátlan. Félreértésekre adhat okot.

—Jó, akkor egyezzünk meg: nem Bébi leszel, hanem ezentúl úgy szólítalak, hogy Babi! Ez hasonlít a bébire, de mégse ugyanaz, ráadásul úgyis kell neked valami tisztességes név, mert azt a rengeteg számot ami állítólag a neved lenne, én képtelen vagyok megjegyezni! Szóval mostantól Babi vagy a számomra! De szerintem mindenki más számára is a csoportunkban... s most hogy ezt tisztáztuk, hajrá!

—Ez meg mit jelent, az, hogy „hajrá”?

—Ezt! - azzal Gemmon átölelte Babit, majd nem is az ajkait csókolta meg először, hanem a válla és a nyaka találkozását.

—Juj, hiszen ez tényleg kellemes! - kuncogott a nő.

Gemmon elengedte egyik kezével Babi derekát, és inkább a tarkóját kezdte vele enyhén simogatni.

—Hogy te miket tudsz, ez az érzékszervi stimuláció tényleg csodálatos érzés!

—Á, ez még semmi, hanem majd amit egy másik testhajlatoddal művelek mindjárt, tudniillik a lábad közével...

—De ne itt és most! - szólt közbe Csipetke.

—Miért ne, te is felnőtt nő vagy már, nem „rontana meg” téged a látvány, engem meg nem zavar a dolog különösebben, mert elvem hogy addig üssük a vasat amíg meleg, azaz addig kell élnem a lehetőséggel amíg meg nem gondolja magát a hölgy! Abban meg pláne biztosak lehetünk, hogy őt aztán a legcsekélyebb mértékben se fogja zavarni a nyilvánosság, egyszerűen nem tudok ilyesmit elképzelni a tutukról!

—Ebben mind igazad van, csak azt ne feledd hogy van fontosabb dolgunk is.

—Hm, hát ez is igaz, valóban... Na jó, Babi, szóval azt a dolgot majd kicsit később... remélem nem gondolod meg magadat!

—Miért tenném, azzal kecsegtetted hogy még az eddigieknél is jobb lesz, akkor pedig logikátlan lenne megtartóztatnom magamat az élménytől! De én is azt hiszem jó lesz későbbre halasztanunk, mert az az igazság hogy valóban nincs sok időnk. Nekem ugyanis ki van adva utasításba, hogy amint megérkeztetek, szóljak egy bizonyos csiszí etunak, és azontúl az minden pillanatban amíg csak itt vagytok Tutullában, bárki tutunak aki óhajtja, közvetítse minden pillanatotokat! Tehát azontúl úgy vigyázzatok, hogy bármit tesztek vagy mondotok, azt bárki megtudhatja!

—De hát ez logikátlan, mert akkor a gyilkos is megkukkolhat bennünket, tudni fogja hogy mit derítettünk ki eddig róla, nem titkolhatunk el előle semmit, nem szöhetünk tervet a leleplezésére... - kezdte Pucsakaci, de Babi leintette.

—Ezt én is tudom, és egyet is értek veled, de akkor is ez a döntés született, mert teljesen szokatlan hogy ennyi barbár itt vendégeskedjék Tutullában egyszerre, és senki nem bízik bennetek. Na és ebből az következik, hogy amint „élesítem” az etut - aki már tud rólatok természetesen, csak az utasításomra vár hogy elkezdje a közvetítést - abban a pillanatban én is lelepleződöm, mert látják majd rajtam is, hogy én is hogy „elbarbárosodtam”. És nem tudom, nem az lesz-e ebből, hogy

engem is megvádolnak valamivel, s azontúl bennem se bíznak meg! Az biztos, hogy hatalmas botrány lesz a dologból. Lehet hogy alaposan lekorlátozzák majd az én jogaimat is... sőt ebben biztos vagyok! Tehát most amíg még senki nem hall benneteket, mondjátok el ha kell valami, ha van valami ötletetek!

—Megvan még annak a főtutunak a holtteste hogy megvizsgálhassuk? - kérdezte Kvaré.

—Nincs. Átalakítottuk energiává.

—Kár. Gondolom ki is takarítottátok a helyiséget.

—Nem mi. Megtette azonban magától az intelligens erőmező.

—Szóval minden nyom megsemmisült, gratulálok! A gyilkos fegyver meglett már?

—Még nem.

—Felvételek vannak a holttestről?

—Természetesen, annyira azért mi se vagyunk naívak hogy ilyesmit ne készítettünk volna.

—Meg lehet tekinteni őket?

—Persze, amikor csak akarjátok.

—Hát akkor én azt hiszem szólíthatod is a csiszí etut, de először még ne közvetítsen sehová semmit, mert szeretnék vele beszélgetni... ha nem is négyszemközt, de így magunk közt!

—Rendelkezésedre állok. - hangzott egy testetlen hang a levegőben.

—Te vagy a csiszí etu?

—Igen. Azonosíts úgy, hogy Kukucska. Ez eléggé jól utal a mostani munkámra, és sokkal könnyebb lesz megjegyeznetek, mint valami rengeteg számból álló „nevet”.

—Egészen olyan az egész, mintha valamelyik Kukkolómban lennék szereplő... - mormogta Pucsakaci.

—Neked van valami elképzelésed arról, ki lehetett a tettes? - kérdezte Kvaré Kukucskát.

—Nincs. Épp amiatt lettetek idehíva, hogy nektek legyen elképzelésetek. Én Csiszillából származom, és a gyilkosságok ott se gyakoriak, ami azt illeti évszázadok óta nem fordult elő olyasmi, szóval ebben nekünk sincs gyakorlatunk.

—A személyes véleményed alapján lehetett-e Pu a tettes?

—Bár ez valószínűtlen, de nem zárható ki teljesen. Azt nem hiszem hogy előre megfontolt szándékkal ilyesmit tett volna, azt nehezen tudom elképzelni a jelleme alapján. Azt azonban minden további nélkül lehetségesnek tartom, hogy ha valami vitára került sor, ami egyre jobban elmérgesedett, akkor a végén Pu úgy megdühödött, hogy felkapott valami a keze ügyébe eső tárgyat, és azzal fejbe vágta az áldozatot. Pu bőségesen eléggé indulatos jellem ehhez! Nem látszik most rajta, de én láttam azt a felvételt amikor Minni védelmében összeveszett épp a későbbi áldozattal, meg lényegében mindenki mással is, és ott Pu úgy viselkedett hogy szerintem már akkor is fejbevágta volna, ha van a keze ügyében erre alkalmas tárgy. Nyilván, nem tenne ilyet az első néhány percben, azonnal, de idővel, ha kellően sokáig tart a vita, már nagyonis kitelik tőle. Valójában egy tutuhoz képest Pu egy kifejezetten érzelmes, indulatos, heves természetű nő. Félénk ugyan, de csak egy darabig, mert hamar „elszakad a cérna nála” ahogy ti mondjátok, és utána csak az érzelmeire hallgat. Ez nagyon szokatlan egy tutu esetében, de Pu ilyen.

—Jó, szóval legalábbis az előre megfontolt szándékot kizárod Pu esetében, ennyivel is előrébb vagyunk... - mormogta Kvaré. —Na akkor most arra kérlek azt mondd meg, neked mi a véleményed a hússal táplált kisgyerekekről!

—Milyen értelemben mi a véleményem?

—Helyesled-e, hogy meg akarják szüntetni őket?

—Nem. Ezt teljes mértékben ellenzem. Nekem az a véleményem, hogy vagy egész Tutulla át kell álljon a nyershúsevésre, vagy ha ezt sehogy se akarnák, akkor engedjék meg, hogy azokat a gyerekeket a csizik elszállítsák Csiszillába! Ami azt illeti, a dolog úgy áll, hogy bár én a tutuk szolgálatára lettem rendelve, de attól még lényegében most is csizí vagyok, és emiatt kötelességemnek éreztem erről az egész válságról tájékoztatni a csizí királynőt, a csizik tehát mindent tudnak, és kifejezetten azt az utasítást kaptam a csizí királynőtől, hogy ha olyan döntés születne hogy a gyerekeket meg kell semmisíteni, akkor tájékoztassam a tutukat arról, hogy Csiszilla igényt tart azokra a gyerekekre! És végső esetben, ha a tutuk megmakacsolnák magukat, akkor mi csizí etuk megszüntetjük minden szolgáltatásunkat a tutuk számára, és Csiszilla is megszakítja minden kapcsolatát a tutukkal, mert nem leszünk bűnrészesek ártatlanok lemeszárlásában, pláne nem ilyen sok fő megölésében! Ennél többet Csiszilla nem tehet az érdekükben, mert a tutuk messze sokkal erősebbek, de ennyit igenis megtehet, és meg is fog tenni, mert a csizik rémségesen rigorózusak és fanatikusak az ilyen erkölcsi dolgokban! Mostanáig azonban semmit nem üzentek a tutuknak a csizik, mert nem akarják elmérgesíteni a tutukkal való kapcsolatot ha nem muszáj, s egyelőre még reménykednek, hátha nem kerül sor ilyen drasztikus lépésre. Gyakorlatilag tehát azt mondhatom, most amikor majd közvetíteni kezdem minden percceteket a tutu nyilvánosságának, akkor a csiziknek is közvetíteni fogom, és ők is benneteket kukkolnak majd! Biztosítalak róla benneteket, egész Csiszilla is azért drukkol hogy sikerrel járjatok, és leleplezzétek a gyilkost, de még inkább azért, hogy valamiképp elérjétek, hogy a tutuk befogadóbbak legyenek az „elbarbárosodott” kisgyerekek iránt!

—Nofene, egy galaktikus konfliktus főszereplői lettünk! - ámult Pucsakaci.

—Igen, egy gigantikus, galaktikus Kukkoló szereplői vagyunk! Én nagyon élvezem! - mosolygott Csipetke, és még a tenyerét is összedörzsölte.

—Látom, leányom, szereted ha zajlik körülötted az élet!

—Soha nem is titkoltam hogy ilyen vagyok.

—Akkor miért vonultál el évekre Kvaréval, el a külvilágtól?

—Hogy tisztába jöjjek önmagammal, s egyben megtanuljam miként viseljem el azokat az időket, amikor minden igyekezetem ellenére se tudok a figyelem középpontjába kerülni!

—Amennyiben olyan szándékunk lenne, hogy megszőktetjük a kisgyerekeket, számíthatnánk-e a segítségedre, hogy eljussunk velük együtt Csiszillába? - kérdezte Kvaré az etut.

—Igen, erre természetesen számíhattok, de tartsátok észben, hogy nem vagyok mindenható. Én elsősorban Csiszillához vagyok lojális, nem Tutullához, ezzel azonban a tutuk is tökéletesen tisztában vannak, így nekünk, etuknak itt Tutullában alaposan le vannak korlátozva a jogaink. Továbbá, ha kiderülne hogy mégis Pu a gyilkos, amiben tudom hogy ti nem hisztetek, de ha mégis ez derülne ki, akkor abban már nem segítenék hogy elkerülje a büntetését, és meglőgjon veletek! Azzal se menne semmire se ha kijelentené hirtelen hogy csizínek tartja magát, mert gyilkosokat a csizik se szoktak befogadni maguk közé.

—És ha engem ítélnének a tutuk megszüntetésre, nekem segítenél-e megszökni? - kérdezte Babi.

—Az más, te ugyanis nem vagy gyilkos. Legalábbis remélem. Nyilván ha az

derülne ki hogy te vagy a gyilkos, akkor neked se segítenék. Ha azonban ártatlan vagy, akkor miért is ne, az én csiszí erkölceim szerint abban semmi bűn nincs, ha valaki nyers húst eszik.

—Jó, hát azt hiszem amit lehetett azt megtudtunk, és Kukucska személyében van egy virtuális segítőnk... legalábbis félig-meddig a mi oldalunkon áll! - folytatta Kvaré. —Szóval, legyen meg aminek lennie kell, ha senki nem tiltakozik, akkor legyünk „adásba kapcsolva”... de e pillanattól kezdve igyekezzünk ki is használni a nyilvánosságot az eszméink propagálására!

Senki se tiltakozott. Így Kukucska pár másodperc múlva így szólt:

—Máris több mint huszonhatmilliárd tutunak van streamelve minden pillanatotok. És akkor még nem is említettem a csisziket.

—Hű de sok! - ámul Prig.

—Cseppet se sok, ez Tutula lakosságának egy milliomod százalékát se éri el... sőt mi az hogy nem éri el, még a közelében sincs! Ennek ellenére, az azért valóban mondható, hogy jelentős számban kíváncsiak rátok, azaz igazi szenzációt jelentetek!

—És tulajdonképpen miért nincs ennél is nagyobb érdeklődés? - kérdezte Pucsakaci.

—Egészen biztos hogy az érdeklődés jelentősen megnő majd, ne türelmetlenkedj, mit vársz most, amikor még egyetlen perc se telt el az „adás” kezdete óta... most még csak azok kapcsoltak ide, akik eleve annyira tükön ülve várták hogy a barbár látogatókat láthassák, hogy előre beállították maguknak hogy azonnal vonalban legyenek amint én ezt lehetővé teszem! Ettől azonban még nagyon sokakat érdekeltek, ebben biztos lehetsz, de még a tutuk se képesek egyszerre több csatornát figyelemmel kísérni, márpedig nem csak ez az egyetlen izgalmas dolog ami történt mostanában Tutullában.

—Hát mi? - kérdezte az etutól kíváncsian Csipetke.

—Hát például eltűnt a legújabb buborékvilág Kulcsa.

—Az mit jelent?

—Azt, hogy mint biztos tudjátok, a tutuk számos alternatív univerzumot készítettek, persze ezek nagyon picik a mi univerzumunkhoz képest, s úgy tapadnak arra rá a hipertérben mint kis buborékok a nagyra. És ha egy ilyen univerzum kicsi is, de azért bőven megvan akkora, hogy több százmilliárd tutunak élőhelyül szolgálhasson. Számos ilyen készítettünk már eddig, de ezért vagy azért egyikkel se voltunk megelégedve teljesen. És most a legújabb ami épp csak hogy elkészült, az hogy úgy mondjam elveszett, mert a Kulcs, amivel be lehetne lépni oda, nincs meg! Ez meg nagy baj, mert így minden munkánk odavan, kezdhethük előlről az egészet, ráadásul eddigre már átköltözött oda néhány millió tutu, akikkel ki tudja hogy mi lesz... ők nem tudnak onnan kijönni. Jelen pillanatban még biztos élnek, sőt, a létfeltételek több száz évig biztosítva vannak ott nekik mindenképp, de akkor is, rossz érzés lehet elszakadni Tutulla fő népességétől! És így nem tudjuk megosztani velük, meg ők se velünk, a kutatási eredményeket!

—Hogy néz ki egy ilyen Kulcs, úgy mint amit még régen én kaptam tőled, Min? - kérdezte Pucsakaci.

—Persze, teljesen olyan, csak a kódolása más.

—És elveszett. Hogy történhetett ez meg épp a tutuknál?

—Na ez az amit senki se tud.

—Na de mégis, ki volt a felelős érte?

—Hát épp az a főtutu, akit Pu agyonütött. Mármint állítólag Pu.

—Na nézd csak, akkor lehet ám hogy a két ügy összefügg! - álmélkodott Mékvaráni.

—Én ebből a mondatból kihagynám a „lehet ám hogy” kifejezést, mert én biztos vagyok benne, hogy összefügg a két ügy! - bólogatott Kvaré.

—Gondoljátok hogy meg tudnátok találni a Kulcsot? - kérdezte az etu.

—Ha a gyilkost elkapjuk, nagy az esélye annak, hogy a Kulcs is meglesz. Mert hát igazán jókora esélye van annak, hogy ő vitte el, mert ki ha nem ő!

—Például Pu.

—Kizártnak tartom. Nyilván átkutatták a kabinját. Lehet hogy a tutuk naívak és nem értenek a bűnügyekhez, de ENNYI gögyijuk még nekik is kell legyen!

—Persze hogy volt kutatás Punál, de mi van ha máshol rejtette el?

Kvaré csak legyintett.

—Felesleges ezen filózni, mert látható Pun, hogy még mindig fülig szerelmes Minbe, s ilyenkor egy nő esze nem azon jár, hogy valami ravasz csalafintaságot kifundáljon, hogy valami cifra bűntényt tervezzen meg! Ilyesmire csak egy esetben ragadtatja magát egy szerelmes nő: féltékenységből, szerelemféltésből! De semmi nyom nem utal arra, a legparányibb se, hogy ilyesmiről szó lehetett volna. Nincs jele annak, hogy Min egy másik nőbe szeretett volna bele, megcsalva Put, de pláne nem mondta senki hogy Min egy másik FÉRFIBA szeretett volna bele, abba aki később meg lett gyilkolva! Márpedig ha Pu esze a szerelmen jár, akkor nem fog olyasmivel törődni, hogy ellopjon holmi Kulcsot. Azt elhiszem hogy kitelik tőle hogy fejbe vágja azt a férfit valamivel jó alaposan, ha az felbosszantja őt, mert végeredményben bárkiből ki lehet hozni az agresszív vadállatot ha kellően feldühítik, elvileg még egy olyan illetőből is aki a sztoikus filozófiát követi, holott Pu nem követi azt, szerintem azt se tudja miről beszéltem most. Szóval a hirtelen felindulásból elkövetett gyilkosságot elkövetheti egy szerelmes nő is, igen. Bátorkodom kételkedni azonban abban, hogy azután lenne annyi hidegvére hogy az alkalmat kihasználja még a Kulcs ellopására is - különben is, mi a frászáért tenné?! Mire kéne az neki?! Mit nyerne vele?! Valójában ez a tény hogy a Kulcs eltűnt, kifejezetten *megnyugtató* engem, mert most már teljesen biztos vagyok Pu ártatlanságában.

—És mik a nézői reakciók? Borzadás? Szörnyülködés? - kérdezte az etut Mjúa.

—Többnyire. Bár vannak akik elismerően füttyentenek, mert tetszik nekik a nagy izmotok. Bár e hatást erősen lerontja hogy van hajatok, körmötök, fogatok... szóval efféle barbár attribútumok.

—Tisztára mintha állatkertben lennénk, ahol mi vagyunk a vadállatok! - csóválta a fejét Gemmon.

—Igen, azt hiszem ez nagyon jó hasonlat, pont erről van szó. - válaszolta az etu.

—Hát ha mi vagyunk a szenzáció, akkor illik hogy kitegyünk magunkért! - szólt Prig. —Azaz, helytelen lenne hagyni, hogy e nagy nézettség hiába lett legyen! Szóval... - azzal kiállt a szoba közepére, két karját kitérte, s így szólt:

—Hé, tutuk, ti izomtalan, nyámnyila, puhány, vézna, girnyó korcsok! Idenézzetek, nekem mennyi izmom van! - azzal Prig levetkőzött, majdnem pucérra, csak egy kis alsógatyát hagyott magán. —Szerintem bármelyikteket fél kézzel laposra verhetném, ha akarnám, s bele se izzadnék! S még akkor is én győznék, ha egyszerre húszan jönnének ellenem! Holott én ezekkel az izmokkal egy jelentéktelen senkinek számítok a bolygómon! Na de ezt nem amiatt mondtam el, mintha bántani akarnék bárkit is köztetek. Szó sincs erről, mert sokkal inkább a

barátotok vagytok! Azaz, arra akarok kilyukadni, hogy nektek is lehetne ennyi izmotok, akár még több is, csak követnetek kéne Minni, Min, Pu meg Babi példáját! Mert hát mitől féltek?! Mégis, mit veszíthettek?! Mert szerintem semmit, ellenben gazdagabbak lennétek egy új minőséggel: a testi erővel!

—Rengeteg helyről azt mondják a nézők, hogy „fúj de undorító, hogy hajad van”. - adta meg neki a visszajelzést kéretlenül is Kukucska.

—De hiszen ezen könnyen lehet segíteni! - kiáltott most Xanda, azzal most ő vetkőzött le, mindössze a bugyit és a melltartót hagyva magán, majd a kis kizárózkodásából kivett egy úszósapkát, és a fejére húzta. —Látjátok?! Ennyi az egész! Máris majdnem olyan a fejem, mintha nem is volna hajam! Emiatt igazán nem kell lemondanotok a nagy izom és az élesebb ész adományáról!

—Sokan azt mondják, hogy „de a lábad köze akkor is biztos szőrös”. - közölte vele Kukucska.

—Nem az! Nem fogom bebizonyítani, mert nem mutogatom magamat úgy, de nem szőrös, mert rendszeresen borotválom ott magamat, s amiatt mert a csiszik is azt teszik, s én az ő példájukat követem!

—Mindjárt megérkezik Babi főnöke. Nagyon dühös, mert úgy érzi Babi becsapta őt. - figyelmeztette őket Kukucska.

—Na ettől féltem, hogy ez lesz... - sóhajtott Babi.

—Ne aggódj, majd én lerendezem őt ha hepciáskodni kezdene. Biztos hogy sokkal erősebb vagyok nála. - legyintett Gemmon.

—De hiszen miről beszélsz te, nem hiszem hogy fizikai erőszakra kerülne sor, de ha mégis, akkor én magam is „lerendezem” őt akármikor, félkézzel, mert annyival erősebb vagyok mint ő! Kizárt dolog, hogy akár a közelembbe jönni is merne! Azellen viszont te se védhetsz meg engem, ha... hogy is mondjátok ti... megvan! Ha kirúgna az állásomból! Vagy száműzni akarna...

—Van ehhez joga?

—A száműzéshez nincs, de javaslatként felterjesztheti a főnökség felé. És addig is megtilthatja hogy résztvegyek a kutatásokban, felfüggeszthet meg ilyesmi... Valószínűsítem hogy a végén az lesz a sorosom mint Minnek, csak ugye még nem tudjuk hogy az mi lesz majd...

Babi főnöke nem lehetett az udvariasságáról híres, mert ahogy betoppant - sőt, szinte berobbant! - a kabinba, Pucsakáciékat nem is köszöntötte, hanem azonnal Babira támadt, legalábbis szavakban:

—Hát ezt meg mire véljem, ezt, hogy te is így elbarbárosodtál?! Hogy ennyire szégyent hozol a megjelenéseddel mindenre ami tutu, ami civilizált, hogy a primitívséget és a barbárságot dicsőíted a...

Babi azonban nem is válaszolhatott a (hozzá képes felettébb girnyónak tűnő...) főnöknek, mert mielőtt szólásra nyitotta volna a száját, azonnal kettejük közé pattant Gemmon, sőt nem is igazán középre hanem csak egy vagy két centire a tutu főnöktől, és túlharsogva annak méltatlankodását, így rivallt rá:

—Hé, te kopasz csiga! Neked talán valami bajod van velünk, barbárokkal?! Te úgy véled, jogod van sértegetni bennünket?! Neked, bennünket, amikor ti olyan hülyék vagytok hogy még egy bűnügy kinyomozásához se értetek és a segítségünket kuncsorogjátok?! És akkor még van bőr az ocsmány pofádon úgy bejönni ide ahol lakunk, hogy ehhez egyrészt engedélyt se kérsz, másrészt nem is üdvözlös minket, harmadrészt meg lebarbározz bennünket, és e szót még külön sértegetésre is használod?!

Na most, a tutuk igazán nincsenek hozzászokva a fizikai agresszivitáshoz, így annak előjeleit se mindig tudják detektálni pontosan, de Gemmon fellépése annyira nem hagyott semmi kétséget azt illetően, mi lesz a folytatás ha a tutu férfi továbbra is úgy tesz mintha hatalmi pozícióban volna, hogy a „főnök úr” inkább sürgősen visszavonulót fűjt. Mert már arra se jó gondolni mi lesz ha a leszídot Babiból tör ki valami elemi erejű ősi indulat, de ő legalább tutuként nevelkedett, azaz hátha nem kell félni tőle. Ám valóban, van itt sok született barbár is, és azoktól akármilyen is kitelik, az aztán biztos is...

—Ööö... igen, elnézést, valóban illett volna a bemutatkozással kezdeni az izé... bejövetelem utáni pillanatokat... Nevem Minusz FAFE0356ZZ-AA-13612132-7030111, és csak a nagy döbbenet, a hirtelenjött... hogy is mondjam...

—Ez a hebegés igazán nem méltó egy tutuhoz, s az egyetlen mentséged rá az lehet hogy egyszerűen beszartál a félelemtől. - vetette oda neki Gemmon mély elégedettséggel, mert nagyon tetszett neki hogy a hős védelmező szerepét játszhatja Babi mellett, aki egyre jobban tetszett neki.

—Most te beszélsz úgy, ahogy nem hiszem hogy helyénvaló volna. - mondta a tutu.

—Ez tény, csak azt ne feledd hogy te kezdted.

—Szerintem nevezzük el úgy, hogy Fafej, a neve elején álló betűk alapján, mert azt a sok számot úgyse tudjuk megjegyezni. - erősített rá a helyzetre Csipetke.

—Na de azért már ilyen stílust...!

—Hát pedig azt hiszem ez már így marad, mert a Fafej tényleg könnyebben megjegyezhető mint az a többi akármilyen a nevedben - bólintott Kvaré is - és ha nem akarod hogy a helyzet rosszabbodjék, akkor méltóztass megadni nekünk azt a tiszteletet ami mindenképp jár egy vendégnek! Pláne ha a vendégtől még segítséget is reméltek! Ha ugyanis nem teszel így, akkor nemcsak arra készülhetsz el hogy csúfnéven emlegetünk téged, hanem egyszerűen itt hagyjuk Tutullát, aztán reszketettek hogy mikor csap le rátok a gyilkos újra! Nem beszélve arról, hogy úgy a Kulcs megtalálásáról is lemondhattok örökre, attól tartok!

—Hát még azt is képesek volnátok megtalálni?!

—Sőt, ez valószínűleg még csak nehéz sem lesz.

—Hogy állíthatod ezt ilyen biztosra, amikor csak percekkel ezelőtt érkeztetek?!

—Úgy, hogy ami engem illet, én elég biztos voltam már az ideutazásunk előtt is abban, hogy ki a gyilkos.

—Aha, értem már, ez amit mondasz abba a kategóriába tartozik amit a barbárok úgy neveznek, hogy „humor”!

—Cseppet sem az, mert komolyan mondom.

—Biztos hogy komolyan mondja - szólt Csipetke is - mert Kvaré az én tanítómesterem, nagyon jól megértjük egymást, és bár nem mondta nekem eddig el hogy ő kire gyanakszik, de általában „egy húrra jár az agyunk”, szóval nekem is megvan a magam tippje arra hogy ki a gyilkos, és teljesen le lennék döbbenve ha nem ugyanarra a személyre gondolnánk!

—Na halljuk akkor, ki az!

—Nem, nem - nevetett Kvaré - ez nem olyan egyszerű hogy mondunk egy nevet, mert senki nem hinne nekünk. Vagy ha hinnétek is, de akkor se lehetne elítélni a fickót, mert nem volna ellene bizonyíték. És ha most megmondjuk kire gyanakszunk, akkor sok millió tutu hallaná, valószínűleg ő is, mert holtbiztos hogy ő is nézi azt ami itt történik, de ha nem is úgy lenne, akkor is eljutna hozzá

a hír rövid időn belül. És felkészülne valamiképp. Tehát nem mondhatjuk meg. Egyszerűen meg kell bíznod bennünk, el kell hinned hogy ebben a dologban hogy nyomozás, mi vagyunk a szakértők, és kész, ennyi!

—És ha nem hiszem el?

—Mondtam már: akkor itt hagyjuk Tutullát mint eb a szarát, aztán kínlódjatok magatok, semmire nem juttok majd úgysem, és félhettek örökké, mikor gyilkol megint!

—És ha mi elmegyünk, jön velünk Babi is, mert ő egy olyan nő, aki ezentúl hozzám tartozik! - jelentette ki mosolyogva Gemmon, majd átkarolta a tutu nőt, és puszit is lehelt az ajkára.

—Ne, ne, ezt kérek ne előttem mert rosszul leszek...! - nyöszörögte Fafej a látványra, majd el is fordult, és olyanná vált az arca mint aki alig bírja visszatartani az öklendezését.

—Jól van - válaszolta Gemmon - de akkor a jövőben méltóztass tisztességesen viselkedni és beszélni a nőmmel, mert ha nem, akkor kiteszed magadat a... mondjuk hogy „neheztelésemmek”, annak pedig súlyos következményei lehetnek! Olyan súlyosak, ami még nagyon finoman fogalmazva is jelentős egészségügyi kockázattal járna a számodra, olyan komollyal és maradandóval, hogy biztos vagyok benne, a legendásan tökéletes orvosrobotjaitok se lennének képesek utána rendbehozni téged! És elvárom hogy ne korlátozd semmiben se Babi jogait, mert az hátráltathatná a nyomozati munkát!

—Jól van na, értsd meg hogy csak a mély döbbenet... Bár az érzelmi reakcióm különben is érthető, ha belegondolunk hogy ő is olyan kísérletet végzett, amire nem kapott engedélyt!

—De csak önmagamon kísérleteztem, amihez kétségkívül jogom volt és van, mert a saját testem az enyém és nem másé! - jelentette ki a tutu nő önérzetesen. — Továbbá, a tettemért sokkal inkább dicséretet és előléptetést érdemlek semmint elmarasztalást, mert számos tutut ismer a történelem aki hatalmas veszélyeket vállalt a tudomány fejlesztéséért, némelyikük bele is halt! És én ilyen tudományos hősnek tartom most magamat! Szerintem én most ezzel amit tettem, bebizonyítottam hogy a legislegigazibb tutuk egyike vagyok, mert mindenre kész vagyok a tudomány fejlődése érdekében, még roppant személyes kockázatokat is vállalni! Ugyanis nem pusztán a kitűnni vágyás önös érdeke vezérelt, hanem én képzett endokrinológus vagyok mint azt te is tudod, és felelősségem teljes tudatában állítom, hogy a magamon elvégzett teljes kísérletsorozat minden apró részlete igazi tutu alapossággal van dokumentálva, megtalálhatod mindet a kabinomban, szóval a teljes adatsor a tutu közösség rendelkezésére áll, azaz a kockázatvállalásommal elősegítettem a tudomány fejlődését!

—Miféle fejlődését, mi a jó abban, így elcsúfolni, ez olyan, mintha kipróbáltad volna milyen íze van a szarnak, aztán amikor emiatt egyesek hüledeznek és utálkoznak téled, akkor azzal érvelnél hogy de te tutu alapossággal dokumentáltad hogy a szar evése közben milyen kémiai reakciók keletkeznek a nyelved ízlelőbimbóiban!

—Hát te tényleg Fafej vagy, jól mondja ezt a lányom. - csóválta a fejét Xanda, pedig ő nem is élt eddig nyershús-diétán.

—Pedig ez igenis ugyanaz, mert teljesen mindegy mi van azokban az adatsorokban, úgysem fog senki áttérni erre az étkezésre, hasonlóképp ahhoz hogy szart se fogunk enni. Tehát a kísérletek feleslegesek voltak, felesleges volt a kockázatvállalás és az erőforrások elpocséklása, akár le is lehetne törölni az

adatokat, mert minek is őrizzünk felesleges információkat, így legalább felszabadul a tárolási kapacitás valami másra.

—Na abból nem lesz semmi - szólta Babi szélesen mosolyogva - mert éltem a gyanúval jóelőre hogy valakik esetleg meg akarnák fosztani Tutullát e korszakalkotó felfedezéstől, és emiatt az adatokat már réges-rég elküldtem Csiszillába!

—Oda ugyan minek!

—Mert miért is ne! Jó helyen vannak ott biztonsági másolatnak! Meg különben is, a csiszíket ez az egész nagyon érdekli. Biztos tudomásom van róla, hogy ők is fontolgatják hogy átálljanak e diétára, csak előbb még ők is elvégeznek pár kísérletet a végső döntés előtt, mert nem kizárt hogy csak ránk tutukra van ilyen feltűnően jó hatással e diéta, mert mi már sokkal jobban elkorcsosodtunk mint a csiszík. Lehet tehát hogy bár a csiszíknak is javára válna, de nem olyan mértékben hogy érdemes legyen vállalni az ezzel járó bonyodalmakat. Akárhogyis, de a csiszíket a dolog mégiscsak elkezdte érdekelni, s bár még nem kötelezték el magukat a diéta követése mellett, de legalábbis elkezdtek vizsgálódni, márpedig ők ha le is vannak maradva mögöttünk tudományos téren, de azért igenis komolyan veszik a tudományokat, és nagyon örültek az adatsoraimnak... tehát hiába törölsz le bármit is, aki tutu akarja, akármikor hozzájuthat az adatokhoz, elég csak felvennie a kapcsolatot a csiszíkkal, s azok elküldenek neki mindent! Sőt, még az se kell hogy konkrétan a csiszíket zavarja emiatt, mert a csiszíktől kapott etuink is hozzáférnek a csiszí adatbázisokhoz, és így ők is akármikor a tutu érdeklődők rendelkezésére állhatnak a kutatási anyagaim megosztásával. Nem tudod megakadályozni az elkorcsosodásból való felemelkedésünket!

—De hát miféle értelmetlenségeket beszélsz te, hol lennénk mi elkorcsosodva, épp ellenkezőleg, mi vagyunk a legfejlettebb faj az egész ismert világmindenségben, vagy ha ez túlzás is de minimum az emberszabású értelmes lények közt, és...

—És ebből egy árva szó se igaz. - jelentette ki Kvaré nyugodtan.

—Mit beszélsz?!

—Technikailag kétségkívül ti vagytok a legfejlettebbek, efelől vita se lehet. Ami azonban a testeteket illeti, az kész katasztrófa! Két nagy előnytök van csak e téren, egyik az örök élet, a másik pedig a hihetetlenül felfokozott agyműködés, röviden a hatalmas ész. Ezeknek már egyike is roppant előny, hát még a kettő együttesen! Sajnos azonban minden más téren elsatnyultatok. És ha ezt összevetjük az előbb említett két előnnyel, hát cseppet se vagyok biztos benne, összességében megéri-e a csere... de pláne úgy, ha az elsatnyulást vissza lehetne csinálni, azaz megtarthatnátok mindkét nagy előnyt úgy, hogy közben mentesültök az elsatnyulás okozta hátrányoktól!

—Semmi értelme annak amit mondasz!

—Hm, hát talán jó lenne némi friss vért innod és nyers húst enned, akkor talán lenne elég eszed hozzá hogy felfogd a szavaim értelmét... na de ha nem, akkor nem, akkor inkább elmesélek neked egy kis történetet. Nem holmi kitalált történetet, hanem olyasmit, amit magatok is akármikor ellenőrizhettek! Arról van szó ugyanis, hogy én alaposan tanulmányoztam az egyik emberlakta bolygó, a Föld őstörténetét, és közben rábukkantam egy időtlen időkkal ezelőtt elvégzett állatkísérletre. Amikor azon a bolygón még több ország létezett, akkor egy bizonyos állatorvos, Dr. Francis Marion Pottenger, az akkor érvényes időszámítás szerint 1932 és 1942 közt elvégzett egy kísérletsorozatot 900 macskával. A macskákat különböző étrendeken tartotta. Már nem emlékszem pontosan, 4 vagy

5 féle étrenden, de a lényeg az, hogy voltak macskák amik teljes egészében nyers húst, nyers zsírt, nyers belsőségeket valamint nyers azaz pasztörizálatlan tejet kaptak, s voltak akik ezen ételeket mind főve kapták. S voltak a két csoport közti csoportok is, amik egyes ételeket főzve, másokat nyersen kaptak. Az étrendtől eltekintve a macskák mindegyik csoportja teljesen ugyanolyan környezetben élt, ugyanolyan kedvesen bántak velük, stb.

A macskákat 4 generáción keresztül figyelte. A nyers tejjel, hússal és belsőségekkel táplált macskák mind a négy generáción keresztül megtartották a tökéletes egészségi állapotukat. A főtt hússal és pasztörözött vagy sűrített tejjel táplált állatoknak viszont gyorsan romlott minden mérhető egészségi mutatójuk, és nemcsak a testi, de a mentális jellemzőik is, azaz ingerlékenyvé váltak, barátságtalanná, a nőstények agresszívokká, a hímek pedig ellenkezőleg, kockázatkerülőbbekké, a párzás is kevésbé érdekelte őket, s ha mégis párzani akartak, akkor mindenféle olyan dolgokat műveltek amik a macskák vonatkozásában perverznek mondhatóak. Gyakorlatilag mintha elkezdtek volna megcserélődni a nemek közti szerepek. Most persze ráfoghatod erre hogy az ilyen pszichológiai megfigyelések erősen ki vannak téve a szubjektivitás vádjának. Azonban a konkrétan mérhető fiziológiás mutatók is számos betegségekre utaltak, melyek gyakorisága és súlyossága minden egyes generációval növekedett, s annál jobban, minél kevesebb nyers, s minél több főtt azaz feldolgozott ételt ettek a macskapopulációk! Ezen betegségek:

- idősebb korban fellépő degeneratív betegségek az első generációban.
- a második generációban e betegségek már középkorúságukban kialakultak.
- a harmadik generációban a betegségek még korábban elkezdtek kialakulni, súlyosbítva mindenféle allergiákkal, a csontjaik is elpuhultak, azaz kevesebb lett bennük a calcium, és növekedési rendellenességek is felléptek, azaz a hosszú csontok még jobban megnyúltak, ellenben vékonyabbak és törékenyebbek lettek. A macskák hátsó lába sokkal nagyobbra nőtt mint az első, s ez mozgásproblémákhoz vezetett. Nem tudtak jól ellenállni a paraziták fertőzéseknek sem. Sőt, e harmadik generációban a legtöbb macska már nem is volt képes a szaporodásra.
- A negyedik generáció tagjai közül pedig már egyetlen macska se volt képes szaporodni. És gyakorlatilag minden olyan civilizációs betegség tüneteit felmutatták, amit a mi emberi civilizációnk produkál, mármint köztünk, barbárok közt. Most persze ezt arra a macskapopulációra értem amit teljesen csak főtt étellel tápláltak, de a többenél is megfigyelhető volt mindez, szignifikánsan korrelált ugyanis a degeneratív problémák súlyossága és gyakorisága azzal, milyen mértékben kaptak feldolgozott ételeket! És ne hidd hogy ti tutuk kivétel vagytok! Nyilván, nemhogy ti, de mi barbárok se jutunk soha a macskák sorsára teljesen, hiszen nekünk van fejlett orvostudományunk, azaz számos gondot kivédhetünk, ti tutuk pedig még többet mert a ti orvostudományotok a mienkénél is fejlettebb. Ez igaz. De TELJESEN ti se vonhatjátok ki magatokat e trend, a degeneráció alól, még hozzá két okból nem! Az egyik ok az, hogy ti annál is feldolgozottabb ételeket esztek mint mi barbárok. Azaz hiába fejlettebb az orvostudományotok, ha ugyanakkor a helytelen ételmiszerek fogyasztásából adódó ártalmak is súlyosabbak! Nyilván, nálatok nem kell parazitafertőzésektől tartani, sőt baktériumos meg vírusos fertőzésektől se nagyon. De ti is tudjátok hogy nem ajánlatos egy rakás védőfelszerelés nélkül kilépnetek egy barbár bolygóra, mert akkor könnyen végetek lesz... olyan betegségektől is, amik ránk

barbárokra semminemű ártalmat nem hoznak! Azaz az immunrendszeretek egyszerűen tropa. Egy totális roncs, komolyan mondom. Az is megfigyelhető, hogy a mi barbár társadalmunkban is mind gyakrabban bukkannak fel mindenféle furcsa perverziók a szexszel összefüggésben, és hogy a nemi szerepek is mintha elkezdenének megcserélődni, a nők egyre türelmetlenebbek és agresszívebbek, egyre rosszabb anyák, a férfiak meg egyre tutyimutyibbak, kockázatkerülőbbek, az ondóban megtalálható spermiummennyiség is egyre csökken, és a minősége is egyre rosszabb... és ez nálatok tutuknál még hatványozottabban így van, mert nézz csak rá magatokra: mint a macskáknál, a ti csontjaitok is hosszában növekednek, emiatt vagytok magasak, de ugyanakkor e csontok vékonyodnak is, törékenyebbek, szinte csak mozgó csontvázak vagytok hozzánk képest... A nőitek még rosszabb anyák mint a mi barbár nőink, mert már egyáltalán nem is érdekel benneteket az anyaság, már utálkoztatok a kisgyerekektől... A mindenféle szexuális perverzió meg olyan általános lett köztetek, hogy már igazi szexről szó sem lehet a népetekben, már nem egymással szexeltek hanem egy géppel, gyakorlatilag tehát igazi szex nincs is köztetek, csak valami fura agyontechnicizált önkielégítés!

—Ennek mind semmi köze ahhoz, hogy a haj és a körmök meg a fogak gusztustalanok, állati attribútumok!

—Hogy mi gusztustalan és mi nem az, az erősen kultúrafüggő, azaz megszokás kérdése. És épp ez a másik nagy oka annak, hogy nem tudjátok a fejlett technikákkal se kivédeni a degenerációt: az, hogy ezek a degenerációs folyamatok lassan történnek meg, s így apránként hozzászoktok az elkorcsosult testek látványához, módosul a szépségideálotok, s már azt találjátok szépnek ami valójában torz és degenerált! Van ilyesmi amúgy kisebb mértékben a mi barbár társadalmunkban is: létezik például egy olyan mozgalom, ami azt hirdeti, hogy „Lehetsz szép kövéren is”. Más neve is van e mozgalomnak: „Testpozitivitás”. E mozgalom szerint el kell fogadni magunkat, olyanok vagyunk amilyenek, nem számít, nem kell törődni azzal hogy lefogyjunk, stb... Holott FRÁSZT! Az elhízás igenis betegség, és küzdeni kell ellene! Aki kövér, az igenis NEM szép, akkor se ha sikeresen bemeséli magának! És az még hagyján is hogy nem szép, de nem is egészséges kövérennek lenni! A kövérség végsősoron mégiscsak olyasmi, ami elsősorban nem esztétikai, hanem egészségügyi probléma... Na ti nem vagytok elhízottak ez igaz, de az ellentéte, a kóros soványság sem egészséges, nem jó, ÉS NEM IS SZÉP, csak a ti szépségeszményetek is eltorzult. Apránként torzult el, mindig csak egy picit, generációról generációra!

—Még mindig semmi köze annak amit mondtál ahhoz, mi lenne a jó az olyan állati attribútumokban, mint...

—Például az - szólalt meg Babi - hogy amióta van hajam, azóta sokkal ellenállóbb vagyok a hőmérsékletingadozásokkal szemben!

—Ennek még lehet is valami fizikai oka, elismerem, de ahhoz akkor se kell ilyen képtelenül hosszú szőrzet!

—Pedig a hosszú hajnak is megvan a maga oka és haszna - folytatta Kvaré - mert az úgy van tudod, hogy biológusaink szerint az emberi faj ősei sokáig a vizenyős, mocsaras területeken éltek, meg a mindenféle sekély tengerpartokon. Félig-meddig tehát vízi életmódot folytattunk. Ennek számos jele van, például hogy annyira pocskoló módon bánik a szervezetünk a sóval, és hogy annyira kell a testünknek a jód, holott az az anyag főleg csak tengeri eredetű táplálékokban található meg. Na és tehát akkoriban még nem volt gyermekgyár, minden anya a maga gyermekét nevelte, a gyermeke ott ugrált mellette amíg az anya a sekély

vízben a táplálékot gyűjtögette. De ha az anyának sekély volt is a víz, a nála jóval kisebb gyermekének az a víz lehetett már nagy is. És ilyenkor nagyon jól jött, hogy ha a gyermek váratlanul valami víz alatti gödörbe lépett, akkor gyorsan belekapaszkodhatott az anyja hosszú hajába, és így nem fulladt meg! Az emberek közt tehát elterjedt, hogy a nőtényeik hosszú haját növecsszenek, mert annak a nőnek maradt életben több porontya, akinek hosszabb volt a haja. Ez oda vezetett hogy a férfiaknak is az a nő kezdett tetszeni akinek hosszú volt a haja, mert így volt nagyobb az esélye annak, hogy a férfinak az e nőtől származó gyermeke életben marad. A nők tehát a hosszúhajúságra szelektálódtak, a férfiak pedig a hosszú haj kedvelésére. Még a mi modern korunkban is alig-alig lehet csak olyan férfit találni köztünk barbároknál, akinek ne tetszene jobban egy hosszú hajú nő, mint egy rövid hajú. A hosszú hajú nőknek mindig óriási előnyük van a szépségversenyeken is. Ez nem azt jelenti hogy az ottani versengő nők haja mind a derekuk alá érne, de ha nem lóg a hajuk, akkor is dús hajkoronát viselnek, ami azt jelzi és bizonyítja hogy az ő hajuk igenis hosszú, és ha nem is lóg le mélyre most, de *lelőghatna*, ha úgy viselnék és nem feltornyozva! Nálunk a nők haja inkább csak akkor rövid, ha tényleg nem képes megnöveszteni, de az olyan nő nem is büszke a rövid hajára hanem inkább szomorú, és irigykedik a hosszú hajúakra, akinek meg hosszú a haja, az csak akkor vágatja le, ha valamiért nem is akar tetszeni a férfiaknak már. Például mert van már férje, és tudja hogy az a férj akkor se hagyja el őt, ha levágatja a haját. Néha különben rosszul kalkulál, és a férfi igenis elhagyja őt ha ilyen merényletet művel a szépsége ellen... Szóval igenis van értelme a hosszú hajnak!

—Nincs, mert már rég nem a tengerben keressük a táplálékot.

—Ezzel a helyedben nem dicsekednék, mert ez csak azt igazolja hogy mesterséges kutyulmányokat zabáltok, ami megannyi sorvadástok okozója...

—Ami meg a körmököt és fogakat illeti - szölt Babi - képzelj el hogy nem vagyok erősebb nálad, s te szeretnél fizikai erőszakot alkalmazni velem szemben. Kétségtelenül előnyben lennék veled még úgy is ha az izmaid nem erősebbek, mert a körmeimmel véres csíkokat kaparhatnék a bőrödbe, a szemedet is kivájhatnám úgy, a fogaimmal pedig leharaphatnám az ujjadat vagy a füledet, talán a nyakadat is elharaphatnám! És akármikor kerülhetünk még mi tutuk is olyan helyzetbe hogy ez előnyös, ez a képesség, akár egy másik ember, akár egy támadó vadállat ellen! Elismerem hogy ennek esélye nem nagy, de az is biztos hogy nem nulla, s amilyen hosszú életűek vagyunk, könnyen lehet hogy a csekély valószínűségű élethelyzetek is bekövetkeznek egyszer!

—Szóval - vette át a szót megint Kvaré - remélem számos tutu hallotta amit elmeséltem a macskákról folytatott kísérlettel kapcsolatban, aki nem hisz nekem nyugodtan ellenőrizheti! Hiszen nem olyan nehéz! De mondok más kísérletet is, amit elvégezhetek, s ez még gyorsabb is. Erről is a Földdel kapcsolatos tanulmányaimban olvastam. Egy tudós két békával végzett kísérletet. Mindkettőt megölte, majd az egyiket megfőzte. Csak az egyiket! Ezután két edénybe bizonyos töménységű sósavat tett, mely az emberi gyomorsav működését volt hivatva emulálni, s az egyik edénybe betette a főtt békát, a másikba a nyersét. A nem főtt azaz nyers béka viszonylag hamar feloldódott, foszlányok is alig maradtak belőle. A főtt béka azonban soká-soká egyben maradt, alig volt jele rajta némi felszíni károsodásnak! Azaz a főtt húst sokkal de sokkal nehezebben dolgozza fel a szervezetünk. Természetesen senki nem tagadja hogy igenis képesek vagyunk megemészteni a főtt húst is, hiszen ez bebizonyosodott a gyakorlatban, a kérdés

csak az hogy milyen áron emésztjük meg! Az elmondott kísérletből legalábbis arra lehet következtetni, hogy a főtt hús megemésztése messze nehezebb feladat, és sokkal de sokkal több erőforrásába kerül a szervezetünknek! Megintcsak: aki nem hiszi, járjon utána, ti, a bölcs tutuk igazán könnyen lefolytathatjátok e békás kísérletet, nem kell ehhez szuperintelligensnek lenni, erre egy barbár gyerkőc is képes, nehogymár épp ti meg ne tudnátok tenni...

Most megint megszólalt Xanda.

—Kvaré, talán emlékszel rá, nekem meghalt a harmadik kicsikém. Gondolod hogy ennek oka lehet az, hogy izé... én is el vagyok korcsosodva, ha nem is annyira mint a tutuk?

—Ha arra gondolsz, hogy ha te is gyermekkorodtól nyers húst és nyers belsőségeket ettél volna, akkor kisebb lett volna az esélye a gyermeked halálának, akkor igen, én is azt mondom hogy úgy van.

—Hm... Úgy döntöttem, mátol én is kizárólag ilyesmit vagyok csak hajlandó enni, azaz nyers húst és zsírt! Gyakorlatilag tehát azt amit Csipetke is. Mert nem akarlak majd mindig benneteket zavarni a komoly ügyekben, de majd ha valamiben bizonytalan vagyok, tanácsot kérek a lányomtól. Mert tudom hogy viszonylag idős vagyok már, de igenis szeretnék még egy gyermeket szülni... sőt lehetőleg nem is csupán egyet! Igazság szerint akár egy tucat ellen sincs kifogásom, már ha ki tudnék hordani annyit, ami persze valószínűtlen... de elméletileg igazán nincs kifogásom ellene, tényleg, és megteszem ami csak tőlem telik az ügy érdekében! Nem kétlem, eleinte nagyon szokatlannak tartom majd ezt az étkezést, undorítónak meg minden, de hát ugye ha valakinek van egy nagy célja, annak áldozatot kell hozni érte...

—Ne aggódj anyu, hamar hozzá lehet szokni, csak az első egy-két falat a nehéz, utána már könnyen megy minden! - nyugtatta meg őt Csipetke.

—És Kvaré, mondd csak - folytatta még mindig Xanda - meghalt az összes cicus? Mert tudod, megsajnáltam őket!

—Nos, ha erre a macskás kísérletre gondolsz, akkor majdnem mind meghalt valóban. Kivéve természetesen azt a csoportot amit végig nyers hússal etettek. A többi csoportba tartozó macskák azonban majdnem mind meghaltak idővel mindenféle... mondjuk úgy hogy „civilizációs nyavalyában”, olyasmikben tehát amikben mi emberek is szenvedünk, vagy ezekhez nagyon hasonló bajokban. És az is látszott rajtuk hogy amíg éltek az alatt se voltak boldogok, mert mintha szomorúak sőt depressziósak lettek volna, meg ingerlékenyek, vadak, vagy éppen letargikusak, stb... Viszont, a negyedik generációs macskák közül, azokból amikről feltételezhető volt hogy esetleg tudnak még szaporodni, a kísérletvezető kiválasztott egy csoportot, és ezeket elkezdte nyers hússal és belsőségekkel etetni. Kizárólag azzal. Azaz olyasmivel amit az első csoport tagjai végig ehettek. És e macskák hamarosan látványos javulást mutattak a fizikai és mentális állapotukat illetően, bár sosem lettek teljesen egészségesek, nem érték el a kontrollcsoport minőségét. Mégis, sok betegségük teljesen eltűnt, más nyavalyák esetén pedig legalábbis jelentős javulás mutatkozott. És képesek lettek e cicusok szaporodni is, tényleg, és az utódaik - akiket szintén nyerskosztra fogott a kísérletvezető - még a szüleiknél is sokkal szebbek, energiadúsabbak és egészségesek lettek - bár még ők se voltak tökéletesnek mondhatóak. Aztán az ő utódaiknál már tényleg azt hihetnénk hogy teljesen egészségesek lettek, de bár tényleg javult az állapota e nemzedéknek is az előzőhöz képest, még ekkor se tűnt el minden - nevezzük mondjuk úgy, hogy: „öröklött ártalom”! Lényegében csak a negyedik generációról

volt elmondható, hogy a betegségek mind eltűntek, bár néha nagy ritkán még itt is született egy-egy olyan szerencsétlen egyed, amelyik degenerációs jeleket mutatott, még ha csak enyhét is. Mégis, a negyedik generációra már mondható volt, hogy a macskapopuláció végre *nagyjából* kiheverte az „ősidők szörnyűségeit”. Azaz ebből látható, hogy ha egy népcsoport elkezd nem neki való ételeket enni, akkor a baj ÖRÖKLŐDIK, még akkor is ha a következő generáció már tisztességesen táplálkozik. Valamiképp megváltozik a gének kifejeződése, ezt mondjuk úgy, hogy „epigenetika”. Azaz az utódban - nyilván a szüleitől a petesejtbe kerülő egyéb anyagok miatt - olyan gének lesznek aktívak vagy legalábbis aktívabbak, amelyek arra a szar táplálkozásra készítik fel az utódot már embrionális korban is, amit a szülei is kénytelenek voltak enni, hiszen logikus hogy ha a szülő azt ette akkor az utód is nagyrészt azt eszi majd, hiszen vélhető hogy hasonló környezetbe születik bele, mint a szülei! És ez a hatás csak sok generáció alatt múlik el teljesen! És mindez logikus is, mert nézd csak Xanda: milyen büszke is Minni, meg Pu, meg Min, meg Babi hogy milyen nagyok az izmaik... holott kizárólag tutu mérce szerint nagyok! A tutuk közt ők valóban életrevalónak, erősnek számítanak, stramm, mondhatnám kisportolt egyedeknek, már-már óriásoknak, izomkolosszusoknak. Ez igaz. De a MI fogalmaink szerint ők még mindig nádszálkarcsú, légies teremtmények, hiszen még te magad is sokkal erősebb vagy náluk... Te Xanda igazán nem vagy egy erőművész köztünk barbárok közt, mégis, semmi kételyem afelől, hogy ha Minni, Min, Pu meg Babi egyszerre támadnának rád, egyszerre mind a négyen, akkor te könnyedén legyőznéd őket egyesegegyedül is. Lehet hogy kapnál néhány kisebb ütést tőlük, ami okozna neked némi fájdalmat, de nemcsak nem halnál ebbe bele, hanem még csak komolyabb sérülésnek se lennének nevezhetőek, nem kéne miattuk kórházi kezelésre szorulnod! Kriminológiai fogalmakkal élve, kizárólag csak „nyolc napon belül gyógyuló testi sérülést” volnának képesek okozni neked, ami lehet kellemetlen, de semmi esetre se életveszélyes, és komolynak se igazán nevezhető. Ők ellenben pillanatok alatt meghalnának, ha te komolyan bedühödöl rájuk, s akár egyetlen ütést is beviszel nekik a te teljes erőddel... mely erő, ismétlem, teljesen jelentéktelennek számít MINÁLUNK, a mi népünkben! Szóval ők csak tutu fogalmak szerint erősek, de nem a mi fogalmaink szerint, azaz messze nem érték el még azt a szintet se ami nálunk legalább minimálisan elfogadhatónak mondható! Azaz bár a javulás a megváltozott táplálékösszetétel miatt jelentős az esetükben, de ez messze nem jelenti hogy tökéletesen sikerült volna visszafordítaniuk minden degenerációs ártalmat! Ha majd születik gyermekük, az náluk is életrevalóbb lesz, de vélhető hogy ő se éri utol a mi szintünket - annak ellenére, hogy egészen biztos hogy mi is alaposan elkorcsosodtunk. Sajnos még én magam is, semmi kétségem efelől. De azért nem korcsosodtunk el mégse *annyira*, mint a tutuk... Szóval Pu, Min, Minni meg Babi esetében esetleg az unokájuk lesz teljesértékűnek mondható jó esetben, ha minden nemzedék megszakítás nélkül a megfelelő diéta szerint étkezik majd, rossz esetben pedig az unokájuk se, csak a déd- vagy ükunokájuk. De hát valamikor csak el kell kezdeni a regenerálódást, és jobb későn mint soha, aztán meg vigasztalhatja őket a tudat, hogy addig is minden nemzedék mégiscsak tökéletesebb lesz mint az előző!

—Ismétlem, meggyőztél. Most már nagyon örülök neki hogy te lettél a lányom tanítómestere. Mostantól én is a „tietek” vagyok, hogy úgy mondjam! Azt akarom hogy a lehető legtökéletesebb gyermekeket szüljem!

—De legalábbis a többi testszörzet akkor is felesleges. - makacskodott Fafej. —

Például a nemi szervek környékén. Azt még a csiszik is borotválják, ti tehát azoknál is barbárabbak vagytok.

—Igen, ők borotválják - bólintott Kvaré - de nem biztos hogy jól teszik! Természetesen nem tagadom hogy szólnak komoly érvek e praktika mellett, elsősorban a könnyebb tisztíthatóság, ugyanakkor azonban ellenérvek is felmerülnek. Mert tegyük már fel a kérdést, miért nem tűnt el ez a szőrzet az évmilliók alatt, ha nem volna funkciója?! S a válasz az, hogy legalábbis a nők esetében annak a lenti dús szőrzetnek egyik funkciója az lehet, hogy segít megakadályozni hogy baktériumok és paraziták hatoljanak be a hüvelybe, amikor vízben mászkálunk vagy úszunk! Nyilván e funkciónak már nincs olyan kiemelkedő jelentősége a mi technicizált világunkban, de azért azt nem lehet mondani rá, hogy teljesen haszontalan volna, mert akármikor lehet hogy valaki kedvet kap rá hogy valami természetesebb közegben úszkáljon egyet, mondjuk a tengervízben... Jó, biztos nem ti, tutuk, hacsak meg nem jön az eszetek... De ez még mind semmi, mert van más funkciója is. Kell is hogy legyen, különben csak a nőknek lenne szeméremszőrzetük de a férfiaknak nem. De mert van azoknak is, így kell legyen más funkciója. Ez pedig az, hogy azon a testtájékon van számos mirigy, s ezek feromonokat bocsátanak ki, s ezek elpárolgását, elterjesztését segíti az ottani testszőrzet, mert e szőrzetre rákenődve nagyobb felületen párologhatnak! Ez az oka különben a hónaljszőrzet meglétének is. Most persze felmerülhet a kérdés benned, hogy de akkor mi a haszna e feromonoknak. Nos az, hogy a kedvenc és sokat idézett mondásom szerint a testünk nem hülye! Sőt inkább szuperzseniális! A legislegokosabb tutuknál is jobban tudja mi kell neki - igaz, nem a mostani mesterséges, hanem az évmilliókkal ezelőtti világ szükségleteihez képest. Szóval tehát ti mindenféleképp vizsgálgatjátok a géneket, azt kutatva hogy ki is az a partner akinek a génjeivel a tietekét vegyítve a legkiválóbb utód születhet majd - közben meg mindezt feleslegesen végzitek, mert minden spermium és minden petesejt más génkészletet tartalmaz, s amelyiket megvizsgáljátok azt a vizsgálattal el is pusztítjátok, azaz úgysem azok a gének fognak találkozni egymással amiket kivizsgáltatok...

—De nem érted az egészet! - vágott közbe Fafej. —Mert ez igaz amit mondasz, de statisztikai értelemben vizsgáljuk az egészet, a génkészletet, hogy melyik férfi és nő esetén nagyobb az ESÉLYE annak, hogy a megfelelő génkombinációk találkoznak majd egymással!

—De igenis értem, nem vagyok olyan hülye mint feltételezed rólam, és épp ide akarok kilyukadni, hogy még a ti szuperzseniális tudományotok is csak *statisztikailag* képes szabályozni a következő generáció génállományát, azaz nem garantál biztonságot csak nagyobb valószínűséget a kedvezőbb génkészlet kialakulására az utódban! Azonban erre a hatalmas erőfeszítésre semmi szükség, mert ezt már réges-rég remekül megoldotta az evolúció, tudniillik épp az előbb említett feromonok által! Azaz mind a férfi, mind a nő termel bizonyos mennyiségű illatanyagot, olyat amit tudatosan nem észlel ugyan a többi ember, de „tudat alatt”, ösztönösen nagyonis! És ez a feromon minden egyes embernél különböző, az egyetétjű ikreket kivéve. Bár ezt nem mondom biztosra, mert lehet hogy még azoknál is különbözik, mert tudott dolog hogy még az egyetétjű ikrek esetén is lehet különbség a génláncban, igaz hogy nem a sejtmag DNS-ében, de a mitokondriális DNS-ben, s lehet hogy a feromon konkrét vegyképlete attól is függ... mondom, ezt nem tudom, ez azonban épp nektek tutuknak való feladat hogy kiderítsétek! Lényeg az hogy egészen extrém módon speciális eseteket kivéve

- vagy talán azokat se kivéve! - a feromonok egyedenként különböznek. Na és az evolúció során kifejlődött bennünk emberekben egy olyan - mondjuk hogy „ösztön” - hogy így tudat alatt érzékeljük az ellenkező nemű partner feromonját, s mert ez épp annyira egyedi mint a génkészlet, emiatt ebből a szervezetünk azonnal tudja, az a partner hozzánk való-e, azaz nagy eséllyel - tehát nem biztosan, az igaz, de statisztikai értelemben nagy valószínűséggel - mennyire lesz megfelelő a génkészlete a közös utódunknak! Ezért van az az esemény amiről ti már biztos nem tudtok semmit, de köztünk barbárok közt meglehetősen gyakori jelenség, s úgy nevezzük, hogy „szerelem első pillantásra”. Valójában ez egy félrevezető elnevezés, mert helyesebb lenne úgy nevezni, hogy „szerelem első szippantásra”. Azaz „szaglásra”. Annyi igaz azonban, hogy a dologhoz nem kell a másik hóna alját szagolgatni, mert már néhány méter távolságon belül is működik, bár tény hogy közelebből hatékonyabban. De ilyen erősek a feromonjaink, hogy már pár méteren belül is hatnak! Emiatt is van az, hogy aki nincs tisztában e feromonok létével és működésével, az csodálkozik azon, miként lehet az, hogy egy férfi vagy nő beleszeret az ellenkező nem egy olyan példányába, aki véletlenül se csodaszép, sőt talán még kicsit csúnya is. Mégis beleszeret. Mert csak hiszi azt hogy a külsejébe szeretett bele, közben meg igazából annak a feromonjait érezte meg, és ebből tudja ösztönösen, hogy az az illető hozzá való, legalábbis a génkészletét illetően! Tehát semmi szükség nagy erőforrásokat belefecölni az ilyen vizsgálatokba, mert ez az egész csak úgy megy szépen magától is, hála az évmilliók evolúciós folyamatoknak! És hatékonyabban megy, ha meghagyjuk a testszörzetet a feromontermelő mirigyek közelében! Tehát valóban elismerem hogy a szőrtelenítésnek azon a tájakon meg a hónaljokban lehet bizonyos higiéniai haszna, ez tagadhatatlan, de legalábbis kétséges hogy e haszon indokolná a szörzet eltávolítását, mert épp az állatok annyira fontosnak tartott ideális genetikai összepárosítást segítheti az a szörzet, teljesen automatikusan, mindenféle mesterséges felfang nélkül!

—Hm... - mormogta Fafej.

—És szégyen hogy ezt épp egy tutunak kell magyaráznom, rég tudnotok illett volna.

—Tudjuk is, tudjuk hogy az állatok párosodásában nagy szerepe van a szaglásnak...

—Aha, akkor pedig az van hogy a fejetekbe szállt a gőg, mert annyira hiperszuper ultrafejlett istenségeknek tartjátok magatokat, akikre már nem hat az evolúció, akik már szembefordulhatnak a Természettel, akik megtagadhatják az állatvilággal való ősi kapcsolataikat... holott nyilvánvaló hogy ti is állatok vagytok, egyszerűen mert nem vagytok se növények, se baktériumok, se vírusok, se gombák, se plazmidok, se transzpozonok... szóval marad az állat kategória!

—De minek ez nekünk, ha van ehelyett sokkal civilizáltabb forma is a megfelelő génkészlettel rendelkező nemi partner kiválasztására!

—Csak ne légy benne olyan biztos, hogy a ti módszertetek fejlettebb. Mert persze lehet hogy valóban fejlettebb, hatékonyabb, pontosabb, ennek lehetőségét nyilván nem lehet kizárni, ugyanakkor azonban ezt egyáltalán nem lehet biztosra se venni, én mindenesetre tuti hogy inkább a természetes módszerre szavaznék, mert bár ti tutuk is léteztek már pár tízezer éve az igaz, de a Természetnek akkor is messze több ideje volt a maga módszerének a tökéletesítésére, tudniillik legkevesebb tízegynéhány évmilliója! Ami mégis nagyjából az ezerszerese annak, ami időt ti a magatok módszerére fordítottatok. Tehát én inkább abban hiszek hogy a

természetes módszer ezerszer hatékonyabb mint a tietek! Nem beszélve róla hogy sokkal gyorsabb, és semmi erőforrás nem kell hozzá, mert meggy magától, még csak szándékosan szimatolni se kell hozzá, mert a pusztá automatikus lélegzetvétel is elegendő hozzá! Sőt, a Természet előnye ennél is jóval nagyobb, mert e módszer kifejlesztését nem az emberi faj kialakulásával kezdte, hanem már jóval korábban, évmilliárdokkal korábban, még az állatvilágban, s az emberi faj ezt egyszerűen megörökölte az állat-elődöktől, azaz nem kellett újra kitalálni, csak itt-ott módosítani rajta egy picit, finomhangolni az emberi faj aktuális és speciális igényeinek megfelelően! Tehát szerintem a ti tutu módszerek versenyben sincs a Természet megoldásához képest! A ti módszerek igenis egy abszolút primitív, kőkorszaki, barbár módszer a hatékonyságát és az igényelt erőforrások mennyiségét illetően ahhoz a kifinomult, cizellált módszerhez képest, amit a Természet fejlesztett tökélyre, nekem bizony ez a véleményem, igaz hogy e véleményemet nem tudom bebizonyítani, de akkor is ez a nézetem, egyszerűen mert ez így logikus, oké, elismerem van némi mikroszkopikus esélye annak hogy tévedek, de ez az esély akkor is infinitezimálisan csekély. De nekem aztán mindegy, higgy csak a magatok módszerében, én senkinek nem tiltom meg hogy továbbra is a gépekben higgyen a maga természetes ösztönei helyett, de meggyőződéseim ha egyszer utánajártok ennek hogy melyik módszer a hatékonyabb, hatalmas meglepetés ér majd benneteket, jócskán elszégyellitek magatokat, és szerényebbé váltok!

—Szerintem egyelőre hagyjuk e témát, úgysem emiatt hívtunk ide benneteket. Van valami speciális kérésetek?

—Kérdés, az lenne. Hol fogunk lakni? - kérdezte Csipetke.

—Itt ebben a szektorban minden kabin üres, mert senki nem vállalta a kockázatát annak, hogy barbárokkal egy levegőt szívjon. Azaz akárhol, akármelyik kabinban lakhattok, bármelyikbe beköltözhetek. Távozásotok után úgyis fertőtleníti minden kémiaiilag is, és ultramagas hőmérséklettel is.

—És mikor láthatjuk a hússal etetett gyerekeket? - kérdezte Xanda.

—Tőlem aztán akármikor, ilyesmivel én nem foglalkozom, ezt beszéljétek meg vele, azzal a társunkkal akit mint hallottam a Babi kóddal azonosítottok. - felelte a tutu.

—Azt óhajtjuk hogy Pu is elkísérhessen bennünket mindenhová, azaz oldd fel a szobafogságát! - követelte Csipetke.

—Rendben van, mostantól mehet ő is bárhová, de kizárólag e szektoron belül.

—De remélem a gyerekek is akiket meg akarunk nézni, e szektorban vannak?

—Igen, ők is itt vannak. - felelte a tutu, majd távozott.

Kvaré elégedetten dörzsölte össze a kezét.

—Na, most aztán adtunk gondolkodnivalót a tutuknak, annak a sokmilliárdnak aki épp minket kukkolt!

—Óriási voltál, tényleg! - puszilta meg őt lelkendezve Csipetke.

—De te is nagyon ötletes, mert találó a Fafej név, és szerintem is kiérdemelte...

—Menjünk már a kisgyerekekhez! - türelmetlenkedett Xanda.

—Azért még ne azonnal - szólt Pucsakaci - előbb nézzünk körül itt a környéken, azaz válasszuk ki, ki melyik szobában lakik majd, gondolom a párjával... csak hogy tudjuk kit hol találunk meg, ha esetleg külön kéne elmászkálnunk valahová! Aztán arról se feledkezzünk meg, nem mindegyikünknek van tutu szkaferandja. De gondolom, etu barátunk ad mindegyikünknek ha szépen megkérem rá.

Elképzelhető ugyanis, hogy olyan helyre kell mennünk ahol jól jön az ilyesmi.

—Persze, ez nem gond! - válaszolta Kukucska, majd a következő pillanatban csak úgy a semmiből azonnal materializálódott mindegyikük előtt egy-egy szabványos tutu szkafander.

—Nagyszerű! Na és most meg kell tudd Kukucska, meg te Pu is, hogy mi kiválasztottunk magunknak egy új címet, azaz jelképet, ami hasonlít az eredeti tutu címerhez, de jól láthatóan különbözik is tőle. Ott van a kép elmentve Prig laptopjában. Gondolom Kukucska be tudja állítani úgy e szkafandereket, hogy a mellükön is meg a hátukon is ez a jelkép legyen látható. Mert hadd mutassa valami, hogy mi már külön nép vagyunk, hogy mi vagyunk az „Igazi Tutuk”... vagy legalábbis hogy Min, Pu, Minni és Babi azok, mert mi többiek, a „barbárok” mi csak a segítőik vagyunk!

—Már készen is van. - válaszolta az etu.

—Ha szabad javasolnom, legyen a címer köré írva az a reklámszlogen is, hogy „Itt az idő hogy a tutuk a gépeik helyett a saját testüket tökéletesítsék!” - szólt Prig,

—Megcsináltam. - felelte röviden az etu.

—Pompás, akkor bújjon bele mindenki a magáéba, válasszuk ki a szobáinkat, majd indulhatunk a gyerekekhez... Javaslom, kezdjük azzal hogy Min megmutatja, hol lakik ő, mutassa meg Babi is a szobáját, hogy tudjuk ők merre laknak, majd azután válasszunk szobát mi magunknak! - vezényelte Pucsakaci.

3. fejezet: Vissza a gyökerekhez

Min szobája természetesen Pu szobája mellett volt. Mint azt Min elmondta nekik, eleinte természetesen nem ez volt az ő szobája, de aztán hogy beleszeretett Puba, elintézte hogy e szobát utalják ki neki. Mert így töltheti a legtöbb időt a szerelmével...

—Bár a szobaváltás kétségkívül együtt járt némi kényelmetlenséggel is - mesélte nekik - mert át kellett hurcolásnom ide az összes kísérleti adatomat, mindent a kutatásaimról, sőt bizonyos speciális anyagokat is, amikhez még itt Tutullában sem lehet könnyen hozzáférni... de hát muszáj volt, ugye, mert mindent Pu kedvéért! Úgy értem, azért, hogy minél többet lehessenek a társaságában!

—De hát ezt nem értem, Min, hiszen itt e szobában nincs semmi, ugyanolyan üres mint Pu szobája! Hol vannak itt holmi kutatási anyagok, amiket hurcolásnod kellett, meg valamiféle „speciális anyagok”, amik gondolom olyasmik lehetnek hogy vegyszerek, esetleg vírustenyészetek - bár utóbbin, ha tényleg arról van szó, nem győzők csodálkozni, mert amilyen óvatosak a tutuk, azokat nem magánlakásban illene tárolni hanem valami ultramagas biztonsági szinttel rendelkező laboratóriumban, és még ott is extrém szigorú módon elzárva! - hitetlenkedett Csipetke.

—Ebben természetesen igazad van, az olyasféle „biológiaiilag aktív” anyagokat mi is rendkívül szigorú őrizet alatt tartjuk, naná... De én nem is ilyesmiket őrizgetek, hanem... Na, mindjárt meg is mutatom! - azzal így szólt:

—Kód Zé-nyolc!

S erre megjelent a puszta levegőben, nagyjából a válla magasságában egy... egy olyasmi, amit „barbár fogalmak szerint” leginkább egy üvegpolcnak lehetne nevezni, bár biztos hogy nem üvegből volt. E polcon pedig számos tégely, fiola vagy épp kis dobozka foglalt helyet, némelyik átlátszó volt, mások azonban nem.

—Látjátok? Minden tutu lakosztálynak van efféle tartozéka, tulajdonképpen egyfajta nyúlványa, kitüremkedése a hipertérbe... Itt tároljuk a személyes cuccainkat, vagy hát végülis bármit amit csak akarunk! Csak a megfelelő kód bemondására teszi láthatóvá, elérhetővé a szoba elektronikája.

—Hm, ez egész érdekes... És mi van ezekben a dobozokban?

—Hát, a legtöbbről hiába mondanám el, nem értené meg egyikőtök sem... mindenesetre egyikben se vírusok vagy baktériumok! Mert abban igazad van, azokat túl veszélyes volna a szobánkba hurcolászni. Hanem, hát ebben itt például, ebben ami a legnagyobb, ebben körülbelül öt liternyi van a csiszík azon felfedezéséből, ami a szerelemtablettának is a hatóanyaga... Csak épp egyetlen olyan tablettába elegendő néhány mikrogrammnyi ebből a hatóanyagból. Itt meg teljes öt liter van... Ha durván úgy számoljuk hogy 1 liter folyadék 1 kilogramm - bár ez csak a vízre igaz, más folyadékoknak más a fajsúlya, de egy durva közelítésnek megteszi ebben az esetben - akkor azt mondhatjuk, hogy ebben a tégelyben mintegy 5 milliárd szerelemtablettának megfelelő hatóanyag van! Nem is használok rendszeresen ezt a nagy tégelyt, különben is nehéz emelgetni, hanem ezt a kisebb fiolát szoktam csak a kísérleti helyszínre vinni, nagyon ritka alkalmakat kivéve, mert ebben is van körülbelül százezer szerelemtablettányi hatóanyag, annak ellenére, hogy ebben már alaposan felhígítva van, nem úgy mint a nagy tégelyben...

—De Min, mire használsz te ezt az anyagot, s pláne mire kell neked belőle ennyi?!

—Ez engem is érdekelne! - lépett közelebb Babi.

—Hát ugye, tudjátok hogy én tulajdonképpen úgy lettem szerelmes Puba meg ő is belém, hogy ez is egy kísérlet volt amit el akartunk végezni magunkon, s ehhez hatóanyagot a csiszíktól szereztünk. Tablettát. A tablettá bevált... És nem panaszkodom, mert bár a szerelem érzésének kétségkívül vannak hátrányai és negatívumai, de ezek inkább csak akkor jelentkeznek ha távol van az ember a szerelmétől, de amikor a közelében lehet akkor csodálatos érzés... na szóval, felmerült a kérdés bennünk, hogy hatásos lehet-e ez a szer állatok esetén is! De az állatoknál az a baj, hogy a legtöbbjüknek nagyon macerásan lehet beadni egy tablettát, már ha egyáltalán. És ha az állat testtömege sokkal kisebb mint a mienké, akkor kisebb mennyiségű hatóanyag kéne nekik, de egy tablettát nem nagyon lehet precízen szétörni, adagolni. Szóval felvettük megint a kapcsolatot a csiszíkkal, kértünk tőlük tablettá helyett injekciót, de mondták hogy van nekik ahelyett már valami sokkal jobb is, ez a szájon át szedhető szer, ez tulajdonképpen teljesen ugyanaz mint a szerelemtablettá csak töményen, és folyadék formájában. És rögtön küldték is. Tény hogy nem kellett volna belőle ilyen sok, de ha már itt van hát itt van, annyi baj legyen, legalább nem kell félni hogy elfogy mielőtt a kísérlet végetérne... És tényleg, így már egészen precízen adagolható, és bármiféle ételbe belekeverhető, eddig még nem találkoztam olyan állattal amelyik idegenkedett volna tőle, úgy tűnik számukra is íztelen...

—Min, te ugye a barátom vagy?

—Persze, Csipetke, persze, miért, mi a baj?! - kérdezte a tutu ijedten.

—Nincs semmi baj, de ha tényleg a barátom vagy, akkor nem akadályozod meg, hogy eltegyem magamnak ezt a kis fiolát! Elvégre marad még neked épp elég a nagy konténerben.

—Persze, vidd csak nyugodtan ha szükséged van rá! - vont vállat Min. És arra gondolt, ilyesmi miatt biztos hogy nem fog ellenkezni Csipetkével. Nem tudja mire a lánynak ez a szerelemhormon, de igazából nem is érdekli különösebben. Az annál inkább, hogy Csipetke meg ne haragudjék rá! Elvégre ha haragszik, lehet nem nem segít neki hogy megmentse Put, hogy tisztázza a vád alól... de különben se bölcs dolog ellenkezni Csipetkével. Min még jól emlékezett rá, hogy pár évvel ezelőtt miként rabolta el őt Csipetke, Pucsakaci úrvárosából. Hát eléggé hajmeresztő kalandokba keverte bele őt ez a vad barbár lány... pedig akkor Csipetke még sokkal kisebb és fiatalabb volt mint most! Nem, hát ő aztán biztos nem fog összeveszni Csipetkével mindössze egy fiolányi vegyi anyag miatt, amiből különben is akármikor szerezhet újat a csiszíktól!

Pucsakaci már jóval kíváncsibb volt.

—Mire az neked, lányom, csak nem Kvaréval akarod megitatni?!

—Köszi a tippet apus, remek ötletet adtál! - vigyorgott Csipetke. —De tulajdonképpen nem neki szánom mégse, mert anélkül is remek a kapcsolatunk, szégyennek is érezném ha úgy nem volna... hanem jó lehet az ilyesmi akármire is. A bölcs ember jól teszi ha beszerzi az efféle ritkaságokat akkor, amikor az épp lehetséges, amikor a módjában áll, mert hátha később amikor kellene, már nem lesz lehetséges szert tenni rá... Tudod, ez végülis egyenesen következik az általam követett sztoikus filozófia „Premeditatio Malorum” elvéből... Elképzelhetőnek tartom például, hogy valamely barátnőmnek szüksége lehet efféle szerelmi segítségre vagy akármire...

—Nekem azonban megtetszett az ötlet hogy én is kipróbáljam ezt az érzést! - szolt Babi. —Segítenél benne, Min, hogy én is érezzem azt Gemmon iránt amit Pu érez

irántad, és Gemmon is érezze azt amit te, Pu iránt?

—Ez nagyon egyszerű, csak be kell szednetek ebből pár cseppet, s utána négy szemközt maradni egy ideig. De mi van ha ő nem lesz hajlandó rá?

—Ha Babi kész beszédni, akkor rajtam nem fog múlni. Mindigis az volt a véleményem, hogy a szerelem a legnemesebb emberi érzés! - válaszolta a férfi.

—Jó, akkor adok nektek egy-egy kis palack vizet, egy-egy cseppel benne, de mert ezután tényleg együtt kell lennetek legalább úgy tíz percig, de jobb ha tovább, emiatt ne most igyátok meg, hanem ha szabad javasolnom lefekvés előtt, mert ugyebár most mennünk kell megnézni, mi van a gyerekekkel... sőt előbb még szobákat is kell választanotok magatoknak...

—Nekem nem, az én szobám is Pu szobája mellett van, csak a másik odalon mint a tied. - mondta Babi.

—De a többieknek még nincs szobájuk.

—Akkor menjünk és intézzük el ezt! - mondta Pucsakaci.

—Jó, menjünk - indult kifelé Csipetke, de közben ezt kérdezte:

—Mitől függ, a szer beszédése után menyi ideig kell négy szemközt maradni a leendő szerelmesünkkel?

—A töménységtől. Minél nagyobb az adag amit beszéd valaki, annál kevesebb idő is elegendő.

—Ezt jó tudni... Köszönöm a választ!

—Nagyon szívesen.

Végülis mind ugyanazon a folyosón választottak lakhelyet maguknak, egymás mellett vagy egymással szemben. Pontosabban, Gemmon azt mondta neki nem kell külön szoba, ő majd elalszik Babi kuckójában; s ezt hallva a tutu nő sem ellenkezett. Majd miután ez eldőlt, Babi vezetésével elindultak a gyermekkertbe.

—Ezt minek cipeled magaddal? - kérdezte Xanda Csipetkét, a lánya hátán viselt kis hátizsákra mutatva.

—Mert ez az én „EDC kit”-em.

—Az meg mi a szösz!

—Ez egy angol kifejezés, Kvarétól tanultam el. Olyan apró csomagot jelent, amit az ember egyszerűen mindenhová magával visz, ha kimozdul a házából. Olyan cuccok vannak benne, amik segítik a túlélést, ha váratlanul lesújtana valami katasztrófa. Mert ugye sosem lehet tudni, mikor mi adódik... a baj mindig váratlanul támad! Láthatod különben, Kvarénál is van ilyen... Én egyszerűen csak követem a Mesterem példáját!

—Miért, miféle dolgok vannak egy ilyen izében?

—Hát az enyémben akad például egy 1 literes vizespalack, rozsdamentes acélból; tűzgyújtószerszám több is; egy nagyon jó kés; néhány hatalmas műanyag zsák; mini elsősegély-felszerelés; többfunkciós bicska; egy fém pohár az oldalához hajtható fülekkel... Szerintem kár lenne tovább sorolni, de ha akarod, anya, akkor mielőtt lefekszünk aludni, bemutatom neked részletesen.

—De mire ezek a dolgok itt a tutuk közt neked, itt minden biztonságos!

—Ki tudja... úgy értem, nem tudhatjuk, meddig! Elhiszem hogy a tutuknál ritkán történik baj, de azért ők se teljesen védettek minden ellen!

—Ha a tutuk se tudnak megakadályozni egy bajt, akkor arra te se vagy képes egy mittudomén „többfunkciós bicskával”!

—Ez teljesen igaz, csak azt ne feledd el, hogy az én célom nem is a baj megakadályozása, hanem az, hogy *miután* bekövetkezett a baj, azután én magam

túléljek, vagy erre legalábbis nagyobb esélyem legyen mint másoknak akiknek nincs a kezük ügyében egy efféle készlet!

—Hm... Akkor is felesleges tehernek tűnik...

—És biztos is hogy az, az esetek többségében, tízezer esetből kilencezer-kilencszázkilencvenkilencben, de abban az egyetlen esetben amikor mégse, na akkor bőven megoszolgálja azt hogy korábban annyiszor hurcolásztuk feleslegesen, mert abban az egyetlen esetben megmenti az életünket!

—Hm...

—Csak szólok hogy mindjárt elérünk a gyermekkertbe. - vetette közbe Babi.

Valóban, befordultak egy keresztfolyosóba, mentek előre még vagy tíz métert, majd elértek egy olyan helyre ahol a folyosó egyszerűen megszűnt létezni, mert egy vörös falnak ment neki, mintha ott elfalazták volna a folyosó hátralevő részét. Ám most hogy odaértek, a vörös fal egyszerűen szétfoszlott a levegőben, s továbbmehettek.

—Ez meg mi volt? - kérdezte Xanda.

—Speciális energiamező. - válaszolta Kukucska, a csiszi etu. —Arra van, hogy megakadályozza a gyermekek kijövetelét a gyermekkertből, mert különben akármit is tönkretelhetnének, vagy nekik is bajuk eshetne. Na de a többit hogy mi hogy van itt, elmondhatja nektek a gyermekkert aktuális gondnoka is! Már itt is van, ott jön szemből, mert értesítettem őt a jöveletelekről!

Tényleg egy tutu férfi közeledett velük szemben, de nem nagyon gyorsan, sokkal inkább lassan, kényszeredett lépetekkel, mint akinek nem nagyon van a kedvére hogy barbárokkal kell kapcsolatba kerülnie. Hanem amikor pár lépés közelségbe ért, Minni így kiáltott fel:

—Nicsak, kit látnak szemeim... Hiszen ez nem más mint a volt főnököm!

—Az az izé akivel szemben erőszakot alkalmaztál hogy megments mindenkit, meg magadat is akkor régen? - kérdezte Groik.

—Nem alkalmaztam igazi fizikai erőszakot senki ellen sem, csak megfenyegettem vele.

—Na igen, persze, én is arra gondoltam.

—Igen, ő az! A neve **Mínusz 0016823000-00-0021320-0011000**, de gondolom ezt se fogjátok megjegyezni.

—Biztos hogy nem - bólogatott Csipetke - de azért örülök hogy elmondtad a nevét, Minni, mert azt azért megjegyeztem belőle hogy e „névben” rengeteg nulla van, pláne egymás melletti nulla, s ennek öröme javaslom, nevezzük őt úgy, hogy „Klotyó”.

—Miért pont úgy, mit jelent az a szó, hogy „klotyó”? - kérdezte a férfi bemutatkozás helyett (minthogy az már felesleges lett volna) amikor a közelükbe ért.

—Hát tudod - magyarázta neki Csipetke vigyorogva - nálunk barbároknál nincs olyan „intelligens energiamező” vagy mi a szósz mint nálatok, nálunk tehát nem lehet csak úgy leülni akárhová a levegőbe és elvégezni a kis- vagy nagy dolgunkat, mert mondom, nincs ilyen energiamező ami aztán eltakarítaná a pottyantmányt. Nálunk tehát az van hogy amikor az emberre rájön a szükség, olyankor el kell vonuljon egy külön speciális helyiségbe, ennek a neve az, hogy „vécé”, de van sok más neve is, például budi, klozett, illemhely... egy ritkábban használt, s kissé humorosan hangzó neve pedig az, hogy klotyó. És ez ott kapcsolódik a te tutu nevedhez, hogy bizonyos épületekben mi megszámozzuk a szobákat, s ilyenkor hagyomány, hogy az efféle ürítkezési célt szolgáló helyiségek a dupla nullás

számot kapják, innen lehet tudni még a bemenetel előtt, az a szobácska milyen célt szolgál. Tehát mert a te nevedben olyan sok helyen szerepel egymás mellett két nulla vagy akár még több is, gondoltam jó ötlet erre való tekintettel Klotyónak nevezni téged.

—Ez akkor olyan barbár humor akar lenni?

—Igen, mondhatjuk annak.

—Én inkább sértőnek találom.

—És biztos is hogy sértő - bólogatott megint Csipetke - de tudod ez olyan, hogy én meg azt tartom sértőnek ahogy Minniel elbántatok, amikor pedig ő sokkal inkább dicséretet, sőt kitüntetést és előléptetést érdemelt volna a szememben; arról már nem is beszélve hogy ő nekem jó barátnőm lett! És ez az egész, tehát Minni meghurcolása, lényegében a te nevedhez köthető, mert a te hülye döntésed volt az egész esemény kiindulópontja!

—Minni igenis megérdemelte az ítéletet, mert nem észérvek alapján döntött hanem indulatból!

—Ettől még igenis neki volt igaza, tehát ha nem akarod hogy a Klotyó kóddal azonosítsunk a jövőben, akkor kérj tőle bocsánatot!

—Azt se tudom mi az.

—Az azt jelenti hogy elismered hogy neki volt igaza, és kéred hogy ne haragudjon rád azért amit a múltban elkövettél ellene!

—Eszem ágában sincs ilyesmit mondanom, akkor se ha akárminek is nevezem. Mondtam már, szerintem Minni megérdemelte az ítéletet, és különben nem is akarok vele semmiféle kommunikációt folytatni mert mindenképp neheztelek rá.

—Te, rá? Mert ha Minni nehezted rád, azt megértem, de fordítva...?!

—Na de hiszen az is miatta van hogy most el kell viseljem a látványodat... Meg a többi barbárét is... Mindegy, ez nem tartozik a feladatomhoz, és mert tényleg nem akarok többet kommunikálni szörnyetegekkel mint ami feltétlenül szükséges, itt be is fejezhetjük a témát. Úgy tudom az a feladatom hogy megismertesselek benneteket a gyermekkert működésével, beleértve ebbe a nyershússal táplált gyermekek bemutatását is, szóval ha akarjátok, jöjjetek velem, ha meg nem, akár fordulhattok is vissza, én csakis boldog leszek ha olyan rövidre fogjuk e találkozást amilyenre csak lehet!

—Hú, micsoda jó hír! - ujjongott Minni. —Én már sejtem mi történt vele - lefokozták, mert ha engem el is ítélték de kiderült hogy ő helytelenül döntött abban a vészhelyzetben, mert ezt Pu mégiscsak bebizonyította akkor, és emiatt visszaminősítették őt, s úgy tűnik most a gyermekkert vezetése a feladata! A ti barbár fogalmaitok szerint mondhatjuk, hogy ez a „büntetése”! - magyarázta a helyzetet Minni a barátainak.

—Nocsak, nocsak... - mormogott Kvaré.

—Szerintem vigyünk némi logikát a terület megismerésébe, azaz ha szabad javasolnom nézzük meg előbb a legkisebbek részlegét, s aztán menjünk a nagyobbakhoz. - szólt Min.

—Jó, menjünk! - bólintott Csipetke. S mert ellenvélemény nem volt, már indultak is arra, amerre Klotyó vezette őket.

Alig egyetlen percnyi séta után odaértek egy teremhez. Ebben néhány tucat kisgyerek tartózkodott, fiúk és lányok vegyesen, mind teljesen meztelenül, ami a tutuk közt teljesen érthető volt, és nem is veszélyes az egészségükre, egyrészt mert a környezet amiben éltek teljesen steril volt, másrészt mert mindig pontosan

a megfelelő, állandó hőmérséklet volt mindenütt, erre automatika vigyázott, sokszoros túlbiztosítással. A gyermekek emberi - mármint „barbár” - fogalmak szerint nagyjából 6 éveseknek látszódtak, a magasságuk alapján, az izmaikat tekintve azonban gyengébbeknek. Mindazonáltal az teljesen nyilvánvaló volt, hogy minden bizonnyal messze sokkal izmosabbak mint egy ilyen korú „közönséges” tutu gyermek lenne, egyszerűen amiatt, mert látszott rajtuk, hogy egy felnőtt tutunak sem lenne bölcs dolog verekedésbe bocsátkoznia egy ilyen kisgyerekekkel. Mert bár biztos hogy a felnőtt tutu győzne adott esetben, az igaz, de az is biztos hogy eközben komoly sérüléseket szenvedne! Mondta is ezt látva Kvaré:

—Hm... már így első pillantásra is letagadhatatlan, hogy jót tett a fejlődésüknek a nyershúsevés!

—Barbár fogalmak szerint jót. - rázta a fejét helytelenítően Klotyó.

—Mindenféle fogalom szerint. Mert még két év, és lehagynak téged erőben. De bárki más tutut is. És ha még az IQ értékük is nagyobb lesz mint a jelenlegi felnőtt tutu népességé, akkor mit dobálódzol olyan jelzőkkel hogy „barbár” fogalmak szerint meg egyéb agyrémek, hiszen akkor NYILVÁNVALÓ hogy a gyermekek felsőbbrendűek, azaz *te*, igen, *te*, meg a többiek lesztek a barbárok hozzájuk képest!

—Azért mindennek kell legyen egy józan határa. Hiszen HAJUK van! Meg körmük! És FOGAIK IS! Borzalmas! Ez egyszerűen ISZONYÚ! Én igazság szerint látni se bírom őket, felfordul a gyomrom is ha... ha... nemcsak ha rájuk nézek, de ha csak rájuk *gondolok* is... Én már a normális tutu gyermekeket se szeretem, úgy értem, nem szeretek foglalkozni velük, de ezek a kis szörnyetegek, ezek... én egyszerűen nem érdemltem ki hogy ilyen helyre legyek vezényelve, ez túlzás, ez még akkor is túlzás ha netán valóban rosszul döntöttem akkor Minni ügyében, azaz amikor... szóval tudjátok... De ez igazán túlzás hogy ezt sózták a nyakamba, mert... mert... Eh, mindegy, tudom ezt hiába magyarázom neked, egy barbárnak, nem vagy képes megérteni hiszen neked is van hajad meg körmöd... Mindegy, én már megyek is, most már tudjátok merre vannak ezek a kis szörnyetegek, akik meg náluk picit nagyobbak azok a szomszédos teremben, nincs már szükségetek rám, megyek innen mielőtt elokádom magamat...

—Csak ne olyan sebesen, hiszen tudnunk kell miként megy az etetésük, meg... - kezdte Xanda, de Klotyó legyintett és közbevágott.

—Semmire nem kellek nektek, az etu is elmondhatja nektek mindezt, én azt se értem már ahhoz is minek én kellettem hogy egyáltalán idekísérjelek benneteket, erre is képes lett volna az etu, hogy megmutassa az utat.

—Azért szükséges a jelenléted, hogy megismerd a vendégeinket, s tudd, hogy ezentúl azt kell tenned amit ők mondanak neked, legalábbis ami a gyermekekkel kapcsolatos teendőket illeti. - hangzott a testetlen hang, Kukucska hangja.

—De én semmit se akarok tenni a gyermekekkel. Vagy ez netán azt jelenti hogy ezentúl ők gondozzák ezeket a... az *izéket*?! - kérdezte Klotyó reménykedve.

—Igen! - válaszolta az etu helyett Xanda, és Csipetke édesanyja büszkén húzta ki magát. —Látom már, itt tényleg óriási szükség van rám! Na szóval figyeljete a gyermekek - szólt a kicsikhez, akik kissé megszeppenve és csendben nézték a váratlan látogatókat, mert megdöbbentette őket hogy egy felnőttnek is lehet haja - ezentúl én leszek a ti anyukátok! Persze ti, szegénykéik, nem tudjátok hogy mi az... de megmondom nektek! Az anyuka, az azt a nőt jelenti aki szereti azt a gyermeket akinek az anyja! És én mindegyiketeket szeretem! Semmitől se féljete, mostantól minden nagyon jó lesz, mert remekül fogunk játszani, meg mesélek is

majd nektek, énekelünk együtt meg minden... Nagyon mókás és érdekes lesz! - azzal felkapta az egyik kislányt, a feje fölé emelte és megpördült vele. A kislány kacagott. Erre odaugrott egy kisfiú.

—Engem is!

—Meg engem is! - kiáltotta egy másik. És hamarosan mindegyikük Xanda mellett tolongott, hogy őt is emelje fel és pörgesse meg. Ez nekik valami hihetetlen újdonság volt. Persze hogy az volt, a komoly tutuknak soha eszébe se jutott volna hogy ilyen felesleges ostobaságot végezzenek ami minden józan célt nélkülöz...

De Xanda nem is volt elegendő a sok kisgyerekhez, így hamarosan a többi látogatót is körülvették azok a gyerekek akik nem értek már Xanda közelébe, és mind azért unszolták a felnőtteket, hogy azok is játsszanak velük. Kvaré hamarosan kapható lett némi mókára, ő nemcsak megpörgette a kicsiket amikor felemelte őket, de azt is megtette, hogy néhány deciméteres magasságba feldobta majd elkapta őket. A gyerekek ezt is élvezték, sikongtak és kacagtak. Csipetke is elkezdett játszani velük, meg a többiek is. Sőt Csipetke azt csinálta, hogy megragadta az egyik kisgyerek két kezét, és úgy pördült meg vele. A gyerek lába elszakadt a földtől, és úgy suhant a kislány a levegőben Csipetke körül, mintha egy helikopter forgószárnya lenne.

A kislány ezt is nagyon élvezte, meg mindegyik másik is akivel Csipetke ezt megtette. Amikor azonban már a talán ötödikkal művelte ezt, megtörtént a baj. Mégpedig az, hogy forgás közben valahogy túl közel kerültek Klotyóhoz, és a kislány sarka gyomron találta a tutu férfit. Meg is lett ennek az eredménye: Klotyó azonnal a földre rogyott, és öklendezni kezdett. Hosszú percekig szólni se bírt, s amikor már mégis képes volt kinyögni valamit, az is csak ez volt:

—Jaj... Jaj nekem... Jaj de fáj... Pfuj...

—Azonnal hívom az orvosrobotot! - kiáltotta Babi.

—Már értesítettem, mindjárt ideér. - szólt Kukucska.

—De addig is tenni kéne valamit. Biztos hogy most pocsék lehet a szája íze. Tessék, itt egy kis víz, öblítsd le a torkodat, úgy értem igyál belőle, akkor kevésbé marja a nyelőcsővedet a gyomorsav! - nyújtotta oda neki Csipetke az ivópalackját, s közben még ezt is hozzátette:

—És elnézésedet kérem, igazán nem akartam a halálokat okozni... bár úgy tűnik ez nem is következik be, mert túléled.

—Remélem... - motyogta Klotyó, azzal még mielőtt belegondolt volna hogy mekkora kockázat egy bacilusos barbár koszos holmiját a szájába venni, valóban kortyolt egy nagyot Csipetke palackjából. Majd kisvártatva mégegyet, mert tapasztalta hogy így valóban kevésbé égeti a torkát a hányadék. —Huh, ez valóban segített valamit...

—Ti meg gyerekek ne álljatok itt, ne bámészkodjatok, mert már látom hogy jön az orvosrobot, hagyjátok hogy odaférjen a beteghez! - utasította a gyerekeket Xanda, s a kisgyerekek tényleg kissé távolabb léptek a szavai hatására.

—De én látni akarom mit csinál a robot ilyenkor! - kiáltotta egy kisfiú.

—Most az első az, hogy a beteg megkapja a kellő segítséget, ez fontosabb mint az hogy kíváncsi vagy! Tessék engedelmeskedni, mert aki rossz kisgyerek lesz azzal nem játszom legközelebb! - majd Csipetkére nézett. —Te meg lányom legközelebb légy óvatosabb! Ezeknek a tutuknak olyan törekeny a testük, meg is ölhetted volna a meggondolatlanságoddal!

—Elismerem hogy hibáztam, de ő is állhatott volna messzebb. Minek jött olyan közel, mást se ismételget csak hogy mennyire utálkozik tőlünk, meg a gyerekektől

is, aztán mégis olyan közel állt hogy kis túlzással azt mondhatom majdnem a nyakamba lihegett! Szóval lehetett volna ő is óvatosabb!

—Ne hibáztasd a beteget, Csipetke, a beteg mindig együttérzést érdemel és nem áldozathibáztatást! - azzal lehajolt Klotyóhoz. —Tehetünk valamit érted?

—Csak engedjétek ide az orvosrobotot...

—Már itt is van.

—Köszönöm...

—Nem én hívtam hanem az etu.

—Azt köszönöm hogy izé... hogy is mondjam... nem hagyod hogy ez a Csipetke nevű barbár lány rám kenje a saját hibáját... igazán, nem is hittem volna hogy egy barbárban ennyi belátás rejtezhet mint ami benned van... Pláne ha figyelembe veszem hogy ez a Csipetke a te lányod ha jól tudom... bár nem tudom hogy jól tudom-e.

—Valóban az én lányom. És nagyon szeretem őt. De azt el kell ismernem hogy mindigis olyan vad volt, még a mi úgymond „barbár” fogalmaink szerint is. Lám, most is mit csinált! És tulajdonképpen még szerencse hogy épp veled történt a baleset mert képzeld csak el, ha a megforgatott gyermek sarka nem a te gyomrod találja telibe, hanem egy másik kisgyerek fejét! Bele is halhatott volna!

—Ugyan már, ezeknek a kis szörnyetegeknek hihetetlenül kemény a koponyájuk.

—Attól még megtörténhetett volna. És ne mondd rájuk hogy szörnyetegek, nem szeretem ezt hallani!

—De ha egyszer azok.

—Nem azok. Emberi lények. És gyerekek. A gyerekeket szeretni kell. Nem akarom ezt a szót többet hallani, vedd tudomásul! Mert meg kell értsd, ha neked rosszul esik ha a lányom hibáztat téged, akkor nekem meg az esik rosszul ha ilyesmiket mondasz a gyerekekről! Mert egyik dolog se helyes!

—Jó, jó, na, ha ez a kívánságod... Legyen ahogy óhajtod, izé... Mi is az azonosítód?

—Xanda a nevem.

—Hát, remélem tényleg túlélem ezt a balesetet, és izé...

—Túl fogod élni. - szólalt meg az orvosrobot. —A beadott injekció hatására már egy órán belül elmúlik minden nyoma a sérülésnek, de már most is sokkal jobban kell érezd magadat.

—És tényleg jobban vagyok! Azt hiszem már fel is tudok állni! - mondta Klotyó, és tényleg felállt. Xandára nézett. —Hát, köszönöm hogy segíteni próbáltál... Megtetted amit tudtál... jó, hát nem volt sok, de legalább megpróbáltál segíteni tényleg... És izé... tényleg, szóval, lehet abban valami hogy nem szép dolog a gyerekeket szörnyetegeknek nevezni, mert most látom hogy bár neked is van hajad, de tulajdonképpen mégse vagy olyan ronda mint egy igazi szörnyeteg! Elsőre nem tűnt fel, de most hogy így jobban megnézek, azt kell mondjam hogy igazság szerint te egy nagyon szép nő vagy!

—Úgy érted hogy tetszem neked?

—Igen, de még mennyire!

—Mármint, így, hogy van hajam?

—Valószínűleg jobban tetszenél ha leborotválnád a fejszőrzetedet, de így is nagyon tetszel.

—Nem gondolod-e, hogy ez meglepő állítás egy tutu részéről?

—Valóban az, én magam se győzők csodálkozni az érzéseimen, de akkor is így van! Sőt, most olyan furcsa gondolatom támadt hogy talán nem is igaz hogy

akkor tetszenél jobban ha nem lenne hajad. Mert elképzeltelek haj nélkül, és azt hiszem igenis így tetszel jobban, hogy van hajad! Tényleg furcsa... Magam se értem, mi van velem...

—Talán valamiféle sokkhatás, a baleset következménye. Poszttraumás szindróma. - kajánkodott a tutu háta mögött Csipetke.

—Igen, minden bizonnyal úgy lehet, mert mást magam se tudok elképzelni. - bólogatott a tutu.

—Jó, hát én csak örvendek annak ha tetszem neked, vagy tulajdonképpen bárkinek - válaszolta Xanda - de akkor ha nincs többé szükséged a segítségemre, akkor most hadd foglalkozzam tovább a gyerekekkel, végülis amiatt jöttünk ide, és...

—De várj már egy picit, én nem akarlak elveszíteni téged!

—Tessék?!

—A gyerekek eddig is megvoltak nélküled, tehát igazán rám szánhatnál még néhány percet!

—Nem értem, mit kívánsz tőlem?

—Hát izé... semmit, csak... mittudomén... legyél mellettem, meg... meg... szóval, beszélgethetnénk egy kicsit...

—Miről?

—Esetleg eljöhetnél a kabinomba, és ott megmutatnám neked a képletgyűjteményemet!

—A micsodádat?!

—Nem, nem a micsodáját akarja megmutatni neked, csak a képleteit... Bár ki tudja... - kuncogott mögöttük Csipetke, de a tutu nem figyelt rá.

—Hát tudod, asztrofizikus vagyok, nem hipertérfizikus ugyan, én a normál térrel foglalkozom, de az is nagyon érdekes, persze van több más végzettségem is, de leginkább ezzel foglalkoztam, és összeállítottam egy saját adatbázist bizonyos olyan képletekből, amelyek...

—Ne is folytasd, ebből a szempontból én tényleg igazi barbár vagyok, teljesen kizárt hogy bármit is megértsek a képleteidből, ez abszolút reménytelen, nagyon sajnálom! Sőt, bevallom, én még a mi magunk barbár társadalmában is egy olyan nő vagyok aki semmi esetre se mondható kimagaslóan műveltnek. És ha így fejezem ki magamat, akkor még ezzel jelentősen szépítem is a szomorú tényállást. Én tényleg csak a kisgyerekekhez értek igazából. Azokhoz nagyon, ezt büszkén állíthatom, de semmi máshoz nem igazán. Hogy holmi „képletekhez” nem, na az aztán halálbiztos! Iskolás koromban kishíján majdnem megbuktam matekból. Sőt, ugyanez igaz a fizikára is...

—Hát akkor mit szólnál ahhoz, hogy vegyítsük egymással a génjeinket?

—Hűűűű....! Hiszen ha jól tudom ez nálatok annak felel meg, mint nálunk a felszólítás egy lefekvésre! Mondd, biztos vagy benne hogy tényleg a gyomrod lett megütve és nem a fejed, hogy ilyesmit nekem ajánlasz fel, nekem, aki biztos hogy nem vagyok tutu?!

—De ha egyszer annyira nagyon tetszel! Te olyan csodálatos vagy, olyan szép, olyan kedves, olyan... olyan... nem is tudom milyen, de... de... Kérlek, maradj még velem, mindent megteszek neked csak ne hagyj el, meglesznek a gyerekek nélküled még egy ideig, itt vannak a többiek is, majd azok gondozzák őket vagy akármi, mindegy mi, mittudoménhogymi, nem számít, de kérlek... Látod már nem mondom rájuk hogy szörnyetegek, csak kérlek, legyél még velem egy kicsit...

—Hihetetlen, de a tényeket nem tagadhatom le: úgy tűnik te szerelmes lettél

Xandába! - szólt Pucsakaci, majd elhallgatott, és egy gyors, gyanakvó oldalpillantást vetett Csipetkére. Leánya olyan nyílt ártatlansággal pillantott vissza rá, mintha ő maga is nagyon csodálkozna az eseményen, sőt két kezét is széttárta és vállat vont, mintha azt mondaná gesztusnyelven, hogy „én semmiről se tehetek, nekem aztán semmi közöm az egészhez”. Ez nyilvánvalóvá tette a helyzetet Pucsakaci számára.

—Nos, jól van - szólt inkább - szerintem nekünk vendégeknek is vannak kötelességeink a házigazdáink iránt, azaz ha úgy tűnik hogy Klotyó úr ennyire megkedvelte Xandát, akkor adjunk lehetőséget neki hogy tovább élvezhesse ex-nejem társaságát, ami amúgy azért is bölcs dolog mert ezalatt Xanda kissé kiokosíthatja őt arról, miként kell és illik bánni a kisgyerekekkel, kissé helyes irányba noszogathatja Klotyó úr kifinomult esztétikai érzékét meg hasonlóknak... szóval, én nem bánom ha Xanda most elvonul a tutu barátunk kabinjába, és ott izé... szóval, az már rajta múlik, hogy ott mi történik, például miről beszélgetnek... bár hogy nem képletekről teszik majd, abban biztos vagyok. Akkor se ha Klotyó úr azt szeretné. Sőt jóindulatúan tanácsolom neki, semmi esetre se erőltesse a képleteiről való beszélgetést Xandával, mert exnejemet ez csak untatná, és így Klotyó úr minden reményét elvesztené annak, hogy a hölgy legalább egy picit érdeklődést tanúsítson ötletéről iránt! Mindenesetre hogy ott mi lesz, az már Xandán múlik... A gyerekekkel kapcsolatos teendőket tényleg elintézhethetjük mi magunk is, nélküle. Egy darabig, legalábbis.

—Nagyon szépen köszönöm a megértésedet tényleg, igazán nagyon rendes vagy hogy belátod... akkor én most megyek is... feltéve hogy te jössz velem... de jössz, ugye?! - nézett Klotyó lángoló, szerelmes pillantással Xandára.

—Hát, ha tényleg tudjátok nélkülözni a társaságomat... - húzta ki magát Xanda kacéran.

—Menj csak, élvezd új lovagod hódolatát! - intett felé Pucsakaci előkelően. Erre Klotyó megragadta Xanda kezét - bele se gondolva, milyen undorító dolog is egy barbár koszos kezét fogdosni - és maga után húzva máris vezetni kezdte, de majdnem futva ám. Láthatóan alig várta, hogy négyszemközt lehessen a nővel.

A következő napokban hőseink majdnem minden időt a tutu gyerekekkel töltötték... azaz, Xanda kivételével! Néha persze valóban ellátogatott ő is közéjük, többnyire azonban nem tehetett, mert Klotyó annyira ragaszkodott hozzá, hogy vele legyen inkább... bár helyesebb lenne talán „ragaszkodás” helyett „ráakaszzkodást” mondani. Xanda nem győzött szabadkozni Kvarénak meg a többieknek, hogy semmit se tehet, mert Klotyó úgy viselkedik mint egy hisztis, akaratos kisiskolás, állandóan „patáliázik” ha akár rövid időre is nincs a férfi társaságában... láthatóan nagyon belebolondult!

—Nincs ezzel semmi baj, legalább látják a tutuk, hogy milyen egy barbár párkapcsolat! - legyintett Pucsakaci.

—Nem vagyok benne biztos, hogy ez vonzóvá teszi számukra a barbár életmódot... - tünődött Babi.

—Van azért az efféle párkapcsolatnak előnye is pedig: mert azt is láthatják, hogy amikor Xanda mégis Klotyó mellett lebzsel, olyankor a fickó mennyire boldog!

Az biztos, hogy Klotyó viselkedése feléjük jelentős javuláson ment keresztül. Bár még mindig nagyon óvakodott a gyerekekhez nagyon közel menni, de néha azért mégis eljött hőseink közé a gyermekgyárba, mert Xanda is oda ment, és

nem akart lemondani a nőről rövid időre sem. És ilyenkor igyekezett nagyon udvarias lenni, már amennyire az kitelik egy tututól ugyebár... Egyedül arra nem lehetett rávenni őt, hogy játsszon a gyermekekkel. Na de nem is volt erre feltétlenül szükség, voltak ehhez elegenden hőseink maguk is... S a gyermekek, akikkel soha addig még nem játszottak, nem bolondoztak, ezt nagyon élvezték! Egészen emberi gyermekeként viselkedtek, eltekintve attól természetesen, hogy a hasonló korú barbár gyermekeknél jóval gyöngébbek voltak, ellenben nagyobb volt a fejük, s közülük még a legislegostobább is akármikor azonnal képes lett volna megnyerni egy a barbárok közt rendezett középiskolai matematika- vagy fizika vetélkedőt. Sőt, ezzel minden bizonnyal keveset is mondtunk, mert jóeséllyel tudtak annyit hogy egy végzős barbár egyetemi hallgató se lett volna versenyben velük! S mindezt annak ellenére, hogy barbár fogalmak szerint épp most kellett volna csak elkezdniük az általános iskolát, vagy legfeljebb talán a második osztályt...

Na de ugyebár, épp ez teszi a tutut tutuvá, ez, hogy ilyen képtelenül túlokosak... Ez egy tutunak ugyanolyan egyértelmű és elvitathatatlan jellemzője, mint egy férfinak az, hogy hímvestzője van. Egy tutunak is lehet rengetegsok hibája, gyengesége, akár fizikailag, akár erkölcsileg, akár talán más módokon is, de az az egyetlenegy dolog teljesen elképzelhetetlen, hogy okos ne legyen! Még szegény Minni volt a legislegbutább közöttük, de még ő is a legislegesebb egyednek számított volna nemhogy a barbároknál, de még a csizik közt is! Szóval azon hogy a tutu gyerekek ilyen okosak, cseppet se kell csodálkozni. A tutuk egyszerűen ilyenek és kész. Erre tenyésztették magukat évtizedredek át. Vagy talán még régebb óta.

Persze a gyerekeknek hamar feltűnt, hogy új „tanáraik”, barátaik, Pucsakaci, Kvaré, Csipetke meg a többiek véletlenül sincsenek az ő szintjükön az észet illetően. Például hogy mást ne mondjunk, e gyerekek közt - minden tutu gyerek közt, nem csak a nyers hússal etetettek közt! - ilyen kis korban népszerű szórakozásnak, versenynek számított, hogy ki milyen hamar tud fejben elvégezni egy-egy szorzást, nagyon sokjegyű egész számokkal. Az nyert, aki a leghamarabb számolta ki a jó eredményt, vagy aki hosszabb számokat szorozott össze ugyanannyi idő alatt, és így tovább, e versenynek számos változata létezett. A „haladóbbak” meg egyenesen nem is szorzásban de osztásban mérték össze az erejüket, sőt, fejben végzett gyökvonással! De olyan is előfordult, hogy meg kellett becsülni egy irtó sok tizedesjegyből álló törtszám szinuszának, koszinuszának vagy más szögfüggvényének az értékét, vagy netán e szám logaritmusát, s akinek a legközelebb állt a becslése a valósághoz, az nyert. Gyakorlatilag tehát, röviden összefoglalva, a tutuknál a kisgyerekek nem verses mondókák szavalgatásával szórakoztak, hanem abban versengtek, melyikük a jobb fejszámológépművész...

Meglehetősen ledöbbsentette őket emiatt amikor rájöttek, látogatóik már kétjegyű számokat is alig képesek fejben összeszorozni, s ha sikerül is nekik, elképesztően lassan megy! Ezzel szemben egy egészen átlagos tutu kiskölyök két másodperc alatt könnyedén összeszorozott akármikor két olyan számot, amelynek mindegyike hatvannégy számjegyből állt... és nem szoktak hibázni!

—Na ugye hogy igenis mi tutuk vagyunk a felsőbbrendűek! - vigyorgott Klotyó, mert amikor ez kiderült, épp ott volt ő is velük, természetesen Xanda társaságában.

—Te is felsőbbrendű vagy mint mi? - kérdezte Csipetke ártatlan mosollyal az arcán. Ez a mosoly óvatosságra intett volna mindenkit aki ismeri Csipetkét, de

Klotyó szegény nem tartozott ezek közé, így ezt válaszolta:

—Persze hogy felsőbbrendű vagyok én is, naná, még szép hogy többet érek mint a barbárok...

—Akkor pedig nagyon furcsának és ellentmondásosnak, azaz logikátlannak tartom, hogy a te felsőbbrendű éned ily hevesen igyekszik bizalmas viszonyba, intim közelségbe kerülni egy alacsonyrendű barbár nővel, Xandával, aki ugye az anyukám.

—Ehm, hát izé... én az agyi folyamatok felsőbbrendűségére gondoltam elsősorban, nem az izé...

—Pedig a testünk is felsőbbrendű, hiszen erősebbek vagyunk.

—Nem számít a fizikai erő, csak az ész számít!

—Na de az előbb mondtad, hogy felsőbbrendű vagy ész terén. Akkor meg miért törleszkedel annyira az anyukámhoz akinek még szerintem sincs annyi esze mint neked? Nem tartod-e ezt magadra nézve lealacsonyítónak? Nem érzel-e itt valami ellentmondást?!

—De igen, érzek, elismerem, de izé... szóval van valami ami nemcsak nem ész de nem is a testi erő, hanem, a... a... szóval, ő olyan kedves velem... annyira más mint te, hogy alig is hiszem hogy ő volna az anyád!

—Pedig az, s erről akármikor meggyőződhetsz genetikai vizsgálattal is.

—Mindegy, nem érdekel a dolog annyira hogy utánajárjak. A lényeg hogy akkor is eszesebbek vagyunk mint ti barbárok, és ennek örülök! De különben is, semmi baj nincs azzal ha az anyukád a közelemben van, mert azóta már rávettem őt arra, hogy nagyon alaposan megtisztálkodjék, igen, igazi tutu alapossággal, szóval most már semmi baj nem lehet! - azzal meg is ragadta Xanda kezét.

—Ő te nagy kujon! - vihogott rá Xanda kislányosan, és játékosan arcon is csapta a férfit, de csak vigyázva, az ujjai hegyével. Klotyó láthatóan ezt se bánta.

—De ugye ugyanilyen tutu alapossággal ügyeltek a gyerekek tisztaságára is? - puhatolódzott tovább Csipetke.

—Persze, ez csak természetes!

—Akkor megint nem értem a dolgot, mert eszerint akár az ő közelükbe is merészkedhetnél, mert ők is ugyanolyan tiszták mint Xanda.

—De olyan vadak!

—Jóindulatúan figyelmeztetlek, hogy anyukámból is kitörhet ám a vadság ha megorrol rád a viselkedésed miatt, és akkor semmi esélyed hogy ellenállj neki, fél kézzel agyon tud verni téged akármikor, még bele se izzadna, s lehet hogy nem is akarna rosszat neked, csak véletlenül elfeledkezik róla hogy te tutu vagy, törékeny, s emiatt túl nagyot üt akaratlanul is... Mert az erőkülönbség köztetek kábé akkora, mint az imádkozósáska nősténye és hímje közt, azokról meg tudott dolog, hogy párzás közben a nőstény megeszti a hímét...

—Mindegy, akkor is jobban bízom benne mint ezekben az izé... - mutatott a gyerekekre, nem fejezve be a mondatát.

—Egyszerűen utálkozok mindentől ami szokatlan külsejű, ami eltér a normától, kivéve ha épp szerelmes az illetőbe. - mondta Kvaré. —Szóval, úgy tekinthetjük, hogy ez egy nagyon konzervatív ipse és kész.

—Ez ilyen formában nem igaz. - ellenkezett Klotyó. —Be tudom bizonyítani hogy nem igaz.

—Miként?

—Hát úgy, hogy bár alapvetően tényleg fizikus vagyok, meg kozmológus, meg van egypár más szakmám is, de nemrég azért én is elkezdtem foglalkozni a

biológiával, mert ha hiszed ha nem, de annyit azért igenis jónak tartottam Minni ötletéből, hogy helyes volna fejleszteni a testünket! Mármint, Minninek nem is volt ilyen ötlete, de amikor kiderült hogy a nyers hús miként alakította át a hormonháztartását, akkor az jutott az eszembe, hogy az nem baj ha a képességeink fejlődnek, csak nem úgy, hogy emiatt eltorzuljunk! És elkezdtem ilyen irányba kutakodni, van egy rakás feljegyzésem erről, be tudom tehát bizonyítani hogy én igenis érdeklődöm a továbbfejlődés iránt, és...

—És jutottál valamire? - kérdezett közbe Kvaré.

—Még semmire se, de hát mit is várnál amikor nemrég kezdtem csak bele, és nem is a genetika meg a biológia a szakterületem! Még csak most tanulom, kezdő vagyok benne! Abban persze biztos vagyok, máris többet tudok mint a bolygók összes biológusa és genetikusa együttesen! - tette hozzá epésen.

—És szeretnél valami nagy felfedezésre jutni?

—Még szép, ki ne szeretne... még ti barbárok is, hát még mi, tutuk... mi el se tudunk képzelni annál csodálatosabbat, annál nagyobb diadalt, mint ha sikerül valami hatalmas tudományos felfedezésre jutnunk! Minden tutu erről álmodik amióta csak gyermekkorában kinyílt az értelme!

—Na akkor talán mégse vagy okosabb nálam. - vigyorgott Kvaré.

—Hogyhogy! Mit merészelsz, micsoda feltételezés, hogy...! - és Klotyó fel akart állni, de Xanda azonnal visszanyomta a „szerelmét” ülőhelyzetbe, csak úgy félkézzel, minden erőfeszítés nélkül, de sikeresen, mert Klotyónak esélye se volt felállni amíg a nő keze a vállán nyugodott.

—Csillapodj, drágám, nem akarom hogy Kvaré kitörje a nyakadat! - súgta a fülébe a nő.

—Jó, jó, na, pfuj, micsoda agresszív barbár indulatok...! - fortogott a férfi.

—Bebizonyítsam? - kérdezte minden harag nélkül Kvaré.

—Biztos lehetsz benne hogy anélkül nem hiszem el! Mire is lennél képes az eszeddel, amikor még a gyermekek is legyőznek benneteket fejszámolásban!

—Abban persze hogy legyőznek - bólogatott Kvaré - de az is biztos hogy fantáziában fényéveket verünk rátok! Mert figyelj csak, mindjárt megmondom neked, merrefelé kéne kutatnod, ha hatalmas felfedezést akarsz tenni itt a tutuk közt!

—Ugyan már, biztos hogy mindent tudunk amit ti...

—Mindegy. Ez ugyanis olyan dolog amit mi még nem tudunk – de TI SEM! Ti viszont kideríthetnétek, megvan hozzá minden lehetőségetek...

—Na halljuk!

—Hallottál már a medveállatkákról?

—Persze, láttam már medvék képeit, de még nem kísérleteztem velük. Se barnamedvével, se jegesmedvével, se...

—Nem medvékről beszélek, hanem medveállatkákról. Kukucska, légy oly kedves és mutass nekünk egypár képet a medveállatkákról! - kérte az etut, s a következő pillanatban fel is ragyogott előttük néhány holografikus kép.

És Kvaré máris elkezdte ismertetni ezen állatka tulajdonságait:

—A medveállatka - aminek a tudományos neve mifelénk „Tardigrada” - egy mikroszkopikus lény, de nem baktérium hanem többsejtű. Tulajdonképpen az ízeltlábúakkal rokon, de csak távoli rokon. Méretük 0.2 mm-től 1.5 mm-ig terjed; többségük fél milliméternél rövidebb. Több ezer fajtájuk létezik. Hengeres, zömök testük fejből és 4 törzsszelvényből áll. A szelvényekhez 1-1 pár csonkláb tartozik, ezek végén 4-8 karom ül. Igazi mesterei a túlélésnek, emiatt is tisztellem őket, mert nekem is a túlélés a hobbym! Kedvezőtlen körülmények közt úgynevezett „kriptobiotikus állapotba” kerülnek. Ilyenkor testüket viasszal vonják be, lábaikat behúzzák, és hordó alakot vesznek fel. Anyagcseréjük ekkor a normálisnak kevesebb, mint 0,01%-ára, oxigénigényük 6 századrészére, testük térfogata pedig 50%-ára csökken. Nedvességtartalmuknak akár 99%-át is elveszíthetik. A szinte teljesen kiszáradt szervezetben nem tudnak megtelepedni a vírusok, baktériumok és a szövetkárosító gombák, mivel ezeknek nedvesség kell. A medveállatkák életműködése felfüggesztődnek; ebben a formában élelem és víz nélkül 100 évnél tovább is életben maradhatnak. Ha újra nedvesség éri őket, néhány percen vagy legalábbis néhány órán belül újra aktívvá válnak. A medveállatkák kibírják a fagyást is. A fagyás azért veszélyes, mert a testben lévő vízmolekulák kikristályosodnak, és a hegyes jégkristályok szétroncsolják a szerveket. De a medveállatkák testében olyan fehérjék vannak, amelyek felgyorsítják a fagyás folyamatát, így a lassan képződő hegyes jégkristályok helyett sok apró kristály keletkezik, melyek már nem képesek a sejtek szétroncsolására. 100 °C-os levegőn 6 óráig is kibírják, 151 °C-os forró levegőn néhány percig. 20 hónapig életben maradnak –200 °C-ra lefagyasztva, és néhány percig kibírják –272 °C-on, amely már majdnem az abszolút nulla fok. Folyékony nitrogénben (–196 °C), és folyékony héliumban (–270 °C) sem pusztulnak el. Elviselik, ha 15 perc alatt

–190 °C-ról +151 °C-ra melegítik őket. Túlélnek a forrásban lévő vízben, és a forrásban lévő alkoholban való fürdetést. Sőt, még az 570000 rad röntgensugárzást is túlélnek általában. (Az emberi szervezet már 500 rad sugárzás hatására halálos sérüléseket szenved). Túlélnek a bolygónkon szokásos ultraibolya sugárzás 1000-szeresét, a gamma-sugárzást, és a rendkívül erős elektromágneses sugárzást is. Túlélnek az elektronmikroszkópos elektronbombázást is. A normál légköri nyomás 300-szorosát, a tenger legmélyebb pontján lévő nyomás hatszorosát képesek elviselni. Vákuumban, teljes oxigénhiányban 7 hónapig is életben maradnak. Medveállatokat kivittek a világűrbe, 10 nap időtartamra. A világűrben egyszerre kellett elviselniük a –270 °C-ot, a légüres teret, a teljes oxigénhiányt, a kozmikus sugárzást, és a bolygófelszíni ultraibolya sugárzás 1000-szeresét. Miután visszahozták a medveállatkákat, 68 százalékuk még életben volt, sőt, szaporodni is képesek voltak. Egy másik kísérlet alkalmával először 8 napon át vákuumban tartották őket, utána 3 napig szobahőmérsékleten héliumgázban, majd néhány órára lefagyasztották őket –272 °C-ra. Amikor újra szobahőmérsékletre kerültek, feléledtek, és semmi bajuk se volt. Ellenállnak a legtöbb mérgező gáznak is: metil-bromidnak, szén-dioxidnak, hidrogén-szulfidnak is. Túlélnek a savakban, oldószerekben való fürdetést. És mindenhol ott vannak a medveállatkák: a legmélyebb tengeri árkokban, a legmagasabb hegycsúcsokon, a sivatagokban, sarkvidéken, hőforrásokban, erdőn-mezőn, avarban, fatörzseken, mohaszőnyegeken, csatornában... számos fajuk van, akadnak köztük ragadozók is és növényevők is, mindenevők is... minden bizonnyal akad pár medveállatka a te testeden is!

—Lehetetlen. Még egy árva baktérium sem, nemhogy egy majdnem másfél milliméteres ízé!

—A legtöbbjük fél milliméter körüli csak.

—Akkor is lehetetlen. Tutu alapossággal vagyok megtisztítva. Az egész úrvárosunk is, nemcsak én.

—De már mióta egy légtérben vagy velünk... Napok óta... Persze, igen, mi is át kellett essünk tisztogatáson. De épp most mondtam el, ezek a medveállatkák milyen hihetetlen túlélők... Azt is túlélnek ha forró vízbe mártod őket, meg ha savakban fürdeted a kis huncutokat, na most azért az biztos hogy amikor ti tutuk megtisztogattatok minket, akkor mi mégse savas kezelést meg zubogó forró vizet kaptunk, s ha a medveállatkák azt is túlélnek, akkor az annál enyhébb akármit amivel minket kezeltetek, azt simán, röhögve, meg se kottyán nekik! Szóval lefogadom, amióta ide betettük a lábunkat, itt medveállatkák is vannak. Lehet hogy nem élők, csak hibernáltak, ha nem jutnak táplálékhoz, de vannak. Különben meg miért is ne jutnának táplálékhoz, amilyen picikék, simán elég nekik az is ha a te hámló bőrsejtjeidet eszegetik, vagy amit kitűsz az orrodból amikor megpiszkálsz... Vagy azt a mikroszkopikusan kis mennyiségű ürüléket, ami a fingjaid során a beleidből származik... De azt se tartom lehetetlennek, hogy konkrétan a beleinkben is élnek medveállatkák. Én ugyan nem tudok róla hogy lenne olyan fajta medveállatka, de ha még a kénes források forró vizében is megélnek, akkor miért is ne élhetnének meg a beleinkben is, táplálék nekik ott aztán igazán bőven akadna, szóval lehet hogy felfedeznek ott is majd valamikor egy medveállatka-fajtát, s akkor aztán tényleg elég egy fing, s minden elfertőződik medveállatkákkal...

—Hú hogy ti barbárok milyen mocskosak, undorítóak vagytok!

—Ne ezzel törődj, ha eddig nem haltál bele, ezután se fogsz, biztos lehetsz benne,

szóval ne riadozz már! Hanem gondold bele, ez épp nektek tutuknak való feladat: derítsétek ki a medveállatkák titkát, hogy mitől ilyen remek túlélők! Készítsétek el a géntérképüket! S azután találjátok ki, miként lehetne felruházni bennünket embereket, azaz titeket tutukat is ilyen különleges képességekkel! Nem azt mondom hogy ugyanúgy nézzetek ki mint a medveállatkák, azt még én is túlzásnak tartanám, de milyen jó lenne ha ürruha nélkül is kibírnátok a világűr hidegét, legalább néhány percig! Vagy a vákuumot! Ha nem főnétek meg a forró vízben! Ha ellenállóbbak lennétek a sugárzásoknak! És így tovább!

—Bizony - szólt most Pucsakaci - cseppet se elvi lehetetlenség ilyen képességekre szert tenni, mert van nekem az a Kukkoló nevű tévéműsorom, és egy régebbi adásában szerepelt benne egy Röcepi nevű nő, tökéletesen ember alakúnak látszott, szépnek is a mi fogalmaink szerint, egy távoli bolygóról származott... Aztán a műsor közben terroristák szállták meg az úrvárosomat, de az a nő mindegyikükkel végzett! Majd eltűnt... A későbbi vizsgálatok azt valószínűsítik, hogy ha emberi formájú volt is, de igazából nem ember volt, vagy valami szuperember lehetett, egy olyan emberi faj képviselője akik legalább annyira magasra fejlesztették a testi képességeiket, mint ti tutuk a gépeiteket! Az a nő aztán elképesztő dolgokat tudott, tényleg, olyan örvényáramokat volt képes indukálni a testében hogy azzal még a kezére tett bilincseket is szétrohasztotta valami „kristályközi korrózióval” vagy hogyan, bocs de nem a metallurgia a szakterületem... A két keze közt akkora elektromos impulzust tudott gerjeszteni hogy egy vasúti sint is megolvaszthatott vele egy pillanat alatt, és így tovább... Szóval, csak akarát kérdése az egész hogy ilyen fejlettekké váljatok, el kell kezdeni kutatni e téren, s ehhez szerintem is remek kezdő lépés lenne a medveállatkák tanulmányozása, azaz Kvaré jól mondta amit mondott!

—Hm... El kell ismernem, ez tényleg nem hangzik rosszul... Végülis tényleg nem kéne ehhez megváltoztatni az alakot, a külalakot, itt a sejteken belüli enzimatis és genetikai faktorok kell csak hogy megváltozzanak...

—Na látod!

—Ez tényleg olyan feladat ami tetszik nekem... De akkor is én vagyok az okosabb, te Kvaré nem tudnád megoldani!

—Elismerem hogy nem tudnám megoldani. Mindazonáltal igenis az én ötletem volt, nem te találtad ki, tehát jobb a fantáziám!

—A fantázia nem azonos az ésszel!

—Ezzel egyetértek, de az is biztos hogy sok köze van hozzá... Különben is, mit vitatkozol - csak akkor hiszem el hogy eszesebb vagy nálam ha nem csak dicsekedel és előre iszol a medve akarommondani a medveállatka bőrére, hanem ha tényleg rájössz, miként lehet nekünk is ilyen képességünk! Szóval ne húzd az időt vitával, hanem gyérünk, ess neki!

—Úgy van! Gyérünk, munkára fel, büszke akarok lenni rád, hogy egy olyan okos tutunak tetszem aki hatalmas felfedezésre képes jutni! - biztatta őt Xanda is.

—Mi haszna van annak ha büszke vagy rám, hiszen már mióta kérlek hogy vegyítsük a génjeinket, de nem vagy rá hajlandó!

—Egyelőre nem voltam rá hajlandó, és úgy ahogy ti szoktátok hogy valami gép közbeiktatásával, úgy biztos is hogy soha nem leszek rá hajlandó, azt felejtsd el de örökre ám! De úgy, hagyományosan, ahogy mi barbárok szoktuk, esetleg lehet róla szó... De nem most, hanem csak ha tényleg megoldod ezt a feladatot!

—Igazán?!

—Ha mondom! Tudod, mi barbár nők olyanok vagyunk, hogy ez a viselkedés

nálunk nem is szokatlan egyáltalán. Úgy értem, szeretjük próbára tenni az udvarlónkat. Ki kell állnia valami kemény próbát hogy lássuk, méltó-e hozzánk. Régen, az ősidőkben ilyesmi volt az, ha a férfi legyőzött valami veszélyes vadállatot, vagy egy másik embert aki az ellenségünk volt; manapság inkább olyasmi a próbatétel hogy szerezzen elég pénzt amiből kitelik egy szép lakás, vagy minimum egy aranygyűrű, vagy nyerjen valami sportversenyen... de ilyesmit egy tututól hiába is kérnék, ezt jól tudom. Ez azonban amit Kvaré mondott, nagyon jó lesz! Ez tényleg tutuhoz méltó feladat! És különben is, ha erre sikerül rájönnöd, akkor remélem el lehet intézni hogy én is ilyen rendkívüli képességekre tegyek szert, aminek nagyon örülnék! Ez csodálatos ajándék volna tőled nekem! Igen, akkor már szívesen szülnék gyereket tőled, mert remélem hogy az is okos gyerek lenne, sőt, ő is rendelkezne a medveállatkák túlélőképességeivel!

—Jó, hát megpróbálom... - állt fel Klotyó.

—Ne így beszélj. - intette őt Csipetke.

—Hát hogyan?

—Mondd azt: „Hallom úrnőm, és engedelmeskedem”! Biztos lehetsz benne, anyukám az ilyen stílusnak örvendene leginkább, tehát arra is úgy lesz nagyobb az esélyed hogy engedje hogy gyereket csinálj neki... - vigyorgott Csipetke szemtelenül. De Xanda nem sértődött meg, Klotyó pedig ezt válaszolta, bólintva:

—Jó, akkor hallom és engedelmeskedem...

—Úrnőm. - tette hozzá Csipetke.

—Tessék?

—Elfelejtetted kimondani az „úrnőm” szót. Pedig az is része a kifejezésnek. Hogy lehet ilyen rövid memóriája egy igazi tutunak?!

—Jól van, jól van, na... izé... úrnőm... hogy nektek milyen fura társalgási kódrendszerek van, nektek barbároknak... Na de tényleg megyek is, nem akarom az időt vesztegetni...

A következő talán két hétben nem is nagyon látták Klotyót, talán úgy háromnaponta ha meglátogatta őket, akkor is csak amiatt mert Xanda vágyott a gyerekek közt lenni, s így Klotyó inkább elkísérte őt. De még ekkor is látszott rajta hogy az esze máson jár, nem a jelen pillanatot „élvezi”... Az viszont feltűnt nekik, hogy mindig amikor a tutu férfi „leereszkedik a társaságukig”, olyankor egyre komorabb az ábrázata. Ezzel azonban ha észre is vették, nem sokat törődtek - igazság szerint nem nagyon kedvelték Klotyót a barátaink, és az volt a véleményük, hogy nem terhelik magukat Klotyó problémáival. Különben is, volt fontosabb dolguk: ugyanis eddigre a kisgyerekek már tényleg igazán remekül összebarátkoztak velük, megtanultak számos gyermekdalt is, Kvaré megtanította őket dallamokat is fütyülni, ami olyasmi volt, melyre egyetlen tutu se volt képes eddig... nem mintha fizikai akadályja lett volna, mert dallamokat fütyülni még teljesen fogatlan szájjal is lehetséges, de hát ők, az okos, bölcs tutuk sosem foglalkoztak ezzel, ilyen minden célt nélkülöző értelmetlenséggel!

Sőt, Kvaré megtanította nekik a torokéneklést is! Pontosabban, ő kezdte ezt el, de aztán Mékvaráni átvette e „munkát” Kvarétól, mert ő mégiscsak messze sokkal jobban értett hozzá... Naná, még szép, hiszen mielőtt Pucsakaci felesége lett, egy másik bolygón ő volt az egyik leginkább egekbe tisztelt művésze ennek az éneklési stílusnak, ebből élt, persze hogy értett hozzá... Na és a gyermekek könnyen tanulnak ilyesmit, így napokon belül már a teljes gyerekbanda állandóan csak fütyögött vagy torokénekel, hihetetlenül mély hangokat kiadva, s ezt nagyon

élvezték. Az etuk által erről közvetített képsorokat látva a felnőtt tutuk már nem annyira élvezték a dolgot, inkább a fejüket csóválták aggodalmasan:

—Még jobban elrontották a gyermekeinket a barbár vendégek! Még sokkal inkább állatiasan viselkednek, már hörögnek és morognak is! Mi lesz még ebből!

De nem állították le a „kísérletet”, mert úgy vélték, a gyerekeknek már úgyis mindegy...

Nos a dologból természetesen az lett, hogy Kvaré nemcsak bolondozott, játszott a gyerekekkel, hanem elkezdte őket is a sztoikus filozófiára tanítani, ebben persze Csipetke is segített neki, mert úgy vélték, azért abban tényleg igaza van a felnőtt tutuknak, hogy helyes ha a gyermekek megtanulják az önfegyelmzés és felelősségteljes gondolkodás alapjait minél hamarabb. Kiderült, a gyerekek bámulatos érzékkel rendelkeznek e filozófiához, valószínűleg amiatt, mert tutuk lévén eleve vonzódtak a logikus gondolkodáshoz, ez bennük szinte genetikailag volt kódolva, márpedig a sztoikus filozófia leglényegibb lényege épp a logika!

De ettől azért nem maradtak holmi besavanyodott miniatűr tudósok. Kvaré nemcsak szeletelt vagy darált húst etetett velük, hanem hozatott oda maguknak egész állatokat, pontosabban állatok tetemét, s megtanította a gyerekeknek, miként szedehetik szét azokat szakszerűen egy késsel, melyik szervnek milyen jó táplálkozástani hatása van, és így tovább. És a gyerekek nagyon megszerették ezt az „ősemberkedést”! Kvaré megtanította nekik még azt a dalt is, amit Csipetke írt régebben, az „A jó lovas katonának” népdal dallamára:

A nagy, erős ősemberek
mind nyers húson élnek,
Friss vért isznak, nyers zsírt esznek,
Semmitől se félnek!
Hej, nyers máj, de jó étel,
finomabb sem lehet!
Akkor légy modern ősember,
hogyma ilyet szeretsz!

A prédáját hazahúzza,
s lefekszik vackára,
Sütés-főzés nem érdekli,
nem ég szét kajája!
Hej, nyers hús, nyers zsír, friss vér,
ez ám a jó étel!
Ez az mit egészséged kér,
s mitől erőt érzel!

Néha rovarokat eszik,
Csak úgy csemegének,
Gizgazzal nem tömi magát,
Nem érez rá éhet,
Hej, nyers máj, s rovar-fűszer,
ez a fincsi étel!
Végy meg egy egész állatot,
s magad szedd azt széjjel!

Ez is nagyon tetszett a gyerekeknek. Nagyon szerettek énekelni. És mind úgy vélekedett magáról, hogy ő is egy „tiszteletbeli ősember” mostantól, és Kvaré az ő törzsfőnöke!

A felnőtt tutuk pedig, akik képernyőkön követték az eseményeket, csak még jobban morogtak. Nagyon nem tetszett nekik a dolog. De kénytelenek voltak elismerni a tényt, hogy az az egy legalább biztos, hogy ezek a gyerekek BOLDOGOK. És ez döbbenetes dolog volt e felnőtt tutuk számára. Eddig ugyanis azt hitték, a boldogságot csak a komoly tudományos kutatómunka hozhatja meg, s nem az efféle gyerekes hülyeségek, holmi „társasági élet”, amiből semmi maradandó alkotás nem következik...

Aztán egy nap megint tiszteletét tette náluk Klotyó. Megint lehangolt volt, még sokkal inkább is, mint bármikor korábban. Sőt, annyira szomorú volt hogy ennél szomorúbb talán nem is lehetett volna, ugyanis látszott rajta hogy nemrég még sírt is!

Sírt! Elképesztő dolog ez egy tututól!

—Kész, végem, feladom, ez nem megy nekem, nem tudom megcsinálni, minek is kezdtem bele, hiszen tudtam magamról hogy csak kezdő vagyok biológiában... Genetikában meg pláne... - hüppögte.

—Valami baj van a medveállatokkal? - kezdte kapisgálni Csipetke.

—Azokkal semmi... velem van a baj... Illetve persze velük is, naná, persze, mert azóta hogy más tutuk is hallották mit mondtatok nekem a múltkor, persze azonnal pánik tört ki Tutullában, mindenki aki kicsit is ért ilyesmihez azt kezdte vizsgálni vannak-e medveállatok arra felé ahol ő él... És kiderült hogy igazatok van, Tutulla messze nem olyan steril mint amilyennek hittük! De nem miattatok vagyunk ezekkel a medveállatokkal összefertőzve, mert olyan távoli úrvárosainkban is ott vannak ahová ti soha még be nem tettétek a lábatokat! De hát néha jönnek hozzánk más barbárok is... Nagyon ritkán, elenyészően ritkán, de előfordul... Csiszík annál is gyakrabban... Meg aztán bekerülhettek ide ezek az izék úgy is hogy amikor a csiszíktól jön szállítmány, akár hús, akár egyéb, azokon megtapadnak... Persze fertőtlenítyük e szállítmányokat, sőt ezt a csiszík is megteszik már előzetesen, mielőtt nekünk elküldenék, de ahogy mondtad ezek a medveállatok olyan elképesztően ellenállóak hogy csak röhögnek azon a fertőtlenítésen ami pedig akármelyik más tisztességes és normális mikroorganizmust is megdögleszt ezerszeresen is! És néha mi tutuk is ellátogatunk más bolygókra, ez se gyakori de azért van ám úgy... és akkor behurcolhatjuk őket az úrruhánkon, mondjuk az űrcsizma talpán... Szóval igazad van, kiderült hogy gyakorlatilag megszálltak bennünket a medveállatok! Még ha valahol valamiért nagyobb mennyiségben vizet tárolunk, abban is benne vannak, lehet akár több ezer medveállatka is egyetlen liter vízben, pedig eddig meggyőződésünk volt hogy a vizeink sterilek! Igen, eddig azt hittük még baktériumok se lehetnek a vizeinkben, máshol sem, erre kiderül hogy egy ilyen a baktériumokhoz képest kolosszális, fél milliméteres lény... némelyikük annál is nagyobb... Egy annyira összetett élőlény hogy MÉG SZEME IS VAN némelyik fajtájának, még ha az a szem nem is alkalmas komplex képalkotásra, csak a fény és sötétség megkülönböztetésére... Na de akkor is, hogy elkerülje a figyelmünket egy ilyen gyakori állat, egy olyan komplex biológiai organizmus aminek még szeme is van és a milliméteres mérettartományba esik... Egyedül az a víz és

táplálék mentes tőlük, amit tiszta energiából állítunk elő. De az se sokáig, ha szabadon hagyjuk akár csak pár órára is, mert azonnal megjelennek rajta a medveállatkák! A testünk se mentes tőlük, kiderült hogy még a fülemben is volt medveállatka, a hallójáratomban! Biztos a fülzsírral táplálkozott... Egyedül abban nem volt igazad, Kvaré, hogy a beleinkben is élnének. Ott még nem találtuk meg őket. Persze lehet hogy ettől még vannak ott is, csak nem fedeztük fel egyelőre... Mert ezek után tényleg nem merek már semmit se lehetetlennek tartani velük kapcsolatban...

—A helyedben emiatt nem aggódnék annyira. Már évezredek óta itt élhetnek veletek, ha ártalmasak lennének, már rég halomra dögölt volna tőlük Tutulla minden lakója.

—De miért nem szóltak az orvosrobotok amikor kivizsgálnak bennünket, miért nem mondták meg, hogy élnek rajtunk meg körülöttünk ezek az izék?!

—Mert nincs beprogramozva a medveállatkák keresésére. Gondolj csak bele, egy robot az csak egy robot. Lehet hogy akár nagyon emberien is viselkedik, udvarias meg minden, de azért akkor is csak robot, azaz azt csinálja ami a programja. Ha be van programozva az influenzavírus kiirtására a testedből, akkor kiirtja. Ha nincs rá beprogramozva, nem irtja ki sőt észre se veszi, és nem is szól róla. Nos, a medveállatkákra eddig nem gondoltatok, az tehát nincs benne a programjában. Különben hiába is lenne a programban, kétlem hogy ki tudná őket irtani, mert ahhoz valami olyan erős vegyszert vagy sugárzást kéne használnia, hogy attól a „beteg” is meghalna, nemcsak a medveállatka. Illetve, a beteg biztos meghalna, a medveállatka azért már nem olyan biztos... Lehet hogy igen, de az is lehet hogy nem... Amennyire tudom, a medveállatkák igazából csak az elektromos impulzus ellen nem védettek jobban mint bármi más élőlény, szóval ha - hogy úgy mondjam - „árammal rázatod” őket, abba könnyedén belepusztulnak ők is. Ez azonban semmit se segít rajtatok, mert az ilyen kezelésbe az emberi páciens ugyanúgy belepusztulna, mint a benne vagy rajta élő medveállatkák... De meg minek ennyit rémüldözni tőle, mondom, ártalmatlan kis jószág, sőt, igazán olyan jópofa is, bumfordi, kedves, szeretetre méltó... Ismétlem, ha ártalmas volna, most nem beszélgetnénk itt, mert már nem is léteznétek ti tutuk! Sőt, én inkább arra gyanakszom, eleve amiatt létezhetek csak, mert itt élnek veletek a medveállatkák.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy mondtam már, akadnak köztük ragadozók is. De nem emberre ragadoznak, nyugodj meg... Hanem nagybacska baktériumokat kajálnak, de olyan mikroszkopikus férgeket is, amik még náluk a medveállatkáknál is kisebbek. Sőt, olyan medveállatkák is vannak, amik attól se riadnak vissza hogy más, kisebb medveállatkákat is megegyenek... És ez jó, mert nem fognak túlszaporodni! Szóval, a medveállatkák inkább hasznos szövetségeseitek, mert ha minden erőfeszítésetek ellenére is bekerül valami rosszindulatú bacilus vagy ilyesmi az úrvárosotokba, akkor azt nagy eséllyel megkajálják a medveállatkák, és így az a bacilus vagy akármi nem bánthat benneteket tutukat! Vélelmezem, már rengetegszer bejött ide hozzátok valami efféle egy-egy idegen bolygóról, mégsem okozott semmi bajt, észre se vettétek, mert a medveállatkák csemegének nézték és megkajálták mielőtt még megbetegíthette volna a tutukat.

—Hm...

—Tulajdonképpen úgy tekintheted, hogy a medveállatkák az úrvárosaitok önkéntes immunrendszere. Felesleges harcolni ellenük.

—De nem érted, mert az a helyzet hogy elkészítettem a medveállatkák teljes genomtérképét, de eleinte azt hittem valamit rosszul csináltam, mert az jött ki hogy a génállományuk legalább 70 százaléka más fajokból, baktériumokból és gombákból származik! Később aztán kiderült hogy ez nem igaz, csak megtévesztett engem az, hogy a medveállatkák külsején - de a belsejükben is! - tényleg él egy rakás szimbióta vagy parazita baktérium és gomba, s annak a genetikai anyaga szennyezte be a mintámat. Szóval itt nem csak a medveállatkákról van szó, hanem ezekről az egyéb mikroorganizmusokról is, amik rajtuk és bennük élnek!

—Ezekre is igaz amit mondtam: ha ártalmasak lennének, már rég nem élnének. De mert igenis éltek, ez csak úgy lehet, hogy ezekhez már hozzászokott az immunrendszeretek. És ez remek dolog, mert így legalább van valami munkája az immunrendszereteknek, s ez az egyetlen dolog az akadály a annak, hogy nem csökevényesedett el az immunrendszeretek még jobban! Legyetek tehát inkább hálásak a medveállatkáknak, meg minden olyasminek is ami bennük vagy rajtuk él!

—Hm...

—Remélem már megnyugodtál. Ha tehát emiatt voltál eddig ilyen szomorú...

—Nem, dehogyis, hanem... szóval mondom, tényleg elkészítettem a géntérképét, de a lényeg akkor se megy!

—Mit értesz „lényeg” alatt?

—Természetesen azt, hogy csináljak valami olyan injekciót vagy pirulát vagy akármit, amit ha beveszünk, akkor rendelkezünk majd a medveállatkák rendkívüli képességeivel! Ez az amit Xanda elvár tőlem, hiszen te is hallhattad akkoriban, hogy megmondta, másképp nem lesz hajlandó gyermeket foganni tőlem!

—És ez olyan fontos neked?

—Hajaj, de még mennyire! Hiszen mi tutuk nagyon ritkán örvendhetünk annak hogy nemzési engedélyt kapunk, én meg pláne nem reménykedhetem ebben amióta ide helyeztek, és, izé...

—Lefokoztak. - kotyogta közbe Csipetke.

—Hát igen... De anyukád nem tutu, ha vele vegyíteném a génjeimet, ahhoz nem kéne engedélyt kérnem, pontosabban csak egyedül az ő engedélyét kéne megszereznem... és ő ezt kéri tőlem, ezt a medveállatkás... szóval érted, na... de jaj nekem, nem megy, mégsem olyan éles az eszem mint hittem magamról, micsoda szörnyű szegénység...

—Na de minek neked gyerek, te utálkozol a gyerekektől.

—Nem is azért kell hogy aztán én dajkálgassam, eszembe se volna soha olyat tenni, de mégis milyen jó érzés volna hogy tudom, sikerült továbbadnom a genomom felét egy új nemzedékbe! Sőt, kiderült hogy Xandának azellen sincs kifogása, ha akár tizenkét gyermeket is csinál nekik, persze nem egyszerre csak apránként, ez pedig csodálatosan hangzik, ennyi gyereke nálunk a legislegokosabb tutuknak sincs, én legalábbis nem tudok róla, ha mégis előfordul akkor is csak nagyon elvéve, talán évezredenként egyszer, de mondom, nem is tudok ilyenről... De hiába, mert egyelőre egy gyerekem sincs, és nem is lesz mert nem tudok felülkerekedni a tudományos problémán, jaj de szomorú is ez...

—De figyelj már - szólt Kvaré - mi van ha ez tényleg lehetetlen?

—Nem értelek, Kvaré, korábban te bizonygattad hogy ez igenis lehetséges, sőt ennél még sokkal különlegesebb képességek is!

—Így van, ehhez most is tartom magamat, de azt úgy gondoltam, hogy a petesejt és hímivarsejt génállományát módosítani, nem úgy, hogy egy felnőtt test mind a sok trillió sejtjében kicserélni a genetikai információt valami másra, holott te ezt szeretnéd!

—Na hát épp ez az, jól látod, pont ez az a pont ahol megakadtam... Mert azt hogy mely géneket kell kicserélni, s milyen más génekre, meg hogy milyen extra géneket kell hozzápakolni a DNS-hez, azt már rég megoldottam, ez igazán nem volt nehéz. Igen, csak kezdő biológus meg genetikus vagyok, de ez nem olyan nehéz probléma, ezt egy nálam is sokkal kezdőbb tutu genetikus is kideríti nagyon hamar. Most már akármikor lehetne ilyen újszülötteket készíteni. És egészen biztos hogy a megoldásom jó, mert nemcsak én szálltam rá e problémára de sok más nagy hírű tutu genetikus is, mert ez érdekes feladatnak látszott, ők is megoldották, s összevetettem a megoldásomat az övékével, és hajszádra ugyanaz! Szóval igazán nem vagyok olyan hülye mint amilyennek titokban tartotok engem... Van azonban itt két probléma. Az egyik, hogy nem is olyan ritkaság az olyan gén, aminek nem csak egy, de többféle hatása is van egyszerre. Azaz simán lehetséges, hogy ami gén mondjuk hatékonyan segíti az organizmust abban, hogy jól tűrje a mínusz nagyon sok fokos fagyot, az valamiképp hatással lesz a külsőre is... és ki tudja, hátha olyan hatással, hogy a létrejövő új alaktól már nem csak mi tutuk, de ti barbárok is undorodnátok! És arra még nem jöttem rá, az ilyen mellékhatásokat miként lehetne előre letesztelnem, kiderítenem, meghatároznom... A másik meg, hogy felnőtt tutukat is átalakítani így, na az nem megy. Nem jöttem rá. Remélem csak egyelőre nem... Végülis azonban ez még mindig könnyebb feladatnak tűnik, mint az előbb említett probléma... Végeredményben becslésem szerint ez amolyan „közepesen nehéz” biológiai problémának minősül nálunk tutuknál. Azaz nehéz ügy az én számomra, mert biológiában csak kezdő vagyok, de némi utánajárással meg tudnám oldani azt hiszem, ha nem is azonnal. Egyelőre azonban kár is kísérleteznem ezzel, mert amíg az előbbi gondot meg nem oldom, addig semmi értelme nem lenne... biztos ti se akartok úgy kinézni az átalakulás után, mint egy emberi méretű medveállatka... Milyen jó is lenne pedig ha épp nekem sikerülne megoldanom ezt, akkor Xanda engedné, hogy legyen gyermeke tőlem, sőt talán e nagy felfedezésért visszavonnák a leminősítésemet, és megszabadulnék ettől a... - és körbenézett borzongva a „gyermekgyár” jókora szobájában ahol épp beszélgettek.

—Ha e feladathoz nem elegendő a meglevő eszed, akkor nincs más megoldás, és fokozni kell az IQ értékedet! - jelentette ki Kvaré határozottan.

—Hogyan?!

—Természetesen nyers hús és nyers belsőségek evése által... Nézd, tudom hogy viszolyogsz ennek már a gondolatára is, de én a sztoikus filozófia híve vagyok, márpedig aszerint ha felmerül valami gond, akkor két eset van: vagy tudunk változtatni rajta, vagy nem. Ha nem tudunk változtatni rajta, akkor el kell fogadnunk és kész, sopánkodni felesleges, mert attól úgysem javul meg semmi. Ha viszont igenis változtathatunk az adott kellemetlen helyzeten, akkor meg kell tenni amit tudunk és kész, azaz a szomorkodás és sopánkodás megintcsak helytelen viselkedési forma, aminek semmi értelme, sehová se vezet, időfecsérlés csak az egész! És most igenis változtathatnál az IQ értékedben, megnővelhetnéd, egyedül rajtad múlik hogy megteszed-e!

—Tudom, tudom, ismerem a sztoikus filozófiát már magam is, betéve tudom az egészet, mert én is hallottam amikor elmondtad a gyerekeknek nem is egyszer,

persze hogy emlékszem rá, nem kell elismételned... de... de...

—Ne hebegj, nem érdekelnek a kifogásaid! És azért nem, mert nincs más választásod! Ne félj, ezt nem úgy értem hogy megtömlek nyers hússal erőszakkal, hanem hogy vagy lemondasz az álmaidról hogy nagy felfedezést teszel, és hogy lesz sok gyereked Xandától, vagy megpróbálkozol ezzel, akármilyen undorítóan is tartod!

—Félreértesz, engem nem holmi „undor” zavar, ez nem érdekel, sőt még csak a fertőzésveszély sem, mert amióta rájöttem hogy még a fülemben is ott tanyázik egy rakás medveállatka, és ki se lehet őket irtani rendesen mert abba én is beledöglenék, azóta úgy vélem, most már úgyis minden mindegy! Hanem a következmények!

—Mi szomorú lenne az olyan következményben, hogy neked is a mostani IQ értéked legalább 130 százaléka lesz az új mérőszámod ami az eszességedet méri?

—Az nagyon jó dolog lenne, de akkor kinőne a körmöm, hajam, meg a...

—Attól fél, hogy a medveállatkák beköltöznek majd az újdonságú szeméremszőrzetébe is! - vihogott Csipetke, és csodák csodája Klotyó elpirult, pedig ezt soha senki nem hitte volna egy tuturól.

—Oda biztos nem költöznek, túl kicsi a pocse hozzá, olyan kicsi hogy még a medveállatkák is aprónak találnák. - fokozta a hatást Pu.

—Ne bántsatok már, van nekem elég bajom anélkül is... - mormogta Klotyó, és most már tényleg sírva fakadt.

—Jól van na, elnézésedet kérem - ült le mellé az „intelligens erőmezőre” Csipetke - de hát ilyen nehéz döntés meghozni ezt az áldozatot az anyukám, meg pláne a gyermekeid kedvéért? Hogy a felfedezésről s az elismerésről amit kapsz majd, ne is beszéljek?

—Eh, még mindig nem érted, először is semmi nem garantálja hogy akár ezen az áron is de megoldom a problémát...

—Hát ugye, kockázat nélkül nincs nyereség...

—aztán meg, ha megoldom is, de örökre elcsúnyulok, és senki soha többé nem áll majd velem szóba, lehet hogy nekem is száműzetésbe kell majd mennem mint Minninek, de valószínűleg Babi sorsa is ez lesz, de én nem bírnám ki a barbárok közt, s engem nem is venne feleségül senki hogy megtanítsa rá, hogyan kell ott élni, hiszen férfi vagyok...

—De miről beszélsz te, teljesen leblokkolt az agyad, hiszen neked nem kell férj, neked feleség kéne, az meg lesz, mert anyukám kitart majd melletted!

—Tényleg! De... biztos ez?!

—Az életben csak a halál a biztos, de jó esélyed lesz rá, pláne mert elárulom neked, ő nem is nagyon kedveli a péniszfejű alakokat, tudod ő e szót használja azokra akik olyan kopaszok mint te meg a többi tutu, csak lehet hogy e szót eddig nem mondta neked udvariasságból. De biztos lehetsz benne, attól még péniszfejűnek tart téged. Ha azonban lesz hajad meg körmöd neked is, mindjárt sokkal jobban tetszel majd neki!

—Nos, igen... és végső esetben leműtethetem a körmöket...

—Nagyon buta dolog volna, majd rájössz hogy milyen hasznosak, én örülök hogy vannak már körmeim! - mondta Minni.

—De a körmök alatt megtapad minden piszok...

—Attól félek ennek a szerencsétlennek rémálmai lesznek a mikrobáktól. - legyintett Pucsakaci.

—Nem csak lesznek, de már vannak is. És nemcsak neki, de minden tutunak. Ez

egy olyan fobia, ami kivétel nélkül minden tutut megfertőzött, képtelen és leküzdhetetlen mértékben. - fokozta Gemmon.

—Figyelj már - szólt Klotyóhoz Kvaré még mindig jóindulatúan - épp arra készülsz, hogy felturbózd az emberi faj ellenállóképességét! Ha sikerül, sokkal kevésbé kell félned a fertőzésektől is! Aztán meg, az igaz hogy a köröm alatt sok piszok összegyűlik, sőt a hajszálakon is, a hajszálak alatt a fejbőrön meg aztán pláne, de épp erre jök a medveállatkák: mert légy nyugodt hogy azok is odaköltöznek majd, és megeszegetik az ártalmas baktériumokat meg egyebeket! Gondolj bele: lesz egy egész magánhadsereged ezekből a szörnyűségesen félelmetes medveállatkákból, amik minden mikroparazitával elbánnak! Gondolj bele, az őseimbek se éltek olyan tiszta életet mint ti tutuk, sőt még nálunk, modern kori barbároknál is messze sokkal de sokkal mocskosabb körülmények közt éltek, aztán mégsem haltak ki ők se, mert ha kihaltak volna ők az őseink, akkor mi se léteznénk ma! De igenis nem haltak ki, hála az erős immunrendszerüknek! Mely immunrendszerhez tartozónak tekinthetjük még akár a rajtunk élő medveállatkákat is, legalábbis mint „szövetségeseket”, külső segítők!

—De akkor is elveszítem a többi tutu megbecsülését.

—De azok egyike sem az anyukám, szóval nem számítanak. - mosolygott Csipetke.

—És megnyered a mi megbecsülésünket. - folytatta Pucsakaci.

—Miféle megbecsüléseketek, hiszen Klotyónak neveztek...

—Megígérem, hogy ha megoldod ezt a problémát, s úgy hogy te is elkezdesz nyers húst enni, akkor soha többé nem nevezünk úgy! Akkortól kezdve az lesz a neved köztünk, hogy Tardi, ami a medveállatkát nálunk jelölő Tardigrada név becézett alakja!

—Ez tényleg sokkal jobban hangzik! Még tetszik is!

—Akkor minden rendben van? Vághatok neked egy szelet húst?

—Hát ízé... na jó, legyen! - sóhajtott egy mélyet Klotyó. Azaz, Tardi...

—Itt ez a kis darab, nyeld le egészben, fogad úgy sincs még hogy megrágd. Azután adok neked nyers májat is, mert az teli van vitaminnal, majd jön a nyers agyvelő, amiből rengeteget kell fogyasztanod minden nap, mert remek forrása az Omega-3 esszenciális zsírsavnak, ami létfontosságú a te saját agyad növekedéséhez és hatékonyabb működéséhez! Milyen nagyszerű is volna ha minden tutu ezt enné, s mindegyikötök még sokkal okosabb lenne!

—De ha minden tutu áttérne e táplálkozásra, honnan lesz ehhez elég hús?!

—Ne ökörködj már, rosszabb fejszámoló lennél mint ezek a kisgyerekek?! Mert végezd csak el e számítást:

1. Kalóriamennyiség:

- Egy átlagos felnőtt napi kalóriaigénye körülbelül 2000-2500 kcal, attól függően, hogy mennyire aktív az illető.
- Átlagosan 100 gramm marhahús körülbelül 250-300 kcal-t tartalmaz.

Tehát 2 kilogramm marhahús (2000 gramm) körülbelül 5000-6000 kcal-t biztosít. Ez több mint elegendő egy felnőtt napi kalóriaigényének kielégítéséhez.

2. Éves szükséglet:

- Egy évben 365 nap van, tehát az éves kalóriaigény körülbelül 730000-912500 kcal.

- Ha napi 2 kilogramm marhahúst fogyasztasz, az évente 730 kilogramm húst jelent.

Egy tehénből körülbelül 250-300 kilogramm színhús nyerhető, így két tehénből körülbelül 500-600 kilogramm színhús áll rendelkezésre. Ez kevesebb, mint a szükséges 730 kilogramm, tehát kicsit több mint két tehén szükséges egy ember éves táplálékának biztosításához. Azonban, ha figyelembe vesszük a hús mellett a zsír és egyéb ehető részek (pl. belsőségek, mint a nyers máj, agyvelő, stb) fogyasztását is, akkor közelebb kerülhetünk az éves szükséglet kielégítéséhez két tehénből. Aztán meg ti tutuk lényegében semmi fizikai aktivitást nem végeztek úgysem, szóval egészen biztos hogy nem kell nektek napi 5000 kcal, még a napi 3000 is bőven több mint sok.

—Na most - folytatta Kvaré - azt ne mondd nekem, hogy ti tutuk képtelenek vagytok az űrvárosaitokban annyi tehenet tenyészteni, melyek száma a tutuk létszámának kétszerese! Hiszen legislegrosszabb esetben minden űrvárosotok mellé építetek egy másikat is, a tehenek számára! Mi az nektek, ha már egész mesterséges univerzumokat is képesek vagytok építeni! Sőt, ebben az esetben az eredeti, tutuk lakta űrvárosban is felszabadul egy rakás hely, mert nem kell hely többé a mindenféle ultrafeldolgozott kotyvalékok gyártására, amiket eddig zabáltatok, s amiket teljesen tévesen neveztek élelmiszereknek! És mondom, napi legalább 5000 kcal energiabevittel számoltam, de biztos vagyok benne hogy elegendő nektek a napi 3000 is, ahogy ezt az imént már mondtam is, és akkor nem is kell két tehén évente egy tutunak, mert egyetlen is elegendő neki! Évi 2 tehén csak akkor kéne ha ti is olyan izmosak és főként aktívak lennétek fizikailag, mint mi barbárok! Holott napi ötezer kilokalóriát még mi barbárok se szoktunk enni általában, csak az élsportolóink, akik nagyon kevesen vannak, szóval egy felnőtt barbár embernek általában bőven elegendő 3000 kcal naponta. Többnyire 2400 kcal is. És mert ti tutuk mind úgy néztek ki hozzánk képest mint egy anorexiás csontsovány szerencsétlenség, ebből az következik hogy nektek még napi 1500 kcal is elegendő lenne. Legalábbis most, a jelen formátokban. Nyilván ha megerősödtek majd a nyers hús kajálása miatt, akkor nektek is több energia kell, a több izomhoz, de biztos vagyok benne, akkor se kell majd több mint nekünk, azaz napi 3000 kcal maximum, úgy nagy átlagban.

—Hm...

—Na akkor meg ne keress tovább kifogásokat, ne azért járjon a szád hogy vitatkozz, hanem hogy egyél, nesze itt ez a jókora darab agyvelő, nyeld le, ez épp olyan puha mint azok a pempős vackok amiket ti tutuk úgyis naponta esztek...

—Tényleg, és nem is rossz!

—Na látod! Ezentúl semmi mást nem szabad enned csak ilyesmit, ha azt akarod hogy reményed legyen az IQ-növekedésre!

Egyetlen nap sem telt el attól kezdve hogy Klotyó elkezdett maga is nyers húst enni, s így „megtért”, azaz átlényegült Klotyóból Tardivá, felkereste Kvaréékat egy tutu férfi és egy nő, akiket hőseink még sosem láttak. A férfi kezdte a bemutatkozást.

—Szólítsatok úgy, hogy Gradi, őt meg - mutatott a nőre - úgy, hogy Grada. Ezek természetesen nem a mi igazi neveink, de az eredeti tutu azonosítónkat úgysem tudnátok megjegyezni. E neveket mi választottuk magunknak, amikor úgy döntöttünk, hogy csatlakozunk a mozgalmatokhoz!

—A... szóval úgy érted, hogy... - kezdte Pucsakaci elképedve.

—Úgy. Látod, már be is állítottuk a ruhánkon a ti jelképeteket... A nevek meg onnan jöttek, hogy hát ezek is a Tardigrada szó csonkolt alakjai. Mert az úgy van, hogy ő - mutatott Kvaréra - elmondta ezt a dolgot hogy szerinte vannak itt Tutullában ezek a medveállatkák... amikor hallottam a közvetítést hogy miket beszél, majdnem megpukkadtam a röhögéstől, pedig mi tutuk nemhogy azt, de mosolyogni se nagyon szoktunk, kivéve a kisgyerekeket... De akkor megtörtént velem, mert arra gondoltam, micsoda pökhendi barbár, és hogy képzelhet ilyesmit, itt, nálunk, a steril Tutullában egy legalább fél milliméteres ízeltlábúféleség... De aztán kiderült hogy igaza volt! Ez teljesen ledöbbsentett. És nemcsak engem, de őt is, akivel már régóta szeretném vegyíteni a génjeimet, és ő is szeretné, de semmi reményünk rá hogy engedélyt kapjunk, mert nem vagyunk olyan... olyan „előkelők”, azt hiszem ez az a szó amit ti használtok erre... Na de amikor elkezdtünk beszélgetni erről, mondtam neki hogy úgy tűnik nincs is igazi jelentősége az IQ-nak, mert hát mennyi is lehet Kvaré IQ értéke, biztos hogy olyan alacsony a mienkéhez képest is hogy szóra se érdemes, egészen biztos hogy még Minni IQ értékének a felét se éri el, aztán mégis kiderült hogy neki Kvarénak van igaza, még nálunk tutuknál is jobban tudja hogy mi hogy van itt Tutullában... Micsoda szégyen is ez ránk, tutukra nézve... de ha ebben igaza van, akkor másban is igaza lehet! Mert nem tagadhatjuk le a valóságot, hogy igenis vannak medveállatkák nálunk, s nemcsak egynéhány, de hatalmas mennyiségben... igazság szerint Kvaré szavai után minden tutu alaposan megvizsgálta magát, s bár nem mindegyikük testén találtak medveállatkákat, de a népesség legkevesebb 80 százaléka „fertőzött” velük, úgy tűnik! Még a legtöbb nő hüvelyében is ott lakozik néhány ezekből! És ha egy ekkora, kvázi milliméter nagyságú lény, azaz olyan ami ebbe a mérettartományba esik, elkerülhette a figyelmünket, akkor mennyi minden még?! Szóval megrendült a hitünk önmagunk tökéletességében... de alaposan ám! Az én hitem mindenképp megrendült! És akkor arra gondoltunk mi ketten, hogy követnénk Babi, Min meg Pu példáját... persze ez nyilván azzal jár, hogy ki leszünk közösítve... legalábbis ha nekik is ez lesz a sorsuk. De vállaljuk, mert számos előnyt is kínál nekünk ez a sors, reméljük ugyanis hogy megerősödünk meg minden... Nyilván az IQ értékünk is megnő majd, amit bár tényleg nem tartunk már annyira mindent elsőprően fontosnak, de azért az biztos hogy jó dolog ha valakinek nagy az IQ értéke. Továbbra is az a véleményünk mint minden tutunak, hogy az ész a legfontosabb dolog, épp csak nem hiszük hogy az ész egyedül az IQ értéken múlik. Nyilván rengeteg dolog mérésére alkalmas az IQ, de egyáltalán nem mindenre ami az ésszel kapcsolatos! Tehát, ha beleegyeztek, akkor mi ideköltöznénk, valamelyik üres kabinba, bőven elegendő e szektor tágassága ahhoz hogy mi is elférjünk benne.

—Persze hogy elég, több tízezer tutu számára is alkalmas lenne! Érezzétek otthon magatokat! - mosolygott Babi. —És - tette hozzá kíváncsian - akkor el is kezditek majd gyakorolni a szaporodás új módját? Mármint, nem „új”, hanem inkább „ősi” módját, mert hiszen a barbárok soha nem is csinálják másképp...

—Persze hogy nekikezdünk, de azért nem azonnal, előbb ha lehetne kérnem hogy megkínáljatok némi hússal meg ilyesmivel amit ti is esztek...

—Persze, jöjjetek velem, a kaja nem itt van tárolva de mindjárt odavezetlek benneteket! - mondta Kvaré. —De - folytatta - mit fogtok dolgozni ezután? Folytatjátok a régi munkátokat, és csak enni jöttök majd ide?

—Nem hiszem, mert bár most az elején az még megoldható lenne, de idővel, ha kinő a hajam, körmöm, s pláne a fogam, akkor úgyse engedné a többi tutu hogy

megbotránkoztatassam őket a jelenlétemmel. De esetleg segíthetnénk nektek a gyermekgyárban, mindketten dolgoztunk már ott régebben, tudjuk hogy miként mennek ott a dolgok... mármint, miként mentek mielőtt ideérkeztetek volna...

—Hát akkor üdvözöllek benneteket a csapatban, örülök a jöttötöknek, mert szerintem vidámabb lesz a csapat, ha többen vagyunk! - szólt ünnepélyesen Pucsakaci.

És ez még nem is volt minden, mert ezután majdnem mindennap jött közéjük valaki, sőt nemegy olyan nap is volt amikor nem csak egy, de még csak nem is két fő érkezett, de akár fél tucatnyian is! Mindegyikük szeretett volna okosabb lenni, általában a nagy izmokat is vonzónak találták, a hajjal, körömmel meg úgy voltak hogy majdcsak megszokják, vagy végső esetben leműttetik a körmöt és szőrtelenítik a testüket. De hátha kiderül ezekről is hogy tényleg hasznosak... Ami meg a fogakat illeti, az egészen biztos hogy hasznos lesz új táplálkozási stílusukhoz, a húsevéshez!

Aztán amikor eltelt bő három újabb hónap, Tardi felkereste Xandát. Ez pedig bizonyos értelemben nagy eseménynek számított, mert az utóbbi egy hónapban feltűnően kevésszer kereste a nő társaságát, sokkal kevesebbszer, mint korábban. Xanda kérdezte is őt erről, és Tardi szabadkozott, hogy ő boldogan lenne még többet Xanda társaságában, de nem teheti, neki elvégre van egy nagy célja, megoldani ezt a tudományos problémát hogy a medveállatkák meg minden... És annak nem volna értelme hogy eközben Xanda vele legyen, mert akkor ő Tardi nem tudna figyelni vagy a kutatásra, vagy Xandára, s különben is, Xanda semmit nem értene a kutatásból, csak unatkozna közben...

Most azonban ismét felkereste, s elhívta a nőt a saját kabinjába. És ha egy szót nem is szólt a tutu férfi, Xanda már a viselkedéséből látta, biztos volt benne, hogy Tardi hatalmas sikert aratott!

Így is volt. Odabent azzal fogadta őt a férfi, hogy egy teljesen hagyományosnak, „barbár stílusúnak” tűnő üveg poharat nyújtott át Xandának, s ebben valami átlátszó, szintelen folyadék volt, ami teljesen úgy nézett ki, mint a tiszta víz.

—Idd meg! Idd csak meg, ez az a „varázsital”, amire vágytál, amit kiköveteltél tőlem!

—Úgy érted, hogy...?!

—De úgy ám! Ha ezt megiszod, akkor rendelkezni fogsz egy rakás olyan képességgel, amivel a medveállatkák is! Legalábbis remélem. Mert ugye, a dolog még nem lett kipróbálva... mármint, emberen nem... de mindenféle rágcsálókön azért igenis végeztem már kísérleteket, s az eredmények nagyon meggyőzőek. Nyilván persze, te nem vagy se egér, se patkány, se disznó...

—Remélem is, hogy nem tartasz egyiknek se!

—Mindazonáltal, te is emlősállat vagy, így jogosan remélhető, hogy a módszer működni fog. Igaz, sokkal nagyobb a testtömeged is... na de emiatt is adtam ilyen sokat neked az italból, nem csupán pár köbcentit... amúgy meg ne aggódj, semmi baj nem lehet a túladagolással. Literszám ihatod, akkor se történne bajod tőle. Kivéve legfeljebb hogy utána sokat pisilnél. De bajt nem okozna. Ez biztos.

—Szóval ha ezt megiszom, kibírom majd ürüha nélkül a világűr hidegét, mondjuk?

—Igen, de persze nem örökké. Mindenféleképp kevesebb ideig, mint a medveállatkák. Amiatt, mert te messze sokkal nagyobb élőlény vagy, komplexebb

a testfelépítésed is, és egy bonyolultabb organizmus többféleképp tud károsodni, sérülékenyebb, s a sérülések helyreállítása is nagyobb kihívást jelent a gyógyító folyamatok számára... szóval igen, lesznek bizonyos „szuperképességeid”, de azért akkor se olyan komolyak mint az eredeti medveállatkáknak, szóval csak óvatosan tedd próbára a tűrőhatárodat majd... de akkor is, a változás, a javulás jelentős és bámulatos lesz!

—És nem fogok tőle elcsúnyulni?

—Kizártnak tartom, mert a kísérleti állatok külsejében se következett be semmiféle változás. Nem a külsőt változtatja meg a szerem, hanem csak a sejtszintű struktúrákat, elsősorban természetesen a génláncot.

—De korábban emiatt aggódtál, hogy hátha megváltozik a külső is, és előnytelen módon.

—Igen, de mondom, azóta ezen sikerült túllépnem.

—És biztos hogy elegendő lesz ez a mindössze egy pohárnyi ital a teljes testem minden sejtje számára?

—Egészen biztos. Ez ugyanis nem ital. Tudom hogy annak néz ki, valójában azonban alig van benne víz, igazság szerint ez inkább egy különleges vírustenyészet... Szóval ez úgy működik hogy miután megiszod, megfertőzi a testedet, befurakszik minden sejtbe, s ott megváltoztatja a genomot. Azontúl az a sejt ha osztódik, már a megváltozott genommal rendelkező utódsejtet fog gyártani. Közvetlenül azután azonban hogy ő a sejt megfertőződött e vírussal, legyárt körülbelül fél tucat ilyen vírust is, olyat tehát amivel épp most lett megfertőződve... s így ezen újonnan gyártott vírusok is elindulnak a testedben, még meg nem fertőzött sejteket keresni, hogy azokat is átprogramozhassák. Ha egy darabig nem találják meg nem fertőzött sejtet, akkor elpusztulnak... Szóval a túlada golásból nem lehet baj, de abból se ha keveset iszunk belőle. Már egy parányi mennyiség is elegendő, de ha többet iszunk belőle, gyorsabb az átalakulási folyamat. Szerintem ennyi mennyiségtől amit adtam neked, mindössze két-három óra alatt már befejeződik majd az átalakulásod.

—És mi van ha később mondjuk megfogom valakinek a kezét, akkor azt is megfertőzőm e vírusokkal?

—Nem, mert ez a vírus rendkívül érzékeny, pillanatokon belül elpusztul a szabad levegőn. Ne is nagyon várj tehát a megivással, mert azóta is hogy a kezeden tartod a folyadékot, a felszín tetején levő vírusok jelentős része már biztos meghalt az oxigénnel való érintkezés miatt!

—Csak akkor iszom meg, ha látom hogy te is ittál már ilyen a szemem láttára!

—Épp arra készülök. Látod, itt van az én adagom! - mutatott maga mellé, az „intelligens energiamezőben” lebegő pohárra.

—Jó, lássuk akkor hogy megiszod!

Tardi tényleg felhajtotta. Majd fintorgott egy kicsit.

—Most már legalább tudom, miért vonakodtak inni a kísérleti állatok... enyhén kesernyős! De azért kibírható.

Xanda mélyet lélegzett, s maga is felhajtotta a pohár tartalmát.

—Pfuj, ez tényleg moslék-ízű... De, ha ez kell a szuperképességekhez... bár semmit nem érzek.

—MÉG nem érzel! Illetve, néhány óra múlva se fogsz... természetesen fájdalommentes az egész folyamat. Az egyetlen amit érezhetsz majd belőle, az az, hogy nagyon elálmosodol és sokáig alszol. De ez se most történik majd meg, pillanatokkal a megivás után, kell hozzá legalább fél óra... mert ez az álmoság

akkor alakul majd ki, amikor az agysejtjeid kezdenek el átalakulni. Úgy tűnik, eközben az agy takarékosági okokból kikapcsolja az éntudatot, igyekszik minden energiaigényes folyamatot minimalizálni... bevallom homályos nekem ennek az oka, elvileg működnie kéne a folyamatnak e nélkül is, de akkor is ez van. De mindegy, a lényeg hogy megoldottam a feladatot, az hogy emiatt aluszikálni is kell néhány órát, igazán nem nagy szépséghiba...

—Szóval nemsokára elalszom majd...

—Igen, te is és én is. Remélhetem-e, hogy felébredésünk után hajlandó leszel vegyíteni a génjeidet az enyémmel?

—Hát, ha azt tapasztalom majd hogy tényleg vannak különleges képességeim, például nem hólyagzik fel a bőröm ha a forró vízbe dugom a kezemet, akkor igen, akkor persze hogy remélheted, ezt ígértem és betartom a szavamat!

—Akkor itt maradsz velem a folyamat befejeződéséig? Hogy egyetlen percet se veszítsünk?

—Hát persze, miért is ne! De előre figyelmeztetlek, nemcsak ti tutuk nem szerettek elcsúnyulni de mi barbárok sem, mi barbár NŐK meg aztán pláne nem, szóval én megittam ezt az izét mert bízom benned, de ha kiderülne hogy van ugyan különleges képességem, azaz lesz, de azon az áron hogy a külsőm eltorzul, mert mittudomén kissé úgy nézek majd ki mint egy medveállatka, akkor szó sem lehet semmiféle gyerekcsinálásról!

—Ugyan már, felesleges ilyesmitől tartanod, abszolút lehetetlen hogy ilyesmi történjék, mondom, a kísérleti patkányok és egerek külseje se változott meg!

—De magad is elismerted hogy én nem vagyok patkány...

—Hát persze, de nekem is volt annyi eszem, hogy tegyek róla hogy a külső ne változzék meg. És ezt sokkal könnyebb volt megoldanom mint hiszed, ugyanis már akár arra is képes lennék hogy ha akarom, akármiféle alakúvá változtató vírust is tervezek, ehhez képest igazán nagyon könnyű azt megcsinálni, hogy NE változzék meg az alak!

—Nahát, ez nagyon érdekes, tudnál olyan kotyvalékot is kitalálni, hogy még sokkal szebb legyenek?!

—Hát persze! Vagy hogy tegyük fel három karod legyen, vagy nyolc szemed mint a pókoknak, vagy hosszú tested mint a kígyóknak, vagy fullánkod, kakastaréjod, vagy akármi! Persze ez mind csak elvi lehetőség, mert bár meg tudnám csinálni, de eszembe sincs, hiszen ez még sokkal ocsmányabb lenne mint ahogy most azok a nyers hússal etetett gyerekek kinéznek...

—És ahogy te is kinézel majd nemsokára, amikor majd elkezd kinőni a körmöd, hajad, fogad. Mintegy fél év múlva, azt hiszem.

—Nem hiszem hogy addig kéne várnom, miután elalszom, ez is el fog kezdődni azt hiszem, ezt a folyamatot is felgyorsítja majd a vírusok miatti átalakulás. De a lényeg, hogy szóval tudnék csinálni olyan italt is ami ilyen tényleg igazi szörnyetegekké alakítaná át aki megissza azt, de nincs szándékomban, nem akarok úgy kinézni, de gondolom hogy te sem.

—Persze hogy nem... de, olyan szerényebb mértékben azért nem volna kifogásom a külső megváltozása ellen, hogy mondjuk nagyobb szemem legyen, teltebbek az ajkaim, formásabb mellem, meg szóval ilyesmik amiket mi nők jelentős értéknek tartunk a külalakunkban...

—Most már várjuk meg ezt az átalakulást, azt javaslom, azután majd beszélhetünk róla ha akarod, miért is ne... de csak ha már teljesítetted az ígéretedet!

—Jól van, na, nem lesz panaszod a dologra, tényleg boldogan omlok majd a karjaidba ha látom hogy működik a dolog... de ez tényleg érdekesen hangzik, korábban attól féltél nem tudod elérni még ezt se hogy a medveállatkák... most meg kiderül hogy még a teljes emberi alakot is képes lennél bármi mássá átformálni? Hogyan tudtad elérni e hihetetlen haladást, pláne ilyen kevés idő alatt?

—Hát úgy, hogy nem kellett mindenre nekem egyedül rájönnöm, elég volt hogy egyetlen apró kis ötlet ugorjon be – s ez meg is történt, mert nem tagadhatom le, hogy a nyershúsevés tényleg jelentősen felturbózta az IQ értékeket! Szóval emiatt hirtelen beugrott, hogy mintha valamikor réges-rég olvastam volna egy érdekes történetet a kozmobiológiai tanulmányaim során, egy Cilor nevű bolygóról! Ez különben épp az a bolygó, ahonnan az a két fura teremtmény származik, a Tolloska és a Tigrincs nevűek, akikkel Min és Pu még sok ezer évvel ezelőtt találkozott, amikor elfogták őket (és e két fura lényt is) az akasztányok... Azon a bolygón ugyanis már réges-rég megoldották, hogy két bármiféle élőlénynek is lehessen utóda, mesterségesen persze, és úgy, hogy a leendő utód alakja nagyjából a két „szülő” alakjának a keveréke. És szabályozni lehetett, hogy milyen külső és belső tulajdonságokat örököljön az egyik s a másik szülőtől. Akkoriban az úgy volt náluk, hogy a két lény bement a megfelelő... mondjuk hogy „gyermekgyárba”, robotok vért vettek tőlük, a számítógép hamar kiszámolta milyen lehetséges életképes utódok készíthetők kettőjük genetikai anyagának a kombinációjából, ezek közül a szülők kiválasztották hogy melyiket akarják létrehozni, ekkor a számítógép előállította a megfelelő génláncot tartalmazó mesterséges petesejtet, azt beültették a robotok az anyába, majd az megszülte... De, már a Cilor bolygón se használják e módszert, mert bár tökéletesen működött technikai értelemben, ám óriási társadalmi katasztrófát eredményezett.

Lábjegyzet: Ennek története a „Bio” című kisregényben van leírva. A mű ingyenesen letölthető a Magyar Elektronikus Könyvtár ezen oldaláról: <https://mek.oszk.hu/05300/05319/05319.pdf>

—És te elkezdted e módszert tanulmányozni?

—Igen, ebből indultam ki. Megkértem a Cilor lakóit, akikkel különben kiváló a kapcsolatunk nekünk tutuknak, hogy küldjék el nekem ezeknek az akkori komputereknek a tervrajzát, programját, szóval minden adatot... Szerencsére ha nem is használják már őket, de megőriztek egypár effélét múzeumnak, emléknek, a program is archiválva volt náluk, szóval elküldték... de, eredeti formájában azért nem volt jó nekem, hiszen én nem újszülötteket akartam létrehozni. Mindenesetre, elkészítettem az egykori cilori komputer emulációját a mi számítógépeink egyikén, megejtettem a programmal, s ezután már mi sem volt egyszerűbb, mint betáplálni neki egy általános emberi genomszerkezetet meg egy Tardigrada azaz medveállatka genomot, mintha ezek lennének a szülők... és hamarosan több ezer kép közül válogathattam, hogy az utód miként nézhet ki... Nyilvánvalóan azt választottam, amelyik teljesen úgy nézett ki mint egy ember, azaz semmit nem örökölt a medveállatkából a külsejét tekintve. Ellenben annál többet ami a belső tulajdonságokat illeti... Mert a belső tulajdonságokat is kiszámolta a komputer, csak azokat nem jeleníti meg kép formában. De attól még le lehet kérdezni... Szóval nekem végső soron egyáltalán semmi de semmi újat nem kellett kitalálnom, feltalálnom, nem kellett semmire se rájönnöm, mert ezt az egész dolgot már réges-rég kifejlesztették a Világmindenség egy másik bolygóján!

Nekem csak ahhoz kellett zseniálisnak lennem, hogy arra az egyetlen dologra jöjjenek rá, hogy amit ott kitaláltak, az kis módosítással az én céljaimnak is megfelelő lenne! A módosítást úgy értem, hogy miután az emulált, virtuális cilori számítógép kiszámolta az általam kívánt külső és belső tulajdonságokhoz tartozó génláncot, azután persze nem kellett elkészíteni semmi olyan petesejtet sem ami e génláncot tartalmazza, hanem csak egy olyan vírust, ami e génláncra lecseréli a testünk összes meglevő sejtjének génláncát. Na de efféle reverz transzkriptáz vírusok gyártása már évezredek óta rutinfeladat, és nemcsak nálunk, de számos barbár bolygón is képesek már hasonlóra a biológusok, ha nem is olyan tökéletes formában mint mi. Mert a barbár biológusok csak néhány gént cseréltetnek ki, s nem is minden sejtben csak egyben. Én minden gén cseréjét óhajtottam, s a vírusnak szaporodni is tudnia kellett a feladat elvégzése után, szóval a feladat tényleg bonyolultabb volt, de azért nekünk tutuknak ez már akkor is egy olyan munka, ami legfeljebb csak „mérsékelten nehéznek” mondható. Mondom, itt csak az volt a nehéz, a zsenialitást igénylő, hogy eszembe ötöljön, hogy „Hm, rémlik mintha valami ilyesmit már csináltak volna a Cilor lakói”! Amint erre rájöttem, onnantól már minden egyszerű volt. Na de most már értheted, miért lenne könnyű akár olyasmit is megcsinálni hogy három karod legyen, vagy méregmirigyeid, vagy hálózóvírú mirigyeid mint a pókoknak, vagy akármi. A komputeremnek mindegy, annyi csak az egész hogy beletáplálom a te genetikai anyagodat, meg mondjuk egy pókét, aztán kiválasztom azt az outputot ami teljesen úgy néz ki mint te, de azt kivéve hogy vannak hálózóvírú mirigyei is. Esetleg csáprágója is, vagy amit csak akarsz.

—Köszí, de ilyesmitől nem kérek... Én tényleg csak olyan apró dolgokban gondolkodom mint mondjuk fülcimpa-korrektió, meg hasonlók... Szóval minden ember illetve tutu esetén külön programot kell legyártani?

—Persze, másképp nem lehetséges, az egész ott kezdődik ugyanis hogy meg kell határozni az átalakulást óhajtó személy eredeti genetikai struktúráját, hiszen abból indulunk ki, azt fogjuk kombinálni valami mással... De ez is rutinmunka nálunk tutuknál, egyetlen csepp vérből már szekvenálni tudjuk a teljes genomot, sőt vér se okvetlen kell hozzá, nyálminta is elegendő!

—Hát ez tényleg nagyon érdekesen hangzik... Milyen jó is, hogy neked sikerült legelőször megoldanod e problémát, most a tied lesz a tudományos dicsőség! Én olyan büszke vagyok rád!

—Én is büszke vagyok arra, amire rájöttem... Mert hát jó-jó, végülis csak egyetlen jó ötlet kellett az egészhez, hogy rájöjjenek, hogy utána kéne nézнем annak, miként ment ez a Cilonon... de akkor is, ez az egy ötlet igenis az enyém, és ez volt a lényege az egésznek! Enélkül semmi se lett volna az egészből!

—Egyetérték, én is így gondolom. - bólogatott Xanda.

—És - folytatta Tardi - olyan naiv se vagyok mint ti barbárok hiszitek rólam, vagy úgy általában a tutukról, mert mindvégig amíg dolgoztam a feladaton, nem a szobámban levő szokásos tutu komputert használtam, mert azután hogy lefokoztak és idetettek a gyermekgyárba, azután már abban sem bírom hogy ne figyelne valaki a hálózati forgalmamat... Egy speciális, saját, hordozható számítógépre telepítettem az emulációt! Hogy biztos senki el ne lophassa e tudományos dicsőséget tőlem! Most már persze megtudhatja bárki, nem számít, na de ez most van, most hogy már megoldottam mindent... Hm, azt hiszem kezdek elálmosodni, de annyi baj legyen, sőt annál jobb, hamarosan ha felébredek, gyakorlati bizonyítéka is lesz a zsenialitásomnak, „élő bizonyíték”,

tudniillik én magam, és a különleges képességeim...

—Én még nem vagyok álmos, ha te se vagy nagyon, megtennéd hogy mielőtt lehunyod a szemedet csicsikálni, Tardika, mutatnál nekem pár olyan képet a komputered képernyőjén, ami engem ábrázol, de nagyobb szemekkel? Tudod, csak hogy erről álmodozzam majd alvás közben, hogy a következő átalakulásomkor olyan szép lesz a külsőm!

—Nincs képernyője a komputerednek, holografikus kivetítést használ.

—Én azt se bánom, sőt még sokkal jobb is lesz.

—Miért is ne, ha óhajtod... Kód ZL7336! - mondta Tardi, mire a lakókabin levegőjében megjelent egy polc, ami úgy nézett ki mintha üvegből lett volna, holott biztos hogy nem abból volt. És ezen a polcon ott feküdt egy nagyjából alkar hosszú *valami*.

—Jé milyen érdekes... Ez lenne a te hordozható komputered? - kérdezte Xanda.

—Ez hát!

—Ilyen kicsi, mégis alkalmas volt erre az iszonyatosan komoly munkára?

—Naná, persze hogy, még szép, mi tutuk világhíresek vagyunk a számítógépeink hatékonyságáról! Tud ez még az ilyen feladatoknál is messze sokkal bonyolultabb dolgokat!

—Például azt is, hogy kaput nyisson más univerzumokba? - kérdezte Xanda mosolyogva.

Bezzeg Tardi nemcsak nem mosolygott ezt hallva, hanem inkább elsápadt.

—Tessék?!

—Ugye, nincs ilyen speciális komputere minden tutunak? Ugye ez nem része a tutu lakókabinok szabványos felszereltségének?

—Hát izé... valóban nem, de tudod, én, hogy is mondjam, én azért nem akárki vagyok ám, és...

—Drágám, ne kertelj! Lehet hogy te nem vagy olyan naiv tényleg, ahogy azt mi barbárok hisszük a tutukról, de én se vagyok olyan idióta, mint azt ti tutuk hiszitek rólunk barbárokról! Azaz arra célzok, lehet hogy te tényleg nem VOLTÁL akárki a tutuk közt, de MOST MÁR, most hogy lefokoztak, hogy visszaminősítettek téged, most már nem hiszem hogy olyan privilegizált státusban lennél, ami indokolná egy Kulcs magadnál tartását, mert ilyenből nektek tutuknak se lehet sok, az biztos is! És le ne tagadd hogy ez egy dimenziókulcs, mert ismerem ezt a tárgyat, van ugyanis egy ilyenje a férjemnek is. Akarommondani, Pucsakacinak, mert már nem a férjem... de ez mindegy is, a lényeg tehát hogy ismerem. Azt elhiszem, hogy egy ilyen Kulcsban olyan erőforrásgazdag komputer van, ami alkalmas arra az emulációs akármire amit mondtál nekem, azaz úgy mellékesen képes kiszámolni azt a sok mindent is ami kellett ennek a medveállatkás átalakulásnak a megoldásához. Ezt elhiszem. De a fő funkciója ennek az izének akkor is az, hogy egy dimenziókulcs! És nem hiszek benne hogy lenne neked egy saját ilyened „alanyi jogon”, még abban se hiszek hogy korábban a lefokozásod előtt lett volna Kulcsod, de most pláne nem lehet, emiatt erre az egyetlen magyarázat az, hogy épp EZ a Kulcs az, ami eltűnt itt nálatok Tutullában, amit mindenki keres azóta is... És azt is sejtem, miért vitted magaddal! Nyilván először is pánikba estél amikor rájöttél, milyen szörnyűséget követtél el a gyilkolással. Másrészt, különben is magaddal kellett vinned, mert féltél hogy megtalálják rajta netán az ujjlenyomatodat, vagy a genetikai anyagodat, akármit, hiszen ezt te kézbe fogtad, biztos vagyok ugyanis benne, ezzel ütötted le azt a főtutut, akinek nem emlékszem a nevére... már ha mondták

nekem a nevét egyáltalán valamikor. De mindegy is, ez mellékes. A lényeg hogy te ölted meg őt, mert remélted hogy mindenki Pura gyanakszik majd, akire haragudtál. Na felelj nekem, így volt-e?!

—De nem, de nem, de nem! Nem, nem, neeeeem!!!!

—De igenis így volt, Tardika. De ne aggódj, én attól még szeretlek, és tényleg fogok gyereket szülni tőled, ha működőképesnek bizonyul a kotyvalékod... Hm, most már én is kezdek álmos lenni. Na felelj nekem mielőtt leragad a szemem: hogy követhetél el olyan csúnyaságot, hogy Pu halálát akartad okozni a hamis váddal?! És ne tagadj, nyugodtan bevallhatod, mert elárulom neked, biztos lehetsz benne, a lányom Csipetke is, és Kvaré is rád gyanakodik a legelső pillanattól kezdve, nem mondták ugyan de biztos vagyok benne, különben meg szerintem Pucsakaci is így véli, ha nem is hangoztatta egyikőjük se még!

—De nem, ez akkor se így volt, hanem... hanem...

—Hogyan hát, ha nem így?

—Én nem akartam Put bajba sodorni... Eszem ágában se volt, sosem érdekelt... Még Minni se nagyon... Minek is érdekeljen az a félkegyelmű, ki törődik egy értelmileg sérült féleszüvel...

—Pu nem félkegyelmű!

—Ő nem, de Minni az... a mi fogalmaink szerint az... de értsd meg kérlek, engem Pu se érdekelt, eszembe se jutott... Minek is foglalkoztam volna vele, nem voltam a hatalmában... hanem ő, ő, a... a...

—A „főtutu”? - kérdezte Xanda.

—Ő hát, igen... szóval ez akkor volt amikor maga elé hívatott, és közölte hogy visszaminősít, mert akkor régen rossz döntést hoztam, amikor Minni... szóval tudod, na... És azt mondta hogy szégyen hogy Minninek több esze volt mint nekem... És akkor engem elkapott a düh, és különben is sokkolt hogy vissza leszek minősítve, pláne ennyire hogy a gyermekgyárba... Ott volt ez a Kulcs a közelben, felkaptam és leütöttem őt... Hát igen, nagyot ütöttem, de nagyon dühös voltam... Mert ekkora sértést, hogy én nem érek annyit se mint a Minni... hogy kevesebb eszem lenne... Azt mondta hogy másra úgyse vagyok alkalmas csak hogy ügyeljek a gyerekekre itt... Ekkora megaláztatást... Hát leütöttem, igen... és igen, azután nagyon megijedtem... Mert jaj ha kiderül... elrohantam... Igen, elrejtettem a Kulcsot is, mert féltem ha megtalálják, rájönnek hogy hozzáértem, s akkor kiderülhet hogy én voltam a... a... Azt mondták volna hogy azért öltem hogy elkerüljem a leminősítést... Amit persze így sem kerülhettem el, mert addigra már bekerült a leminősítő határozat a nyilvántartásba... de én nem akartam ezt az egészet, engem csak elkapott az indulat... nem akartam semmit se Pura fogni, azt se tudtam hogy odament, azaz persze hogy megtudtam ezt, de csak utólag, amikor már kiderült hogy őt vádolják...

—Akkor se volt szép dolog tőled hogy nem tisztáztad őt.

—De ha bevallom, akkor elrendelték volna hogy kapcsoljam ki magamat!

—Így meg Puval akarták ezt tenni. Pedig ő ártatlan.

—De ő akkor se azonos velem. És különben is, korábban nagyon csúnyákat mondott rólam. Nem akarok megszűntetve lenni helyette! Ugye nem árulsz el?! Gondolj arra kérlek, ha elárulsz, nem szülhetsz gyerekeket tőlem! Sőt akkor semmi se lesz abból se hogy megint átalakulj, és szebbek legyenek a fülcimpáid és a szemed!

—De Tardika, miről beszélsz, hiszen nem kell hogy eláruljalak, már e pillanatban is tud mindent egy egész rakás tutu, valószínűleg több milliónyian, hiszen az

etunak hála bárki megkukkolhat téged amikor nálad vagyok, szóval most is biztos hogy rengetegen néznek téged, semmit le nem tagadhatsz...

A tutu férfi arcára páni rémület ült ki.

—Akkor sem! Csakazértsem! Nem hagyom hogy kikapcsoljanak! Nem hagyom megszűntetni magamat!

—Ugyan már, nem hiszem hogy ettől félned kéne, ha szólok az érdekedben pár szót, szerintem hajlandóak lesznek úgy dönteni, hogy...

—Nem! Senkiben se bízom! Ha kitellett tőlük a lefokozásom, akkor nem haboznak majd megszűntetni sem! - azzal a Kulcsot felemelte - valószínűleg csak úgy „ösztönösen”, minden különösebb szándék nélkül, a pánik hatására - aztán meglódult hogy kijusson a szobácskából.

—Állj már meg drágám, ne örülj meg...! - ugrott utána Xanda, de Tardi most sokkal gyorsabb volt, valószínűleg szintén a pánik hatására. Kicsin múltott csak, de Xanda nem tudta őt elkapni, s hamarosan a férfi már nagy előnyre tett szert az amúgy teljesen kihalt folyosón. Olyan gyorsan szaladt, hogy azt Xanda ki se nézte volna egy tutuból.

Megállt hát, főleg mert mostanára már igazán tisztességesen elálmosodott.

—Visszamegyek a kabinba, és csicsikálok egyet! - döntött. —Biztos Tardi is elalszik hamarosan, ha elmúlik róla a pánik! Messzire úgysem juthat...

Holott ebben nagyonis tévedett.

4. fejezet: Hotel Monsters

King úrnak nem ez volt az eredeti - az „igazi” - neve, de az igazira már talán ő maga se emlékezett. Annyi biztos, hogy már általános iskolás korában - ami jó sok idővel ezelőtt volt - „felvette” ezt a nevet, amúgy nem hivatalosan, ami azt jelentette hogy elvárta, mindenki így szólítsa őt, aki az ő barátságát óhajtja! E szívességet még néhány tanára is megtette neki, mert értékelték hogy King jó tanuló volt. Sok diáktársa is megtette, részben mert a becenevek a kisiskolások közt úgylis elterjedtek, részben meg mert merő számításból, a kis King ugyanis gazdag família sarja volt, s emiatt akadt zsebpénze is bőven... és nem is volt fukar, ha mondjuk egy fagyit szeretett volna valamelyik osztálytársa tőle, potyán...

S hogy miért akarta annyira e nevet? Nos amiatt, mert mindenkinek van valami hobbyja... és neki már olyan kis korban kialakult az érdeklődési köre, a hobbyja is, ez pedig nem más volt mint a régi korok történelme egyrészt, és a régi nyelvek másrészt! A régi nyelvek közül is leginkább az angolért rajongott.

Amennyire tudta, az a nyelv már kihalt, legalábbis az ő bolygóján senki nem beszélt. Annyit tudtak a legendákból, hogy időtlen időekkel ezelőtt az őseik egy űrhajóval jöttek e bolygóra, valahonnan máshonnan, de hogy honnan, az már a feledés homályába vészett. Az űrhajót katasztrófa érte, s nem sok technika maradt meg a túlélők számára. Sokkal később aztán apránként mégis kifejlesztették a civilizációt itt az utódaik, de ezen idő alatt a kevés fennmaradt feljegyzés egy része is az enyészeté lett. Néhány azonban megmaradt, köztük pár nyelvkönyv és egyebek, a későbbi történészek és nyelvészek legnagyobb örömeire, no meg pár hobbytának... alakult olyan is, hogy „Holt Nyelvek Baráti Köre”. A kis King pedig még tíz éves se volt, máris határtalan lelkesedéssel csatlakozott e csoporthoz, húsz évesen pedig már alelnökük lett!

Lehetett volna elnök is, felajánlották neki, de nem fogadta el, lelkiismereti okokból. Úgy vélte, nem lenne jó elnök, nem volna e nemes feladatra elég ideje... nem sokkal korábban ugyanis meghaltak a szülei, ő örökölte meg a vagyont, aztán alig pár hónap alatt a nyakára is hágott - megvalósította régi álmát, s vett egy ősi lovagi kastélyt! Nem is akármilyent. Gyakorlatilag a legnagyobbat, ami csak létezett azon a bolygón, ez volt amúgy a leghírhedettebb is... ugyanakkor viszont teljesen gazdátlan, lakatlan, a világ végén. Ennek ellenére, mert oly nagy volt, sokba került, még többbe a felújítása... Kingnek pénze ezek után alig maradt. De nem bánta, mert ahogy kiszámolta, annyi azért még volt neki hogy ha szerényen is, de kihúzza a várható élete végéig. Minthogy azonban az ország ahol ő lakott, nagyon nagy volt, szinte kontinensnyi, nyugat-kelet irányban jó háromezer kilométer hosszú, és szinte minden nagyobb város a keleti partvidéken feküdt, az ő kastélya azonban a nyugati hegyvidék keleti szélén, szinte az ország másik végében, ebből sejthető hogy nem gyakran engedhette volna meg magának, hogy részt vegyen bármi olyan összejöveten, ami neki mint elnöknek kötelessége lett volna. Inkább tehát nem vállalta el az elnöki posztot.

Felmerülhet persze a kérdés, a középkorban amikor még sokkal kevesebben laktak az országban, s a közlekedés is sokkal rosszabb volt, miért épített valaki oda egy kastélyt, vagy ha úgy tetszik, lovagvárat?! Olyan helyre, ami még a modern korban is világvégének számít?!

Nos, azért, mert ha furcsa is, de az a vidék épp a középkorban igenis... hát, ha

nem volt is sűrűn lakott akkor se, ellenben sokkal jelentősebb szerepet játszott, mert arra haladt egy igen fontos kereskedelmi útvonal.

Az a kontinens, a Dong nevű, ahol King úr országa feküdt, s amely országnak a neve az volt hogy Rília, a bolygó második legnagyobb kontinense volt, s Rília, mely e kontinens keleti részét uralta, csak a kontinens mintegy kétharmadát mondhatta magáénak. Akadt ott számos kisebb ország is még, s egy jókora mely a nyugati oldalon feküdt, ez majdnem akkora volt mint Rília fele. Azon országot úgy hívták, hogy Csoll. Rília és Csoll közt pedig egy iszonyatosan magas hegység húzódott, nagyjából akkora, mint a földi Dél-Amerikában az Andok, csak néhol még magasabb is, mert akadt nem is egy olyan csúcsa, ami a tízezer métert is meghaladta! Tulajdonképpen e hegység jelentette a két ország közti határt, de hogy a határ pontosan hol van, azt senki nem tudta volna megmondani, mert olyan vad terepen a határt kijelölni cseppet se könnyű - és senkit nem is érdekelt igazán, mert ki az az őrült aki odaköltözne arra a járhatatlan és kietlen, kopár vidékre...

Néhány pont akadt azonban e hegységen aminek a birtoklása fontos volt a két ország számára. Azok a pontok, ahol olyan völgyek húzódtak, melyek átvezettek a hegységen egyik országból a másikba. Aki ezeket ellenőrzi, az ellenőrzi a kereskedelmet is!

A középkor folyamán a leghíresebb, leglátogatottabb efféle útvonal pont ott haladt át, ahol később King úr megvette magának a kastélyt...

Eredetileg ide épült a lovagvár. Építetőjéről mindenféle rémtörténeteket meséltek, micsoda kegyetlen rablólovag volt, hogyan kínoztatott meg seregnyi embert, hogy emberbőrbe kötötte a könyveit, hogy nyolcvanhét felesége volt de egyik se halt meg természetes halállal, hogy embervért ivott, hogy orgiákat rendeztetett, hogy a várfalakat koponyákkal ékesítette...

Később aztán nagy harcokban legyőzték őt, s a vára Rília királyáé lett, de Csoll is megkísérelte elfoglalni, s emiatt számos háború dúlt a két ország közt.

Ez egészen addig tartott, míg a modern kor el nem érkezett, amikor is felfedezték a légiközlekedést. Ettől kezdve az a szárazföldi útvonal egyre kevésbé lett fontos... de annyira eljelentéktelenedett, hogy a végén nemcsak senki nem járt arra, de még a határőröket is visszarendelték onnan, takarékosági okokból.

Sok évtizeddel később Csoll és Rília baráti viszonyba került, oly mértékben hogy még az is szóba került, hogy a két ország egyesülne. Ekkor egy élelmes, és magát nagyon okosnak hívő vállalkozó vásárolta meg a régi lovagvárat, már ami maradt belőle, felújította, szállodát csinált belőle, s egy darabig be is jött a számítása, mert mások is bíztak az országok leendő egyesülésében, s abban hogy ekkor megnő a szárazföldi utazások száma is, városok alakulnak errefelé, lesz idegenforgalom, kereskedelem, minden... jöttek is errefelé mindenféle szerencsevadászok. Mások is beszálltak az üzletbe, dőlt a pénz a vállalkozóhoz, pillanatok alatt csinos kis miniváros épült a lovagvár köré, az épületek többsége hotel lett, különféle méretekben, volt ami csak három szobából állt, de akadt több olyan is, amiben a szobák száma ötszáznál is több volt. Az eltérő méreteket nem csupán a tulajdonosok eltérő anyagi lehetőségei indokolták, de az is, hogy a hegyes vidék nem mindenütt nyújtott azonos nagyságú területet az építkezéshez. Az út ami a lovagvár alatt húzódott, néhol ötven méter szélességre szűkült, s egyetlen viszonylag közeli terület ahol építkezni lehetett, épp a lovagvár környéke volt az égbenyúló sziklafalak közt. A helyet jól ki kellett használni, minden kis viszonylag sík felületet...

Be is épült szinte minden ami beépülhetett, míg tartott a rövid konjunktúra. Egyszer egy ráérő turista összeszámolta, azon az alig több mint 12 négyzetkilométeres területen akadt a hotelekben több mint tízezer szoba!

Hiába volt azonban a nagy fellángolás, nem sokáig tartott. Az egyesülésből nem lett semmi, sőt... a sok hotelt senki se látogatta, bezárt mind, még a lovagvár is... Amikor King úr úgy döntött, megveszi, az egész mindenség már egyetlen ember tulajdona volt, ő ott is lakott az egyik hotelben, egy olyanban amiben csak húsz szoba volt, de elmondta, örül ha ebből hetente egyetlenegy szobát ki tud adni egy éjszakára valaki errejárónak! Boldogan eladott mindent King úrnak, és ahhoz képest hogy mennyi épületről volt szó, még csak nem is került sokba. Na de akkor is messze volt mindentől, mindent fel kellett újítani, szóval, végeredményben ez akkor se volt olcsó hobby Kingnek...

Aztán amikor odaköltözött, az jutott az eszébe, ha úgyis itt lakik, miért is ne folytathatná ő is a „hotelszakmát”?! Ha ritkán jönne is egy-egy vendég, az is jelentene némi bevételt!

Ezzel csak egyetlen baj volt. Az, hogy nem értett hozzá, továbbá, nyíltan szólva ahhoz se fűlött a foga hogy dolgozzék, s a vendégek után a piszkot takarítsa. Személyzet kéne! Na de ki jönne el erre a világvégi helyre, pláne annyi kevés pénzért dolgozni, amennyit a majdnem semmi forgalom utáni bevételből fizetni tudna neki?!

Akárhogy töprengett is a dolgon, egyre csak oda lyukadt ki, hogy nem lesz olyan normális ember, aki ezt bevállalná! A legközelebbi lakott település ugyanis bő nyolcszáz kilométerre fekszik... Azaz szó se lehet arról, hogy aki az alkalmazottjául szegődik, hétvégenként kiruccanjon egy kis szórakozásra! Ahhoz komplett expedíciót kéne szerveznie! Igaz, voltak falvak sokkal közelebb is korábban, néhány olyasmi is ami már-már kisváros volt, de ahogy az útvonal fontossága lecsökkent, mind elnéptelenedett, s mára az enyészeté lettek, a legtöbbet vissza is hódította már a dzsungel. Igazából itt e hotelben még telefonvonal is csak amiatt van, mert szereltetett fel műholdvevőt... Méregdrága is emiatt a kapcsolat.

Na de ha normális embert nem fog találni, akkor kár is olyan hirdetést feladnia, ami egy normális munkavállalót vonzana... hazudni felesleges, az igazság hamar kiderülne... Jobb ha megpróbálja épp a hátrányokat előnyként feltüntetni elhallgatás helyett, sőt, veheti az egészet tréfásra is!

Emiatt a következőt jelentette meg:

—Egy király keresi az alattvalóit! Amit ígérek: rengeteg munka, alig valamicske fizetésért. Ugyanakkor viszont bentlakás biztosított, nulla bérleti díjért. Rezsiköltség szintén nulla. Lakhely: egy lovagvár valamelyik szobája, vagy a kínzókamra, rossz magaviselet esetén. Szabadnap: az nincs. Utazási támogatás: semmi. Felmondási idő: az sincs. Bárki bármikor ott hagyhatja mini országomat, de az hogy visszaér-e a modern civilizációba, bizonytalan, mert oly távol fekszik tőle. Az jelentkezék, aki megutálta a modern kort, s kész mindenre hogy kivonuljon belőle, amennyire lehetséges. Szórakozási lehetőség: megengedem hogy alattvalóim a szabadidejükben díjmentesen élvezzék egymás társaságát. Telefon: van, de csak a nemesség számára. Tévé, internet: még a nemesség számára se. Újság: az erre átutazó, a „turisták” barbár törzsébe tartozó modern nomádok néha szemétként dobják a náluk levő, körülbelül egy hónapos újságokat, és felséges személyem nem tiltja meg alattvalóimnak, hogy aki szemfüles és ilyesmit észrevesz, kihalássa a kukából és elolvassa.

King úr nem hitte hogy sok jelentkezőt vonzana a hirdetése - holott sokszázan érdeklődtek nála! Igaz azonban hogy ezek 90%-a riporter volt... aki meg nem, az is mind visszariadt amikor kiderült, hogy a leírtak bizony cseppet se túlzás! Még az se hogy király keres alattvalókat, elvégre az ősi angol nyelven a „King” szó valóban uralkodót jelentett...

Jó egy hónap is eltelt így, amikor azonban váratlan látogató érkezett. Nem is akármilyen, mert helikopterrel!

—Ez sokkal gyorsabb, mint napokon át autóban rázatni magamat. - magyarázta a látogatója. Aki, amikor bemutatkozott, a Harald nevet mondta Kingnek.

—Ha úgy vesszük, én is uralkodó vagyok - mosolygott - mert egy ősi nyelven, egy nagyon régi germán nyelven ez azt jelentette, hogy hadsereg+uralkodó.

—Akkor inkább mégse uralkodó, hanem hadvezér, vagy nem?

—Hát, végülis... fene tudja hogy akkor régen hogy értették... szerintem mindegy is, mert akkoriban még maga a király vezette a csatákat is, tehát a hadvezér is ő maga volt! De abban talán igazad van, hogy most jobb ha hadvezérnek tekintesz engem, *felséges King*, ugyanis... ugyanis ha megegyezünk, szerintem *rengeteg* alattvalót tudok szerezni neked. Még többet is, bőven többet, mint amennyire szükséged volna. Bár... bár talán ez se biztos. Úgy értem, az biztos hogy tudok rengeteg alattvalót szerezni, az nem biztos hogy többen lesznek mint ami a munkához kéne...

—Hát, én már boldog vagyok ha egy héten öt szoba foglalt. Ahhoz azért nem hinném hogy olyan rengeteg alattvaló szükségeltetne. No nem mintha ellenezném... a baj inkább az, hogy nem tudnék megfizetni nagy személyzetet.

—Ezek akiket én ajánlanék, szó szerint egy fillért se kérnének a munkáért. Kivéve persze a teljes ellátást.

—Ez érdekesen hangzik... bár, ha tényleg olyan *nagyon* sokan lesznek, az ellátás is jókora összegre rúgna. Hány főről lenne szó, és kikről?

—Az ellátással nem lesz sok gondod felség, mert abba majd én besegítek! - vigyorgott Harald.

—Na ez egyre furcsábban hangzik de tényleg, úgyhogy most már rukkolj ki a lényeggel, mert nagyon kíváncsi vagyok!

—Az hosszú lesz...

—Sebaj, időm, az van bőven. Más nem, de időm, az aztán... pláne most, mert megint mint rendesen, nincs egyetlen vendégem se.

—Na épp ez az látod, itt ez a temérdek épület, mondhatnám hogy ez szinte a „Tízezer Szoba Hotelje”, és mind az enyészeté lesz ha nem ápolják... rengeteg ember kell ide!

—De miből lesz bevétel?

—Hát, két forrásból. Ezek közül az első, az egészen szokványos: a turizmus!

—Errefelé az mintha nem lenne mostanában nagy divat.

—Most még, de ezen változtatunk igen hamar. A döntő momentum pedig ennek érdekében épp maga a személyzet lesz! Ugyanis tényleg nem akárkiket ajánlok. El kell mondjam, hogy én egy olyan szervezet képviselője vagyok, amely szervezetet számos alapítvány támogat, de magánemberek is, a célunk pedig bizonyos... mondjuk úgy hogy *atrocitásokat elszenvedett* egyének, főleg nők, támogatása! Ezalatt nem azt értem amit a legtöbben gondolnának hogy megerőszakolt nők, bár akadnak köztük akiket valóban meg is erőszakoltak. Hanem, nos, a világ több elmaradott országában is olyan barbár szokás dívik, hogy egyes nőket

megcsonkítanak, úgy, hogy savat öntenek rájuk, főleg az arcukra. Például ha megszegnek valami fura életmódbeli vagy vallási szabályt; ha netán elszöknek valami szerelmesükkel s az apa megtalálja a lányt; de bosszúból is, ha a lány kikoszarazza valamelyik kérőjét, a kérő igen gyakran meglesi a lányt és elcsúfítja így egy életre, hogy ha ő nem vehette feleségül, másnak se kelljen! Ezen barbár országokban az efféle elkövetők gyakran semmiféle büntetést nem is kapnak, vagy csak látszatbüntetéseket.

—Ez iszonyatos!

—Az, valóban. E szerencsétlen nők ezek után tényleg olyan borzalmasan néznek ki, hogy nemhogy dolgozni nem tudnak mert senki nem alkalmazza őket, de az utcára is félnek kimenni. Sokan öngyilkosak lesznek, de aki nem teszi arra is a legmélyebb nyomor vár.

—De a mi országunkban nincs ilyen szokás, hogyhogy akkor...?

—Úgy, hogy épp azon országokban ahol e szokás a legelterjedtebb, mostanában sokfelé mindenféle háborúk dúlnak, s nagy menekülthullám tart a fejlettebb régiók felé. A mi országunk ilyen szempontból szerencsés helyzetben van, hiszen egy egész óceán választ el minket a világ ezen barbár részétől, de a többi fejlett ország elvárja tőlünk is, hogy kivegyük a részünket az úgymond „menekültek” megsegítésében... nyíltan szólva azonban, kormányunknak ehhez nem sok kedve van. Amiatt nem, mert számos példa van rá, hogy a befogadottak, hiába menekültek, nem akarnak beolvadni, hanem a régi szokásaik szerint óhajtanak élni új hazájukban, s ez számos konfliktus forrása. Nem óhajtunk barbárságot importálni. Más vallást se, márpedig ezeknek tényleg más a vallásuk is. Olyasmi is előfordult, hogy terroristák jöttek be menekülteknek álcázva. Szép dolog a humanitárius segítség, de túl nagy a rizikó is. Ha elkezdenénk befogadni sokezer embert, amiatt is hőbörögne a nép, hogy ezek úgymond elveszik a munkát a született állampolgároktól. Sok pénzbe is kerülne a beiskolázásuk, támogatásuk... És a kormány nem óhajt népszerűtlen intézkedéseket meghozni, ez gondolom érthető!

Ugyanakkor viszont az is népszerűtlen tett ha nem segít bajbajutottakon, sőt ez nemzetközileg se megengedhető, azaz külpolitikai okokból. Néhány okos ember tehát a kormányban azt találta ki, hogy igenis befogadunk pár embert, de csak nagyon keveset hogy ebből nagy baj ne legyen, és ezek is olyanok legyenek akik aztán tényleg teljesen világosan rászorulnak segítségre, annyira hogy hihetetlenül hálások legyenek a legkisebb alamizsnáért is, és semmi esetre se legyen elképzelhető hogy bármelyikük is terrorista! Sőt, olyanok legyenek akik olyan atrocitásokat éltek át, hogy emiatt vélhetőleg iszonyatosan gyűlölik régi hazájukat, de még a vallásukat is!

Nos, ezek az elcsúfított nők lennének azok, illetve pici számban néhány férfi is, akik valami rém kegyetlen büntetést szenvedtek el vallási okokból... Némelyiknek például fogóval lecsípték az orrát... Ezek néhány százan vannak összesen. Ha őket befogadja az országunk, a kormányunk jól propagálhatja más országok felé, de a saját népének is, hogy igaz hogy mi nem fogadunk be százezreket, csak százakat, de legalább ezek akiket befogadunk tényleg olyanok hogy senki másnak nem kellenének, így ez a néhány száz bizonyos értelemben ér annyit, mint más országok több ezres befogadása!

Ugyanakkor azonban ezek tényleg annyira rútak, hogy jól el kell dugni őket valami olyan helyre ahol senki nem látja őket, kivéve ha valaki épp ezt óhajtja, ha tehát kifejezetten olyan perverz vágy él benne hogy effélékben akar

„gyönyörködni”. Munkát is kell adni nekik, hogy elmondhassa a kormány hogy ezek nem ingyenélők, de olyan munka kell amit jelenlegi állapotukban el tudnak végezni, holott nemcsak csúnyák de semmihez nem is értenek, mert ahonnan jöttek, a nőknek tilos volt tanulni, még az olvasás tanulása is halálbüntetést vont maga után! Munka amiatt is kéne hogy e befogadottak önbizalmát növeljük, tehát lélektani okokból hogy hasznosnak érezhessék magukat. Na azt hiszem érted már, nem ragozom tovább, szóval amikor a hirdetésed megjelent, az egyik kormánytag megkeresett hogy ezt találták ki, s a mi alapítványunk úgyis a nőkön szeretne segíteni... már csak téged kéne meggyőzni!

—De miről? Mert azt értem hogy itt nem lennének szem előtt, de...

—Várj csak, tudom mit akarsz mondani! Nemcsak hogy nem riasztanák el a vendégeidet, de még meg is nőne a forgalmad! Kijelentenéd, hogy a te hoteled a Horror Hotel! Vagy valami más nevet találnál ki, mondjuk „Hotel Monsters”... Berendeznéd a szobákat a vendégeknek mindenféle látványos módon, mondjuk vörös vagy fekete drapériával; az ágyakat kicseréltetnéd kényelmes koporsókra; a lámpák halálfej alakúak lennének amiknek a szemgödre világít; azt se nehéz megoldani hogy minden kilincs nyikorogjon; a takarítók dolga is könnyű lenne ha kifejezetten meg lenne tiltva a pókok bántalmazása, hiszen az csak jó egy ilyen hotelben ha minden teli van pókhálóval; betelepítenél egy rakás kígyót is a hotelbe, természetesen szigorúan csak olyanokat amik nem mérgeskígyók, de hát ilyen kígyóból is akad bőven, sőt, ellentétben azzal amit a legtöbb ember hisz, a kígyóknak csak egy egészen picike hányada mérgeskígyó. Ellenben a vendégek rémüldezhetnek majd a nem mérges kígyóktól is... és még számtalan efféle ki lehetne találni! Na és ilyen hotelhez nyilván pompás látványosság, ha élő szörnyek is vannak benne, azaz ha a valóságos, élő személyzet is úgy néz ki, mintha épp most került volna ki a sírból, és ez nem díszlet hanem ők igazából ilyenek! És ez nem is egyszerű hotel, hiszen egy egész középkori lovagvár is van hozzá! Szerintem heteken belül özönlenni fognak ide a turisták!

—Hm... így első hallásra nem is tűnik rossz tipnek az ötleted! És azt mondod a kormány beszállna a személyzet fizetésébe, ellátásába?

—Persze, s ez teljesen hivatalos is lesz, ugyanis semmi különös nem kell hozzá, minden abszolút törvényes: az efféle befogadott menekültek egy rakás támogatásra jogosultak, úgymint például iskoláztatás, lakhatási támogatás, munkanélküli segély, meg mittudoménmégmi, nem vagyok jogász, szóval e téren pontos adatokat nem mondhatok neked, de ha rábólintasz majd megkeres téged egy kifejezetten ehhez nagyon értő szakember, tőle megtudhatod a részleteket. Lényeg az hogy te nem jársz rosszul, mert amit e nők kapnának lakhatási támogatás címén, mind te zsebeled majd be, és ismétlem abszolút törvényesen, hiszen tényleg te adsz szállást nekik itt a hotelban! Ugyanakkor azonban ez neked mind tiszta haszon, hiszen a szállás neked semmibe se kerül, elvégre ezerszám vannak üres szobáid! Amit az ételmezésük támogatására kapnak, az is a tied lesz, persze ezért tényleg kell is ételt adj nekik, de nem kell fejedelmi étkezésre gondolnod, ha amúgy kellő tápértékű a kajájuk, megvan benne minden vitamin is ami kell, ők már nagyon boldogok lesznek, mert legalább ezt anélkül kapják hogy koldulniuk kéne érte megalázó módon... Az se zavarja majd őket hogy itt nincs internet, hiszen azt se tudják hogy az micsoda, legtöbbjük a tévéről se hallott még, sőt aki hallott az se élvezné, mert évekig még a nyelvet se fogják érteni amit mi beszélünk.

—Akkor én hogyan tanítom be őket?

—Két vagy három fő azért biztos akad majd aki legalább törve beszéli a nyelvünket, őket kinevezed kisleányoknak, s majd eldarálják a többit.

—Nem fogják halálra unni magukat?

—Ellenkezőleg! Ezek többsége olyan világból jött, ahol a nőknek az is tilos volt hogy egyáltalán az utcára kilépjenek a férjük engedélye nélkül, s amikor a férjükkel mentek valahova, tetőtől-talpig be kellett burkolódnium feketébe, még az arcuk se lehetett fedetlen, a szemük se látszódkhatott, mert az elé is fátyolt kellett rakniuk... az hogy itt e rengeteg épület közt szabadon járhatnak-kelhetnek, egymással beszélgethetnek, vagy akár a vendégekkel is ha azok akarják, számukra a hihetetlen szabadság, azt se tudják majd hova legyenek örömkben! Szó se lesz róla hogy unatkozának, élvezik majd egymás társaságát... Persze, továbbra is torzak lesznek, ezen nem lehet segíteni, de nem mi tettük torzzá őket, mi rendbehozzuk az életüket amennyire ez még lehetséges, szóval nagyon hálásak lesznek... Sőt, a kormányunk még ingyen meg is operáltatja őket mielőtt ide kerülnek hozzád, hogy elfogadhatóbban nézzenek ki. Csodát persze ne várj, így is iszonyatosan festenek majd, de hát amennyire lehet... Mindenesetre, érezni fogják hogy amit csak lehet megteszünk a jólétük érdekében, szóval nem fognak elégedetlenkedni, sokkal inkább hálálkodni. És egyáltalán, itt mindenfelé amerre csak ellátnak, minden épület a tied, aki az ő jószágos királyuk vagy, és csupa olyan emberrel találkoznak majd aki vagy magukfajta szerencsétlen, vagy jóindulattal van irántuk, szóval itt senkitől se kell félniük, biztonságban érzik majd magukat... Ez nekik itt a mennyország lesz!

—Hm... Hát tudod mit, nem mondok nemet az ötletre! Sajnálom is a szerencsétleneket... aztán meg, számukra én valódi király leszek, azt hiszem, s hozzá jószágos uralkodó, igen, ez így igaz...

—Az biztos. Ezek ahhoz vannak szokva, hogy a férfi szava az isten szava, és kötelesek engedelmeskedni neki! De pláne annak a férfinak, akié ez az egész mindenség is! Hiszen ez csak természetes!

—Na de... azért gondolom, a villanyvilágításhoz már hozzászoktak, holott ha néhány százan jönnek... ugyanis, nincs annyi benzines áramfejlesztő, ami...

—Ez legyen a legkisebb gondod! Először is, ők a villany hiányát se bánnák. Némelyiknek tényleg nem is volt villany a házában korábban, de akinek igen, az is boldogan lemondana róla cserébe az emberséges bánásmódért. Mindezt azonban csak mellékesen mondtam el, ugyanis lesz itt energiád bőven, amennyit csak akarsz, és még annál is több, és teljesen ingyen!

—Hogyan?

—Úgy, hogy most mondom el neked a másik forrást, amiből bevételed lesz, még hozzá annyi, hogy simán milliomosnak mondhatod majd magadat! De csak akkor mondom el, ha előbb titoktartási köteleességet vállalsz. És nem ám szóban, hanem hivatalosan, azaz alá kell írni ezeket a papírokat, de ha aláírtad s aztán mégis... mondjuk úgy hogy felelőtlenül bánsz a rád bízott információkkal... szóval, akkor ennek hadbírósa lehet a következménye... akarommondani nemcsak lehet, de egészen biztosan az is lesz a következménye! Hacsak a tárgyalás előtt nem fog téged valami sajnálatos baleset érni... Amire, hogy őszinte legyek, igen nagy az esély.

—Semmit nem szeretek elvállalni amíg nem ismerem részletesen.

—Nem vagy köteles beleegyezni azután se hogy aláírtad. Csak arra leszel köteles, hogy akár elvállalod akár nem, titokban tartsd amit megtudtál!

—Hát, ez talán belefér. Már amiatt is mert gondolom ha ennyit se vállalok, azok a

szerencsétlen nők se jönnek ide, holott tényleg nagy kedvem van a magam módján segíteni rajtuk.

—Ez a beszéd, derék ember vagy látom, itt írd alá akkor...

És King úr aláírta.

—Remek! Akkor tehát elmondhatom most már, hogy egy, hm... egy összeesküvésbe lennél bevonva... de nem kormányellenes összeesküvésbe, hanem épp ellenkezőleg, a kormány maga szervezi ezt! Belevonva úgy lennél, hogy ahhoz amit akarunk, kéne egy helyszín. Egy kellően elhagyott helyszín. De mert ott nagy lesz a sürgés-forgás, mégse lehet elhagyott, kell valami fedő-szerv, valami alibi, látszat, ami elleplezi a lényegét... s aki ezt teszi, azelőtt semmit se lehet eltitkolni... te tehát tudsz majd mindenről, de úgy kell tegyél mintha nem tudnál semmiről se. Ha mégis kiderül majd valamikor, akkor nem tehetsz mást, mint megjátszod a hülyét, hogy te tényleg semmiről se tudtál, neked semmi se tűnt fel. Ekkor tehát az emberek egy része azt hiszi majd rólad hogy hazudsz, másik része meg hisz majd neked de az lesz a véleménye hogy egy hülye átverhető balek vagy, egy idióta, aki nem lát a szemétől. Kicsi az esélye hogy a dolog kiderül, de ha mégis, akkor ez lesz veled, akkor tehát tényleg egy agyilag zokni idiótának tűnsz majd fel, mindenki kiröhög majd téged, mármint az aki hisz neked... s ez nyilván kellemetlen, de hát valamit valamiért.

—Jó-jó, de miről lenne szó?

—Arról, hogy valahol meg kell építenünk a világ első igazi fúziós erőművét.

—Huh!

—Látom, kezded sejteni... Igen, épp arról van szó, amit már legalább egy évtizede tervbe vettek, de semmi se lett belőle mert állandóan csak tiltakoznak a környezetvédők. Hogy ilyen veszélyes meg olyan veszélyes... holott, egy ilyen erőmű még csak nem is termel radioaktív hulladékot!

—Az igaz. De ha felrobban...

—Akkor pont annyi baj esik, mint egy közönséges hidrogénbomba felrobbanásakor. Ami nagy katasztrófa, igen, nagyon nagy. Szó sincs róla ugyanakkor, hogy ettől elpusztulna az egész ország, amint a hülyék hirdetik. És ha itt épülne meg nálad, a hegyekben, a baj még sokkal kisebb lenne. Eleve, itt az országhatár az orrunk előtt, azaz a katasztrófa fele nem is a mi területünket sújtaná... Tudom, ez egy nagyon szemét nézőpont, de akkor is tagadhatatlanul igaz... másrészt, mindenfelé sok kilométer hosszan iszonyatos hegyek! Ha robbanás lesz, itt minden egymerő lávatóvá válik... rövid ideig. Merem állítani azonban, már pár száz kilométerrel távolabb is alig lesz valami hatása a dolognak, a hegyek úgy leárnyékolnak mindent. Márpedig a legközelebbi lakott település is olyan távol van, hogy... - és Harald széttárta a kezét.

—Ez igen meggyőző, miért nem lehet elmondani a környezetvédőknek?

—Mert ők nem embervédők, hanem környezetvédők. Előre tudható, azonnal amiatt kezdenének aggódni, hogy az építkezéssel tönkreteszünk pár barlangot a környéken, az is biztosra vehető hogy előráncigálnak majd valami olyan gyomnövényt vagy magashegyi egérfajt amiről más még nem is hallott de ők amiatt kezdenek majd aggódni hogy ezek hátha megritkulnak majd az emberek jelenléte miatt, vagy akármi más miatt... Az országnak viszont energia kell. Atomerőművet nem engednek a környezetvédők mert szerintük veszélyes, meg sok radioaktív szemetet termel. Szénerőművet nem lehet mert sok a hamuja és növeli az üvegházhatást. Olajerőművet és gázerőművet szintén nem lehet ezen utóbbi miatt. Szélerőművet se lehet, mert szerintük szétkaszabolja a madarakat,

sőt most már azt terjesztik hogy ultrahangokat generál, holott ez sületlen faszság, de jól hangzik, az ostoba emberek beveszik a mesét... geotermikus erőművet se lehet, mert szerintük megváltoztatja a talaj vízháztartását meg más okok miatt is ellenzik ami hirtelen nem jut az eszembe de nem is érdekes, lényeg az hogy azt is ellenzik. Biodízelt se gyárthatunk, mert ahhoz rengeteg ilyen meg olyan növényt kéne termesztetni, amihez nagy területről kéne kiirtani a dzsungelt hogy legyen termőföld e növényeknek. A fatüzelésről pláne nem lehet szó mert ahhoz is erdőt kéne irtani. Vízenergia se lehet, mert a duzzasztógát tönkreteszi a tájat. Árapályenergia se lehet, mert tönkreteszi a strandokat meg a tengeri teknősök fészkelőhelyeit. Napenergia se lehet, mert túl nagy terepet kéne lefedni a napelemtáblákkal, meg az azokhoz szükséges ritkaföldfémeket csak környezetszennyező technológiákkal lehet kinyerni. Azaz semmit se lehet. De azt bezzeg elvárják hogy legyen áram az ő hűtőszekrényükbe is... Valamit tehát ki kell találni. A fúziós erőmű jó, iszonyatos mennyiségű energiát ad, és semmi szemetet nem termel. Különben is, maga a Nap is ezen az elven működik, évmilliádok óta, ha annak jó, nekünk is jó lesz.

—És ha kiderül a léte?

—Igyekszünk hogy sokára derüljön csak ki. S amikor kiderül, már kész lesz, leállítani csak nem fogják ha addig hiba nélkül üzemelt!

—De az építkezést hogyan lehet titokban tartani?

—Elsősorban úgy, hogy itt fog történni nálad. Ez a világvége. A dolgozók itt laknak majd a hoteleikben, afféle vendégekként. Látszatra turisták lesznek. Ha kész lesz az erőmű, annak üzemeltetői is itt laknak majd. Eleve, akik felépítik, azok legnagyobb része fog benne dolgozni is majd...

—De akkor is, mi van ha ezek fecsegnek?!

—Hehehe... nem fognak fecsegni. Mind ugyanolyan papírokat írnak majd alá, mint te is az imént. A legutolsó segédmunkás is. Amint akár csak a fecsegés gyanúja is felmerül, érted, már a puszta *gyanúra* is, azonnal lakat alá kerül egy életre! Jobbik esetben. De nem sok esélye lesz e jobbik esetre. A rosszabbik eset pedig, ami sokkal valószínűbb, hogy nyomtalanul eltűnik. Örökre. Vagy ha nem is örökre, de majd ötszáz év múlva tanulmányozhatják az akkori antropológusok a gleccserből kiolvadt múmiáját... Meg lehet oldani. Hadiüzemeket is így építenek fel... S ezek akikről szó van, mind úgy lettek összeválogatva, hogy többségük nem is állampolgár. Illegális bevándorló. Vagy mondjuk szebben, a mostanában elterjedt „polkorrekt” kifejezéssel élve: „dokumentumok nélküli bevándorló”. Azaz ha akár ki is lesznek végezve, senki nem keresi majd őket. Nyomtalanul eltűntek. Talán hazautaztak. Senki se tudhatja. És senkit nem is érdekelnek, a kutyát se, tényleg. És épp mert ők illegális bevándorlók, ballisztikus ívben leszárják az egész itteni politikát is meg a környezetvédelmet is, ezek már semmi másra nem vágnak csak hogy végre valahol nyugodtan éljenek, ha nem is milliomosként de sokkal jobban mint ahonnan eljöttek. Amúgy mindegyiknek meg van ígérve az is, hogy ha felépül az erőmű, megkapják az állampolgárságot. És meg is fogják kapni. De rögtön a titkosszolgálat tagjainak számítanak majd! Persze a munkájuk akkor is az erőmű üzemeltetése lesz... az ő fogalmuk szerint fényes fizetésért! Szóval, abban én is biztos vagyok, ennek ellenére is kiderül majd a dolog valamikor, mert tudjuk jól a történelemből hogy kivétel nélkül minden titok sorsa az, hogy valamikor kiderül, de abban is biztos vagyok hogy csak nagyon sokára derül majd ki. Jóeséllyel csak a halálunk után.

—És az energia elvezetése miként történik majd?

—Felújíttatja a kormányunk az ide vezető útvonalat, tudod ezt ami átvezet a határon a szomszéd országba... persze azon a címen hogy ezzel segíti a turizmust és a két ország közti békét, barátságos kapcsolatokat, egyebeket... És az útburkolat alatt, a mi felénk eső oldalán az útnak, ott a mélyben húzódik majd a hatalmas vezetékköteg, hehehe... Nos, elvállalod?

—Hát persze! De azért hadd kíváncsiskodjak: hogyan magyarázza majd meg a kormány, honnan van ez a sok energia hirtelen?

—Nos ez a legnagyobb trükk az egészben: azt mondja majd hogy külföldről vásárolja! De az erről szóló nemzetközi szerződéseket titkosítja. Állítólag, persze... minthogy ugyanis nem lesznek efféle szerződések, nem lesz mit titkosítani...

—A folytatást már tudom. A pénz amibe a külföldről vásárolt energia kerülne, mégis eltűnik majd a költségvetésből, egyes bennfentesek zsebébe.

—Hát, tudod mit, erről inkább nem mondok semmit. Mindazonáltal, ez akkor is olyasmi a szememben, ami valamennyire különbözik a... a... szóval, a „szokásos”... izé... mondjuk hogy *a közpénzek hétköznapi privatizálásától*. Itt ugyanis ennek árán mégis épül valami maradandó és értékes, aztán meg ne feledd, az elsikkasztott pénz nem is lesz mind elsikkasztva, mert abból kell fizetni az itt dolgozókat is, hiszen ők hivatalosan nincsenek alkalmazva, hivatalosan nem kaphatnak fizetést, sőt, a legtöbbjük hivatalosan még csak létezni se fog... De ezzel már neked nem is kell törődnöd, King, s jobb is ha mélyen elfelejted. Nyíltan bevallom, te ebben az ügyben csak egy nagyon aprócska „hal” vagy. Illetve leszel. Ezt a hotelvárost szépen kitatarozzuk neked, lesznek új fejlesztések is, kapsz is jónéhány milliót a zsebedbe, sőt igazából inkább milliárdokat, úgy nem hivatalosan, de ez mind csak egy csepp a tengerben, s jobb ha nemcsak hogy a többről nem tudsz semmit, de még azt se tudod, amit kapsz az honnan érkezik. Eleve, te senkit nem is fogsz ismerni a fejesek közül csak engem, meg azok némelyikét akik itt dolgoznak majd az erőműben... bár ők pláne nem fejesek, még annyira se lesznek azok mint te. Sőt, igazából még én magam se vagyok ám valami hű de nagy fejes... Te azzal törődj, hogy megóvd a látszatot, eljátszd a nagy királyt, a „Hotel Monsters” uralkodóját, a Rémkirályt, és jól bánj az idehozott megnyomorított nőkkel. És persze hogy a vendégek jól érezzék magukat. Ha meg valaki érdeklődne honnan lett sok pénzed, bő lére eresztve elkezded dicsérni a saját zsenialitásodat hogy megláttad a nagy lehetőséget az extremitások iránt érdeklődők igényeinek kielégítésében, a rémség-turizmusban, hogy te mekkora üzleti lánghelme vagy, ésatöbbi-ésatöbbi. És persze úgy hamisítod majd az adóbevallásaidat ahogy csak akarod, hogy minden apró garasnak amit elköltesz, legyen nyoma a bevétel-oldalon is. Azt én magam ígérem meg neked, soha nem fog senki az adóhatóságtól zargatni téged, soha nem kapsz majd egyetlen tényleges ellenőrzést se, habár maga az adóhivatal vezetője is úgy tudja majd hogy nem is egyszer nagyon szigorúan lettél ellenőrizve, de senki semmi hibát nem talált nálad. Még azt is elintézzük hogy megnyerd majd valamikor „Az Év Vállalkozója” címet, azaz teljesen hivatalosan el lesz ismerve hogy e hatalmas gazdagságodat önmagad erényeinek köszönheted. És ha netán mégis idetolná a pofáját hozzád valaki okvetetlenkedő adóellenőr a saját szakállára, vagy valami újságíró, akkor egészen egyszerűen zárd be tényleg egy szobába hogy onnan ki ne jöhessen, sőt inkább ne is szobába hanem a lovagvár pincéjébe, vagy a kínzókamrába, aztán hívj fel engem telefonon. És akkor én azonnal itt termek minden dolgomat félbehagyva, turbófokozatra kapcsolva a helikopteremet, és jön majd velem néhány rendkívül mogorva de nagyon kigyúrt és határozott illető is,

akiket senki se ismer, megfogjuk a fickót, elvisszük a helikopterrel, hogy utána mi lesz vele azt neked nem kell tudnod, de hogy többé sose találkozol vele az teljesen biztos, erre magam vagyok a garancia! És ha emiatt lelkifurdalásod lenne, emlékeztetlek rá, mindig mindennek ára van a világban, s most ezt az árat a haladásért kell megfizetni, a tiszta energiáért, meg hogy e szerencsétlen nőknek legyen egy biztos menedékük a világban!

—Teljes mértékben egyetértek veled. Az efféle illetéktelen kíváncsiskodók veszélyeztetnék e nyomorult nők további egzisztenciáját, márpedig aki rosszat tesz a nőknek, az nem érdemel kíméletet!

—Úgy van, remekül fogalmaztad meg a lényegét! Különben is, mindezen bűnök szerintem inkább a környezetvédő mozgalmakat terhelik, mert ha nem elleneznének mindent, de tényleg *mindent*, válogatás nélkül, akkor megépíthették volna az erőművet már sokkal hamarabb is, és teljesen nyíltan! Vagy nem építjük meg mert nem lenne rá szükség, ugyanis használnánk helyette napenergiát meg széleenergiát vagy akármi mást amibe beleegyeznek. De így, hogy *mindent* elleneznek... Szóval, szerintem egyszerűen nincs más választásunk.

—Hát... Végeredményben ezt úgy is felfoghatom, hogy amiatt vettem fel a King nevet mert vágytam arra hogy király legyek, a királyok meg köztudomásúlag mindig a mindenkori törvények felett álltak... Aztán meg még az se igaz hogy meg lennék vesztegetve. Képtelenség! Hiszen tudjuk jól rég, hogy a megvesztegetés mindig olyasmi, amiből bennünket sajnos állandóan kihagynak! - kacagott King.

—Ez a beszéd, tetszik a hozzáállásod! Akkor megegyeztünk?

—Annyira, hogy tényleg csak egy kérdésem maradt csupán. Mikorra érkeznek meg az első lányok?

—Minthogy nagyon reménykedtem az igenlő válaszodban - s e szavaknál Harald úr az órájára nézett vigyorogva - örömmel közölhetem, hogy már úton vannak néhányan, így ők itt lesznek úgy este hat körül. Huszonheten. Helikopterrel jönnek ők is. Egy szállítóhelikopter is érkezik, hoz nekik élelmet az első egy hónapra... A többiről majd neked kell gondoskodnod, ennyi idő elég kell legyen erre. Pénzed is lesz rá, mert amint elmentem innen, alapítványunk teljesen hivatalosan adományoz majd neked kétfmilliót, hálából mert oly jó vagy e szerencsétlen nőkhöz... De készülj fel, körülbelül nyolcszázan érkeznek majd még belőlük három hónapon belül...

Hát a lányok megjöttek az ígért időpontra... de annyira féltek, hogy alig akartak kiszállni a helikopterből. Aztán hogy ez megtörtént, a pilóta máris elrepült, mert mondta hogy megy az „újabb adagért”... King úr pedig ott maradt a mintegy két tucat nővel, akik... hát hogy finoman fogalmazunk, valóban nem festett egyikük se úgy, mint egy szépségkirálynő. Némelyek a kezükkel szégyenükben az arcukat is eltakarták, ennek ellenére azért lehetett látni hogy ott mintha valami nagyon nem volna rendben... volt köztük két férfi is, orr nélkül. Az egyiknek a két füle is hiányzott.

—Ehm... Van köztetek valaki, aki beszél ríl nyelven? - kérdezte King úr.

—Én egy picit beszél azt. - válaszolta az egyik férfi. —Én megért majdnem minden ha te mond azt lassú, de amikor én beszél, az van nem szép még. Kicsi tudás, elnézést!

—Jó. Akkor, hm... most mindjárt keresünk nektek szobát... azaz nem, úgy látom jön a másik helikopter az élelemmel... megvárjuk. Kipakoljátok, csak ide a fűre, aztán hogy elrepült, beviszitek oda abba az épületbe, jó? Mondd el ezt kérlek a

lányoknak. És hogy ne féljenek, remek helyük lesz itt! Bár gondolom ezt már a politikusok is mondták nekik. Aztán hogy bevittük az ennivalót, ehetnek is belőle amennyit csak akarnak, azt amit akarnak, és ha jóllaktak, megbeszéljük hogy ki hol lakik. Lesz mindegyiküknek külön szoba.

Az egyik nő kérdezett valamit, a férfi fordította.

—Laolé azt kérdi, lesz-e fürdőszobája is, melegvízzel. Ő vággya ezt egész életben eddig. És kéri te ne megharagudj amiért ő ezt kérde.

—Persze hogy nem haragszom. És igen, lesz fürdőszobája. Természetesen melegvízzel. Már ma este a saját fürdőszobájában fürödhet. Mindenkinnek lesz. Ez itt körbe mind az enyém, látjátok mennyi hatalmas épület van itt, bőven jut mindenkinnek külön szoba. Természetesen ingyen. Sőt, még szaunátok is lesz, az ugyan nem mindenkinnek külön-külön, csak közös, de ugyanabban az épületben ahol laktok majd. Na, itt a helikopter, gyerünk, pakoljuk ki...

* * *

A lányok hamar megszoktak a hotelben. Úgy volt ahogy Harald úr mondta: mindegyikük úgy érezte, elérkezett a Mennybe! Naphosszat nem volt semmi dolguk, legfeljebb talán némi kis fűnyírás az épületek körül, meg rendben tartani a saját körletüket. A turistákkal se volt jódarabig semmi gond, mert hetente egy tucat se jött belőlük, ennyinek a szobáit e rengeteg nő pillanatok alatt kitakarította.

Ez az állapot azonban hónapokon belül megváltozott. Megérkeztek ugyanis az erőműt építő dolgozók... de mert gyanús lett volna hogy hirtelen ekkora tömeg lebzsel itt, kellett erre is ürügy. Harald úr megtalálta erre a megoldást.

A hotelegyüttes ugyanis két egymással szemközti hegyoldalra épült, melyek közt a völgyben ott kanyargott az út. A legtöbb hotel a völgy jobb oldalán épült fel (a jobb oldalt a Riliából Csollba vezető, azaz nyugat felé néző irány szerint kell érteni, magyarán ez volt a völgy északi oldala), de akadtak épületek azért a bal oldalon is, melyek eddig zárva voltak. A két hegyoldalt egymástól e helyen bő nyolcszáz méter választotta el egymástól. Egyikről a másikra csak úgy lehetett eljutni, ha lementek egy kanyargós lépcsőn, átkeltek a keskeny úton, majd felmásztak ott egy másik lépcsőn...

Nos, ez most leegyszerűsödött, ugyanis felépült egy híd! Egy olyan híd, amit semmi se tartott, függesztés nélkül hidalta át a teljes nyolcszáz méteres távolságot! Persze ennél hosszabb volt, mert mindkét oldalon jó száz méteren még tartott a híd, ott ahol a talajra támaszkodott...

És ez a híd teljes egészében átlátszó üvegből épült!

Mármint látszatra. Valójában tele volt mikroszkopikus szénszálakkal, meg mindenféle más akármikkel is, amik hihetetlenül erőssé, ugyanakkor rugalmassá is tették, ám ezek nem látszódtak. Aki átkelt rajta, úgy érezte a pusztaság levegőjében sétál, és semmi sincs alatta! Nem is mindenki volt kész rászánni magát az átkelésre!

Holott semmi veszély nem fenyegette. Mielőtt a hidat átengedték volna a „civilnek”, Harald úr hozatott ide számos helikopterrel egy csomó tankot, ezek mind rámentek a hídra, hogy egymás farát taposták, meg voltak ott teherautók is

dugig rakva betoncölöpökkel... és a hídnak semmi baja se esett, nem szakadt le! Sőt, közben lézeres műszerekkel bemérték, s Harald úr azt mondta, az adatok alapján e terheléstől a híd közepe is csak mintegy 3 millimétert hajlott le!

—Érthető. A legújabb ürtechnológia alapján készült! - mondta.

Ettől kezdve valóban sokkal több turista érkezett, mind próbára akarta tenni a bátorságát, hogy átmegy a hídon!

Eddigre készültek el a hotelben a szobák átalakításával is. Minden ágy ki lett cserélve kényelmes koporsóra, fekete vagy vörös bársony a falakon tapéta helyett, nyikorgó kilincsek, koponya alakú lámpák, és egy rakás pók is be lett telepítve a folyosókra. Időnként a lányok direkt azért szellőztettek csak, hogy bogarak repüljenek be, amiket a pókok elfoghatnak.

Megérkeztek a nem mérges kígyók is. King úr tartott tőle hogy a lányok félnek majd ezektől, de nem így történt - legtöbbjük olyan országból jött ahol kifejezetten divat volt a kígyóbüvölés, sőt tánc a kígyókkal, ráadásul mérges kígyókkal! Ezeknek meg még mérgük se volt...

Amint ezen újításokat a hotelbe bevezették, a lányok kedve még sokkal inkább felderült. Úgy érezték, nyomorékká csúfított arcuk most már illik ebbe a horror-környezetbe! Kevésbé feltűnőek! Úgy érezték, elkészült egy olyan világ, ami befogadja őket. Nem is királynak tartották emiatt King urat, hanem valóságos istennek, szó szerint istenítették!

Hamarosan építettek még két üveghidat is, hogy még kényelmesebben lehessen átkelni a völgy túloldalára, most már tehát 3 hídjuk volt, de ezek közül a középső feketére lett festve, átlátszatlanra, hogy azok is használhassák akik netán tériszonyban szenvednek.

Megérkeztek aztán a munkások... azok, akik a fúziós erőművet építették. Sokan voltak, hiába volt rengeteg szoba a számos hotelépületben, majdnem mindig 90 százalék fölötti kihasználtsággal üzemelt a komplexum, azaz, most már volt dolga a leányoknak is bőségesen! Még szerencse, hogy egyáltalán nem volt szükséges minden szobát minden nap kitakarítani. Sok vendég eleve mondta is, hogy hozzá be ne lépjen soha senki takarító, mert még valamit tönkretenne; mások meg nem igényeltek semmi különöset mint hogy naponta tiszta törülközőt kapjanak, s hetente egyszer ágyneműt cseréljenek náluk.

Persze, hogy semmi ne legyen gyanús, a sok vendéget meg kellett magyarázni valamivel. Senki nem vette volna be a mesét, hogy ezek mind az üveghidakat megcsodálni jöttek el a világ végére. No meg, ha egy közönséges vendég jár erre aki nincs beavatva, annak mégiscsak feltűnt volna talán a nagy sürgés-forgás, a hatalmas munkagépek...

De Harald és King pompásan megértették egymást, s hamar megtalálták erre is a megoldást. Mindenekelőtt, King úr megvásárolta a teljes környező földterületet egy jó 50 kilométer sugarú körben... ez most már mind a magántulajdona volt! És azt mondta, barlangfürdőt épít a vendégeinek.

Barlangok akadtak errefelé valóban. Régi lávafolyások után maradtak vissza; némelyik igencsak mélyre is leért a föld alá, volt amelyik mélyebben mint 500 méter! A fúzióerőművet is egy ilyen barlang mélyére építették, ott van a legtávolabb mindenki szemétől... de ettől még akadtak erre más barlangok is, amiket nyugodtan meg lehetett nyitni a látogatóknak. King úr hamarosan szervezhetett barlangi csónaktúrákat, meg mindenféle gyógyfürdőkkel is csábíthatta a vendégeket, hosszan áradozva arról, az milyen jó az egészségnek.

Egy nagyjából másfél kilométerre fekvő zárt völgybe hegyi farmot rendeztetett be, ahol pár tucat birkát és kecskét nevelt pár leány, akik mielőtt hozzá érkeztek volna, épp effélével is foglalkoztak; ez lett tehát az „állatsimogató” a látogatóknak. A gyermekek imádták... De King úrnak bőséges mennyiségben volt pénze arra is, hogy - illeszkedve a lovagvár hangulatához - megteremtse itt a világ legislegnagyobb ókori és középkori fegyvergyűjteményét! Minden hemzsegett a korabeli ágyúktól, bár ezeknek csak egy része volt eredeti, sokuk „utángyártott”. Volt több nagy terme is, mind berendezve az összes valaha létezett íjjal, számszeríjjal, kardokkal, késekkel, parittyákkal, meg minden más elképzelhető fegyverrel; és egy hatalmas tárlatban a technika fejlődését mutatta be az ókortól a jelenkorig. Középkori nyomdagépet is beszerezett, és ezzel még néhány könyvet is nyomtatott, amiket méregdrágán adott el, tehette, hiszen ez igazi ritkaság volt, abszolút korhű technológiával készült nyomtatvány! A hotelvárostól nem messze középkori kovácsműhely és üveghuta is volt berendezve, ahol a vendégek egy-egy hozzáértő mester vezetése mellett kipróbálhatták milyen érzés pár órát középkori viszonyok közt dolgozni; bár annyi hasznuk is volt belőle, hogy ki mit gyártott az üveghutában, hazavihette és büszkélkedhetett vele aztán. A kovácsműhelyben meg bárki elkészíthette a saját kardját...

Ennek ellenére, az a rengeteg ember aki kellett a fúziós erőmű megépítéséhez, még mindig gyanús lehetett volna. További ürügy kellett. Nem volt nehéz megtalálni. Ezek az égbenyúló hegyek szinte sirtak azért, hogy valaki használja már fel őket egy csillagvizsgáló építésére... Így aztán egy nap a kormány teljesen hivatalosan bejelentette, hogy itt építi meg az ország sőt a világ legislegnagyobb csillagászati obszervatóriumát, és nemcsak a látható fény tartományában, de egy óriási rádióteleszkópot is építtet ide! Egyben itt lesz a legfőbb ürközpont is, no nem olyan ahol űrhajók szállnának le, de olyan, ami segít a műholdak irányításában, nyomonkövetésében...

Ez épp elég komolyan és tudományosan hangzott ahhoz, hogy bőven megmagyarázza akármennyi ember itt nyüzsgését is, meg akármiféle építkezéseket is. És persze ezek mind meg is épültek, ha nem is azonnal de bő öt év alatt. Ez így első hallásra talán sok időnek tűnik, ám figyelembe véve a projekt nagyságát, valójában villámsebessen készen lett. Úgy tűnt, az Illetékes Valakik a kormányban nagyon komolyan gondolják a fúziós erőmű megvalósítását, és Valahonnan emiatt egyszerűen számlálatlanul ömlött a pénz King úrhoz és a környékre... Nos, ha van elég pénz, a dolgok menete hajlamos jelentősen felgyorsulni...

Elsőként a rádiótávcső épült meg, és azonnal felfedezett a tudományos közéletnek nem is egy hanem több száz addig ismeretlen kvazárt és galaxist. Ezt megtudva Harald úr elégedetten dörzsölgette a kezét.

—Ez már önmagában véve is bizonyítja, hogy nem minden haszon nélküli az „összeesküvésünk”!

Ezt követte az optikai távcső üzembe helyezése, bár amióta több nagy országnak is volt már az űrben keringő optikai távcsöve, azóta a bolygóra telepített távcsövek jelentősége egészen elenyészett. Az űrben ugyanis nincs zavaró légkör... ennek ellenére, minthogy Riliának addig nem volt űrben keringő optikai teleszkópja, e hatalmas távcső komoly presztízsnövekedést jelentett tudományos téren. Ez annyira így volt, hogy nem is sokára afféle tudományos

központ lett King úr hotele, legalábbis nemhivatalosan. Számos tudós költözött ide, még akár végleg is, főleg nyugdíjasok, mert ez nyugodtabb hely volt nekik mint valami zsúfolt nagyváros, ugyanakkor mégis a tudományos élet egyik központjában érezhették magukat. A csillagászokból például több tucat is állandóan itt lebzelt, azokon felül is, akiket idekötött a munkájuk épp. A matematikusok és asztrofizikusok is kedvelték e helyet, ahol amúgy még kikapcsolódásra is bőven nyílt módjuk, s nemcsak a barlangfürdőben, de a hegyekben is. Volt már sílesiklópálya is, a téli sportok szerelmeseinek például. Magától értetődően épült emellé korcsolyapálya is, sőt még nem is egy hanem három hatalmas uszoda, igaz hogy mindegyik a föld alá. Amiatt oda, mert a föld felett nem volt már alkalmas hely nekik, mármint nem olyan ami elég közel esik a hotelvároshoz és kellően nagy is...

A tudományos életre gyakorolt jelentőséget fokozandó, King úr építtetett - szintén a föld alá - egy hatalmas könyvtárat és mikrofilmtárat is. Ez az ő saját ötlete volt már, sőt a pénzt is ő maga adta rá a saját vagyonából, persze könnyen megtehetette ezt, mert észre se vette a gazdagsága hogy költekezett egy kissé... És kijelentette hogy e könyv- és mikrofilmtár amiatt épült, hogy itt megőrizték az Emberiség teljes tudásanyagát, arra az esetre ha bármi katasztrófa következne be! Hamarosan rengeteg könyv érkezett ide, ráadásul ezek túlnyomó többsége teljesen ingyen... ugyanis a digitális korszakban a papír alapú könyvtárak jelentősége meredeken lehanyatlott, alig mentek emberek efféle könyvtárakba már, hiszen minek is amikor minden elérhető az Interneten, gyorsan, többnyire ingyen... aki pedig magával akart vinni valami olvasnivalót az se vesződött papírkönyvekkel, mert egyszerűbb volt a digitalizált változatot magával vinnie a laptopján vagy e-könyv formában. Emiatt a könyvtárak sorra mentek csődbe, zártak be, s az ott őrzött papírkönyvek sorsa a legtöbbször bizony a megsemmisítés volt, vagy hogy bedobozolták őket, látszatra azért hogy „megőrizték” őket, holott mindenki tudta, pár évtized múlva úgy is mind ki lesznek dobva amikor tönkremennek a penésztől, molyoktól vagy az egerek illetve csótányok „áldásos” működése miatt... Mennyivel jobban hangzott ennél, hogy ezeket a könyveket egyszerűen odaajándékozzák valami olyan intézménynek ami még igényt tart rájuk, ahol hasznosak lehetnek, s ami intézmény célkitűzései közt valami nagy és nemes cél szerepel!

Pillanatokon belül tehát King úr könyvtárába gyakorlatilag ingyen érkezett sok százezer könyv, mindenféle témában. Ekkor pedig ő maga bízott meg pár illetőt azzal, hogy álljanak neki és e könyveket kezdjék el mind digitalizálni, hadd legyenek meg úgy is...

Akadtt bőven embere ilyen célra, s ezek is olyan illetők voltak, akik szinte ingyen dolgoztak neki. Ezeket az embereket is Harald úr találta neki... Majdnem mindegyikük Asperger-szindrómás volt vagy más idegrendszeri rendellenességgel volt terhelt. Az ilyen fickók nem hülyék, sőt legtöbbjük kifejezetten zseni, de valamiért nem képes beilleszkedni a „társaságba”, nem képes jól kezelni a bonyolult szociális kapcsolatrendszert, a gyorsan változó szituációkat, és úgy általában véve is kicsi a stressztűrő képességük. Ezzel ők maguk is tisztában vannak többnyire, és emiatt - de vágyaik miatt is - jobban szeretik a magányt. Na de a magánykeresés nehezen összeegyeztethető azzal, hogy valakinek állása legyen, munkahelye, ahol naponta „helyt kell állnia” a többi kollega közt...

Most ezek közül sokak élete rendbejött, gondjaik megoldódtak. Harald úr illetve a megbízottai felkeresték ezen illetőket - többségüket a pszichiátriai klinikák

jegyzéke alapján, némelyik ilyen eddig egyenesen le volt százalékolva idegi okokból - és felajánlotta nekik hogy King úr hotelében ingyenes szállásra lelhetnek, és kényelmes, nyugodt munkát is kaphatnak, akkora fizetésért ami nekik kész álomnak tűnt... Többségük boldogan beleegyezett! És itt aztán csupa olyan munkakörbe lettek elhelyezve, amit egymaguk végezhettek, magányosan, vagy legalábbis alig kellett nagy ritkán szóbaelegyedniük valakivel hozzá. E munkakörök szinte kivétel nélkül olyanok voltak, melyeket egy „normális” ember még sok pénzért se szívesen végezne, nem mintha olyan nagyon nehezek lennének, de csak mert unalmasak. Ilyen volt épp a könyvek digitalizálása is. Gondoljuk csak el: igaz hogy fizikailag nem megterhelő, de mást se csinálni egész nap mint ülni a gép előtt, rakosgatni bele a könyveket, lapozni azokat, és közben se közel-se távol senki, akivel beszélgethetne, egyetlen szórakozás legfeljebb a zenehallgatás lehet munka közben... Vagy egyedül bolyongani a homályos föld alatti folyosókon kilométerszám és ellenőrizni a csővezetékek állapotát... De még nagyon sok más efféle munkakör is volt.

Ezek az illetők azonban maguk is úgy vélték mint a torz arcú lányok: megérkeztek a Mennybe! Igaz hogy itt is jó sok már az ember, ugyanakkor viszont ezekkel nem kell találkozniuk munka közben. Senki se abajgatja őket! Munka után pedig behúzódhatnak a maguk kis kuckójába, a szobájukba, és a világon semmi se kényszeríti őket hogy onnan kijöjjenek bármikor is, sőt még azzal se kell törődniük hogy albérletet vagy valami rezsiköltséget kiszámoljanak és befizessenek, mert nekik itt minden ingyen van... És micsoda luxus, mindent áram működtet, nem kell fát hasogatni vagy szénét lapátolni hogy meglegyen a téli tüzelő, a szoba légkondicionált... Energia pedig volt a rezsiköltségre tételére bőven, mert időközben beindult a fúziós reaktor is, igaz hogy még csak tesztüzemben, nem maximális kapacitáson, de így is termelt annyi energiát már, mint egy kisebb atomerőmű.

Bizony, az ő szemükben is egykettőre igazi király lett King úr, olyan király akit szerettek, igazi Jóságos Uralkodó!

Különben hamarosan történt néhány házasság is King úr birodalmában, mert akadtak akik feleségül vették egyik-másik torz arcú leányt... Igaz hogy e lányok közül csak kevésnek jutott ki e szerencse, de néhányuknak azért mégiscsak! Naná hogy boldogak voltak...

Történt aztán egy olyan esemény is, ami miatt még jobban a szívükbe zárták az elcsúfított nők King urat. Egyik alkalommal ugyanis egy meglehetősen előkelőnek és gazdagnak tűnő nő szállt meg ott náluk, s körülbelül tíz napig volt a vendégük. Amikor azonban már elhagyta a hotelt, pár nappal később felháborodott levelet írt a hotel vezetésének (elektronikus levelet természetesen), mely levél értlemszerűen King úrhoz futott be. És a nő azt írta, hogy őt a szobatakarító személyzet meglopota, mert a nagy bőröndjéből szinte minden eltűnt, de ezt csak az elutazása után vette észre! És most kártérítést követel! És nem is csekély összeget, ugyanis tételesen felsorolta, mi minden hiányzik a bőröndjéből, csupa roppant drága holmik:

- Egy 12 személyes antik porcelán étkészlet;
- Egy 450 grammos aranynyaklánc;
- Egy szőrmebunda, a szőrmesapkával együtt;
- Egy laptop, a legmodernebb változat;
- Nyolc aranykarkötő;

—Három pár luxus bőrcipő, mindegyik külön-külön is annyiba kerül mint egy jól kereső szakmunkás egy évi fizetése;
—Egy színarany vibrátor;
—Egy antik hegedű, ez egymaga több tízmilliót ér;
—Egy platinából készült harántfuvola, ez is több millióba kerül;
És ezek csak a legfontosabb dolgok voltak, mert ezen felül még rengeteg kisebb tétel szerepelt a listán.

A dolognak hogy miféle panaszt kapott King úr, híre szaladt a hotelben, természetesen csak a dolgozók közt, de ez épp elegendő is volt. Minden nő rettegve várta hogy most mi lesz. Még azok is féltek, akik soha be nem léptek a panaszt benyújtó vendég szobájába, mert jaj hátha őket is megvádolják valamivel, hogy is bizonyíthatnák be, hogy ártatlanok! Némelyikük egyenesen oda is rohant King úrhoz, és térdreborulva, sírva bizonygatta hogy ő ártatlan, soha semmit még nem lopott el!

King úr alig győzte nyugtatgatni őket, hogy ne féljenek.

—Nyugi már, hé, relax, csillapodjatok! - legyintett, és nevetett. —Nagyon jól tudom hogy mind ártatlanok vagytok, nem lesz itt semmi baj! Az egyetlen igazi baj az, hogy valamiképp kitudódott közetek, milyen levelet kaptam – ez nem jó, ez nem lett volna szabad hogy megtörténjék, mert lám, micsoda pánik tört ki rajtatok, holott teljesen feleslegesen!

Az üggyel azért mégiscsak kezdeni kellett valamit, így válaszolt a panaszkodó vendégnek, hogy rémségesen röstellli az esetet, hogy ilyesmi történhetett az ő jóhírű hoteljében, de a szabályok tiltják hogy ilyen esetben pénzbeli kártérítést fizessen a megkárosított vendégnek, ellenben megkéri őt, legyen már olyan végtelenül kedves és látogasson el hozzájuk ismét, tudniillik beszerezte a listán szereplő összes hiányzó tárgyat, amit visszaadna a kedves vendégnek! Az egyetlen feltétele ennek csak az, hogy tényleg elutazzék hozzájuk, mert itt alá kéne írnia a megfelelő dokumentumot hogy elismeri, visszakapott mindent hiánytalanul. És ne felejtse el magával hozni a bőröndöt is, amiből eltűntek a dolgok, ezt is igazolásképpen, hogy ellenőrizni lehessen, tényleg ugyanarról a bőröndről van-e szó ami a szálloda recepcióján elhelyezett kamera felvételén látható!

Nos, pár nap múlva a nő valóban megjelent náluk megint.

—Tessék, itt vagyok - szegte fel a fejét gögösen - bár ezért is panaszt fogok benyújtani, hogy pocsékolják az időmet, ismételt ideutazásra kényszerítenek ezzel! Nem tudom, miért nem lehetett egyszerűen átutalni a számlámra a pénzt, vagy legalább futárszolgálatlaltal elküldeni a tárgyakat, ha valami érthetetlen oknál fogva tényleg nem küldhetnek pénzt – ami rém furcsán hangzik, nem érem fel ésszel, mi ennek az értelme! Mi ez a hülyeség?!

—Kérem, kérem... - csillapította a nőt King úr - csak egy perc türelemmel legyen még, nagyon szépen kérem... Ez az a bőrönd amiből eltűnt a minden? - mutatott a nő lába előtti hatalmas kofferre.

—Ez hát, de most üres. Úgy értem, MOST IS üres!

—De nem lesz sokáig az, ígérem... Jöjjön velem kérem, azonnal visszakap mindent!

Bevezette a nőt egy szobába. Ott már több más személy is tartózkodott, köztük Harald úr is, igaz hogy ez az esemény egy teljesen pitiáner ügy volt azokhoz képest amik az ő „tevékenységi körébe” vágtak, de véletlenül épp itt volt, s ha már itt volt a szállodában, hát úgy döntött, megsejmelé, miként menedzseli e helyzetet

King úr...

De a panaszkodó vendég természetesen nem ismerte Harald urat, mást sem. Ellenben a pillantása azonnal egy óriási asztalra vándorolt, ami telis-teli volt értékes cuccokkal, csupa olyasmivel, amiket ő felsorolt a panaszlevelében, hogy állítólag ellopták tőle.

—Íme - mutatott King úr is az asztalra - itt van minden amit leírt, asszonyom! Arra kérem, most akkor pakolja be ezeket a bőröndbe, majd írja alá ezt a papírt itt, hogy visszacapott mindent, s egyben fogadja el őszinte elnézésünket!

A nő neki is kezdett a pakolásnak. A nyaklánc, a karkötők, a laptop még könnyen bele is fért a bőröndbe, még a cipők is, vibrátor is, meg sok más minden is. A bundával azonban meggyúlt a baja, mert akárhogy igyekezett is lecsukni a bőrönd tetejét, nem sikerült, még akkor sem amikor ráült.

—Pedig ez a bunda is egészen biztosan benne volt a bőröndben, ha egyszer azt írta nekem, asszonyom - vigyorgott King kajánul - szóval valahogy csak bele kell férjen most is! Sőt, utána még a tizenkétszemélyes étkezés is, és ne feledkezzünk meg a hegedűről és a harántfuvoláról...

—Hát izé... Ezek az utóbbiak lehet hogy talán mégsem voltak benne...

—Én is úgy vélem. Ha azonban ezek nem voltak benne, akkor más sem. Tehát tisztelettel megkérem, mégse ezt az imént mutatott papírt írja alá, hogy visszapta az eltűnt tárgyait, ugyanis semmit se kap vissza. Ezt a másik papírt írja alá, ezt, hogy tévedett, hogy visszavonja a panaszát, a vádját!

—Hogy micsoda?! Hogy semmit se...!

—Úgy van. Semmit se kap. És ez nagyon jó lesz magának, ennek örülnie kell, mert ez azt jelenti, hogy börtönbüntetést se kap, holott vastagon megérdemelné, hamis vád miatt. Na és most nagyon sürgősen írja alá, amíg még úriember módjára viselkedem és vissza nem vonom a javaslatomat, ha ugyanis még pár másodpercig habozik vagy ha akár csak egy rossz szót is szól, sőt ha akár csak rossz képet is vág, akkor én fogok feljelentést tenni maga ellen, mint mondtam hamis vád miatt, meg hitelrontás miatt, és mérget vehet rá hogy több pénzem van jó ügyvédekre mint magának, s az ügyvédeknek nehéz dolguk se lesz, mert nézzen csak oda a sarokba, a mennyezetre, kamerával felvettük ezt az egészt hogy miként próbálkozott begyömöszölni mindent a kofferbe, sikertelenül, és mennyi minden maradt ki... nem lesz olyan bíróság aki ennek alapján magának adna igazat, szóval ha perre viszem a dolgot, magának annyi, megnézheti magát de alaposan! Na, aláírja vagy nem?!

A nő arca vörösre vált, de egy árva szót se mert szólani. Aláírta.

—Nagyszerű, akkor ezzel meg is vagyunk! És akkor most húzza el a belét innen de gyorsan ám, mintha egy szatír kergetné két méteres álló farokkal, és soha vissza ne tolja ide a hazug pofáját, mert ne is reménykedjék abban, hogy megsemmisítem a felvételt! Az örökre meg lesz őrizve, arra az esetre ha újra kellemetlenkedni akarna nekünk! És nehogy a sajtóhoz forduljon panaszkodni, mert AKKOR IS azonnal be lesz perelve, eljárás lesz indítva maga ellen, azt garantálom! Na takarodjon!

És a nő valóban távozott, egy szó nélkül, olyan sietve hogy még az üres bőröndöt is ott hagyta. King úr pedig az összes drága cuccot ami az asztalon volt, egyszerűen odaajándékozta azoknak a lányoknak akik korábban a nő szobáját takarították, elvégre legyenek már kárpótolva valamivel azért, mert annyira megijedtek eleinte...

Aztán alig telt el egyetlen óra attól kezdve hogy a csaló nő nagy sebesen elutazott tőlük, óriási süvítés hangzott fel az égből, majd hatalmas csattanás, a föld beleremegett abba hogy valami lezuhant rá... több száz ablak is betört szerte mindenfelé a hotelkomplexumban...

Mire pedig kirohantak az épületekből, mert féltek benn maradni attól tartva hogy összeomlanak, mert mindenki földrengésre, vulkánkitörésre, netán meteorbecsapódásra gyanakodtak, azt látták, hogy még a meteorbecsapódás áll a legközelebb a valósághoz, bár nem meteor esett le rájuk, hanem egy űrhajó. Egy UFO-szerű valami, mert tényleg olyasformának nézett ki, mint egy repülő csészealj a sci-fi filmekből. Szinte pontosan a folyómederbe hullott le, majd kipattant belőle, ott csúszott a talajon a part mentén pár száz métert, végül nekirohant egy sziklafalnak, és félig belefúródott. És akkora erővel, hogy a felszabaduló kinetikus energiától minden felforrósodott körülötte, még percekkel később is vörösen izzott a talaj arrafelé, gőzölgött minden, jó két órán át meg se lehetett közelíteni az űrjárművet.

5. fejezet: Égből Hullott Egészség

Tardi, a tutu férfi természetesen nem óhajtott ilyen vadul, ilyen „barbár módon” landolni az űrhajóval. Eszében se volt semmi ilyesmi.

Amikor pánikszerűen kirohant a kabinjából, semmi más nem járt az eszében, csak hogy minél gyorsabban bepattanhasson egy űrjárműbe, akármelyikbe, mindegy melyikbe, és azzal minél sebesebben eliszkolhasson akárhová is, csak a lehető legmesszebb Tutullából, mert semmi esetre se óhajtotta volna, hogy „megszüntessék”, így büntetve meg őt a gyilkosság miatt.

Nos, egy tutu űrvárosban azért nem olyan rémségesen nehéz dolog ám üres űrhajóra lelni... Jó-jó, azért az biztos hogy nem áll még náluk se űrhajó minden folyosókeresztelkedésen, de az is biztos hogy ha nem is olyan közönséges objektum mint egy személyautó mondjuk a huszadik században a Földön az USA-ban vagy Európában, de legalábbis annyira gyakori mint mondjuk egy minőségibb teherautó. Ráadásul Tardi pontosan tudta azt is, merrefelé találhat magának ilyet. Méghozzá nem is messzire onnan, ahol a kabinja volt.

Odafutott tehát, ez is egy nagy teherűrhajó volt, nagyon hasonló ahhoz, amivel annak idején Minni menekült el a megszüntetése elől... Tardi bepattant az űrhajóba, és azonnal startolt is. Alig szakadt el a tutu űrvárostól, máris bepötyögött a komputerbe valami koordinátát, teljesen találomra, és hiperugrott. Mindegy hová jut, csak nagyon messzire, mert az ő élete drága!

Igen, nem tagadható hogy teljesen pánikba esett. És közben szídtá is magát alaposan. Ó hogy mennyire idióta volt, hogy nem jutott az eszébe hogy figyelik őt online, hogy is lehetett ilyen IQ-negatív hogy ilyen hülyén leleplezte magát!

Most már persze nem tehet mást, mint hogy menekül...

A hiperugrás megtörtént minden baj nélkül, s az űrhajó ott függött a Semmiben. Az biztos hogy nagyon messzire jutott Tutullától: sehol semmit nem látott, nemhogy bolygót de még csillagot se. Valahol nagyon távol egy-két apró fénypont pislákol, a számítógép azt közölte vele azonban, hogy azok se magányos csillagok, még csak nem is galaxisok, hanem irtózatosan távoli GALAXISHALMAZOK!

—Hű, na én aztán tényleg jó távolra ugrottam... - gondolta Tardi, de még csak meg se ijedt, főleg mert mostanára már tényleg elkezdett alaposan elálmosodni. Alig bírta nyitva tartani a szemét.

—Keresd meg a legközelebbi, emberi életre alkalmas bolygót! - adta ki parancsba a számítógépnek.

A számítógép hamarosan újabb hiperugrást hajtott végre. Aztán megint újabbat... Majd megint és megint és ismét...

Végül felderengett a képernyőn egy vonzónak tűnő bolygó. Ott lebegtek fölötte, alig nyolcvanhatezer kilométer magasan. Tökéletesen alkalmasnak tűnt emberi életre, még valamiféle városokat is lehetett látni a felszínén.

—Na ez jó lesz nekem - döntötte el Tardi - bár minden bizonnyal barbárok laknak rajta, de az még mindig jobb lesz, mintha megszüntetnének! Ide le fogok szállni... Persze valami néptelen helyen... És nem most, mert előbb tényleg aludnom kell... - és ásított egyet. És már épp átengedte volna magát az álom ölelő karjainak, amikor rémülten rezzent össze. Mert mi van, ha a tutuk Tutullában megparancsolják az űrhajójának távirányítással, hogy térjen vissza a bázisra?! És akkor őt elfogják amíg alszik... Ez teljesen reális lehetőség, Minnival is majdnem

ez történt... Mindenki tudja azt is, Minni ezt csak úgy tudta elkerülni, hogy tönkretette az űrhajó számítógépét...

Na de neki Tardinak ennél több esze van. Minnival ellentétben ő tudja, miként kapcsolhatja ki teljesen a számítógépet annak tönkretévése nélkül! Szóval ő most azt szépen kikapcsolja, alszik egy jót, aztán ha felébred, majd visszakapcsolja és leszáll... Közben meg hiába próbálják átvenni majd a vezénylést az űrhajója felett távirányítással, semmire nem mennek vele, mert a komputer ki lesz kapcsolva totál!

Így is tett. A megfelelő helyen kinyitotta az egyik fali panelt, és öt különböző kapcsolót is elforgatott „nulla” állásba. Az űrhajóban ettől nemcsak a számítógép kapcsol ki teljesen, de még a világítás is, azt kivéve hogy néhány apró icipici helyzetjelző fényecske még mindig világított, de ez csak enyhe félhomályt biztosított, nem igazi tökéletes látásviszonyokat. Sőt, megszűnt a mesterséges gravitáció is. Ráadásul, a levegőfrissítés és a fűtés is megszűnt, bár ennek nem lett azonnal olyan következménye, hogy Tardi érezhette volna, hiszen az űrhajó csak lassan kezdett el kihűlni, és egyelőre oxigén is volt még elegendő a kabin levegőjében.

De különben is, Tardi már nem volt olyan állapotban hogy bármivel is nagyon törődhetett volna, vagy érdekelte volna. Akkorákat ásitott, hogy talán egy fél bárányt is bekapott volna egyszerre, majd végleg leragadt a szeme, és elaludt, csak úgy, a súlytalanság állapotában a levegőben függve.

Míg Tardi aludt, az űrhajón belül egyre hidegebb lett. Hamarosan már fagypont alá süllyedt a hőmérséklet... Majd még lejjebb... egészen körülbelül mínusz kétszázhetven fokig... Volt idő rá, mert bár a gravitáció egyre közelebb vonzotta az űrhajót a bolygóhoz, de ez eleinte csak lassan történt. Mire igazán észrevehető sebességgel kezdett zuhanni, addigra bő két hét is eltelt...

S ezalatt Tardi nem ébredt fel, nem kapcsolhatta vissza az űrhajó vezérlését hogy megakadályozza a lezuhanást, s amiatt nem tehette ezt, mert odabent már szörnyű hideg volt, ugyanis amint mínusz kétszáz fok alá csökkent a hőmérséklet, a levegő cseppfolyósodott, azaz emiatt tökéletesen alkalmatlanná vált belélegzésre...

Ez azonban nem jelentette azt, hogy Tardi meghalt volna! Nyilván, minden közönséges tutunak ez a végét jelentette volna, ám Tardi nem volt már egy közönséges tutu... Hiszen genetikai átalakuláson ment át épp az imént...

Vagyis, bár ő már ebből semmit se érzett hiszen aludt, de a teste épp úgy kezdett el viselkedni, ahogy ilyen esetben a medveállatkák reagáltak volna: a kriptobiózis állapotába került! Gyakorlatilag elvesztette a teste a víztartalmának bő nyolcvan százalékát, egészen múmiaszerűvé aszott össze, sőt a bőre még némi viaszréteget is „kiizzadt” magából, ami eképp beborította és védte őt. A lélegzése is megszűnt.

És aztán ez így is maradt vele, semmi se változott, miközben az űrhajót egyre közelebb húzta magához a gravitációs erejével a bolygó... Végül az űrjármű már beért a légkörbe is, és ekkor már cseppet se volt hideg odabent, pillanatokon belül felforrósodott minden a légköri súrlódás hatására, annak ellenére, hogy a tutu űrhajók természetesen felettébb kiváló minőségű hőpáncéllal rendelkeznek. Na de azért azok se mindenhatóak...

Az űrhajó nem függőlegesen zuhant le, hanem spirálisan, közben többször megkerülve a bolygót. Ezt a bolygó lakói is észrevették, legalábbis közülük a

csillagászok, de senki nem gondolt űrbéli látogatóra, simán csak egy jókora meteornak vélték a jelenséget. Végül amikor az űrhajó becsapódott a felszínbe, akkor olyan gyorsan száguldott, hogy az már meghaladta a hangsebességet is... S így aztán amikor a sziklafalba csapódott, nem is csodálható hogy hatalmas földrengést produkált!

De, hála a tutu technika nagyszerűségének, az űrhajó még ezt is túlélte! Tökéletesen működőképes maradt!

Sőt nemcsak az űrhajó élte túl, de Tardi is... Igaz, a tehetetlenségi erő hatására nekirepült a kabinfalnak, több száz kilométeres óránkénti sebességgel, s ettől minden csontja összetört, még a koponyája is berepedt, épp csak abban volt szerencséje hogy az agyhártya nem sérült meg. Másrészt viszont ebből se érzett semmit se, mert még mindig aludt, vagyis inkább továbbra is a kriptobiózis állapotában volt. Annak különben hogy megúsza agysérülés nélkül e hatalmas ütközést, az is oka volt, hogy nemcsak a teste, de az agya is „kiszáradt”, „összeszikkadt” a vízvesztés miatt, azaz az eredeti méretének alig harmadára zsugorodott, így már a kisebbé vált méret miatt is kevésbé lett sérülékeny, aztán meg a zsugorodás miatt tömörebb, masszívabb és rugalmasabb is lett, tulajdonképpen gumyszerűvé vált, szóval végeredményben ennek hála Tardi még csak agyrázkódást sem szenvedett.

Hanem, minthogy időközben már igazán „jó meleg” lett odabent az űrhajóban, előbb száztíz fok is, majd ez lecsökkent a „kellemes” nyolcvan fokra, emiatt a korábban cseppfolyósodott levegő is újra elpárolgott, lett újra vízpára is ebben a levegőben, s ezt Tardi teste magába szívta... hamarosan elmúlt róla a múmiaszerű állapot, és magához tért!

És bár nagyon pocsékul érezte magát, szédelgett, gyenge volt, de legalább igenis bírt mozogni, ugyanis hiába tört el csak percekkel korábban rengeteg csontja is, de amint elmúlt a kriptobiotikus állapot, működésbe léptek újonnan szerzett csúcssuper öngyógyító mechanizmusai, s ezek azonnal begyógyítottak rajta és benne minden sérülést!

De tényleg nagyon gyenge volt. És iszonyúan szomjas... Csak négykézláb volt képes elbotladozni valahová az űrhajóban, ahol aztán végre alaposan teleihatta magát. Hanem amikor ezzel megvolt, biztos is hogy rögvest sokkal jobban érezte magát! Sőt, olyan remekül, hogy ilyen fitt még sosem volt, úgy vélte!

Azt persze egykettőre megállapította, hogy minden biztonnal lezuhant. Na de ez csak elégedettséggel töltötte el, mert tudta, ezt kizárt hogy túlélhette volna, ha nem működik a „medveállatkás-átalakítás”. Na de működött! Mert ő igenis jól csinálta azt meg! Hiába, na, ő mégiscsak igazi zseni!

Azt is észrevette, hogy úgy lett ahogy sejtette is már jóelőre: e genetikai kezelés hatására máris kinőttek a körmei; lett foga; lett szemöldöke, szempillája, és haja is! Bár haja még csak alig pár milliméter hosszúságú. Sőt, szeméremszőrzete is nőtt, ez se volt még hosszú, de azért már mégsem kopasz volt ott alul, sőt, ez az intimszőrzete hosszabb volt mint a haja, egyelőre legalábbis.

Elhatározta, hogy körülnéz odakint. Ehhez ki kellett lépnie az űrhajóból. Nem használhatta ehhez a külső kamerákat, mert ahhoz vissza kellett volna kapcsolnia a számítógépet, de ezt nem merte, mert tudta hogy akkor bemérhetnék a helyzetét a távolból is Tutullából... Biztos ami biztos, kilépés előtt űrruhába bújt, bár feltételezte hogy mindenképp lesz belélegezhető levegő odakint, elvégre nyilván ugyanarra a bolygóra zuhant le, amit még az elalvása

előtt szemrevételezett a magasból, márpedig az emberi életre alkalmasnak tűnt.

Amint kilépett a zsilipkamrából, azt látta, hogy óriási tömeg várakozik az űrhajó előtt, s nyilvánvalóan őrá vártak. Vagy mondjuk inkább úgy, reménykedtek abban, hátha kijön valakio az űrhajóból, valaki aki a nagy zuhanás után életben maradt... E remény mindenesetre nem volt teljesen megalapozatlan, elvégre az az egy legalábbis jól látható volt már első pillantásra is, hogy ez az elképesztő ütközés, ez, hogy egy ekkora óriási űrhajó a hangsebesség többszörösével belerohan egy tömör sziklafalba, ez az űrhajónak semmi bajt se okozott... olyasmit biztos nem, ami kívülről látható lett volna! Belső sérülések természetesen nem kizárhatóak ez esetben sem, de legalábbis kívülről még egy árva horpadás se látszott az űrhajó testén! Na ha ilyen jó ennek az idegen civilizációnak a technikája, akkor tényleg nem kizárható, hogy valaki netán még életben is maradt benne...

És így is volt! Most tehát Tardi kilépett az űrhajóból... meglátta a tömeget... és azonnal megállapította róluk, hogy ezek mind barbárok. Sőt, nemcsak hogy barbárok, de még csak nem is csiszíkok... Bár erre eleve számított is. Az különben hogy ezek az emberek itt nem csiszíkok, úgy vélte kifejezetten előnyös neki, mert bár csiszíkok közt biztos kellemesebb lenne az élet a számára, több kényelemmel, de az esetben jogosan félhetne attól, hogy a csiszíkok kiadják őt Tutullának. A csiszíkok ugyan majdnem mindenkit befogadnak maguk közé aki ezt óhajtja, e téren tényleg elképesztően nagyvonalúak, alig-alig akad eset rá hogy valakit visszautasítanak, de azért néhány, elenyésző számú kivétel igenis akad még náluk is, és például a gyilkosokat se szeretik...Bár még azok közül is akad akit ESETLEG befogadnak. De azért közülük már nem mindenkit... Ott már azért minden esetet egyedileg mérlegelnek... És hátha úgy vélnék, Tardi esete épp olyan, ami, izé... nem indokolja a befogadást... Elvégre igaz ugyan hogy nem holmi anyagi haszon reményében ölt, hanem hirtelen felindulásból, legalábbis Tardi valószínűsítette hogy a csiszíkok ezt annak minősítenék, de hát épp ez az: ha valaki anyagi hasznonszerzés miatt gyilkol, azt ESETLEG befogadják a csiszíkok, mert náluk minden ingyen van úgyis, szóval ilyesmi miatt ott nem lenne értelme gyilkolni. De a hirtelen felindulás az más eset, a hirtelen düh, az önkontroll hiánya a csiszíkok társadalmában is elkaphatja a befogadott újoncot, a „friss húst”, és a csiszíkok igazán nem komálják ha az újdonsült állampolgár megöli valamelyik született csiszíkot, mert a fejébe szalad a düh...

Szóval jobb ez így, hogy ezek igazi barbárok! Azok közt a gyilkosság különben is nagyjából mindennapos esemény, ami ugyan veszélyes lehet épp rá, Tardira, ugyanakkor viszont megvan az az előnye hogy ha kitudódik netán róla hogy miért menekült el a hazájából, akkor azzal ezek a barbárok valószínűleg nem nagyon törődnek majd, hanem csak vállat vonnak és kész... Sőt, talán még dicsőségnek is tartják, mert ugye az ilyesmi a barbárok szemében afféle „férfias tett”...

Azt is hamar észrevette, hogy az őrá váró emberek jelentősen megkönnyebbültek amikor ő végre kilépett az űrhajóból, s látták rajta hogy emberi külseje van. Értette ennek is az okát Tardi. Köztudott volt a tutuk körében, hogy a barbárok majdnem minden bolygón olyan ostobák, hogy állandóan világűrből érkező gyilkos szörnyetegekkel rémítgetik egymást, ilyenekről írnak könyveket, ilyenekről készítenek filmeket, természetesen mind kitalált történetet... Miközben az az igazság, hogy bár VALÓBAN akad néhány rémületes szörnyeteg a világmindenségben, még egészen gyilkos szándékúak is,

de az értelmes lények elsöprően túlnyomó többsége a világmindenségben egészen egyszerűen közönséges ember... Az ember mint faj nyomasztó túlsúlyban van az összes többi értelmes lényvel összevetve! Tehát bár tényleg nem kizárt hogy valami gonosz és gyilkos, veszélyes idegen faj megtámadjon egy bolygót, de ennek esélye mégiscsak elenyésző. Messze sokkal valószínűbb ennél az, hogy közönséges emberek támadnak egy másik bolygóra, de olyanok akik a megtámadottnál fejlettebb technikai képességekkel rendelkeznek.

Különbén még ennek esélye se magas, végülis. Történt már pár ilyen eset az univerzumban, igen, persze hogy történt... de az esély rá tényleg csekély. Amint ugyanis az emberek egy bolygón elérik az atomenergia kezdetleges felhasználásának technológiai szintjét, meg az űrhajózásban annyit megtanulnak hogy legalább műholdjaik legyenek, akkor onnantól kezdve ritkán létezik tovább az a civilizáció, mint 300 év, de gyakran már 100 év múlva vége lesz. Az emberek kipusztítják ugyanis egymást azon a bolygón egy háborúban... És még ha ezt meg is ússzák, elkerülik, akkor is olyan hamar kimerítik a bolygó nyersanyagforrásait - elsősorban a fosszilis energiaforrásokat, másodsorban a rikaföldfémeket - hogy a civilizáció emiatt omlik össze, a népesség lecsökken az eredeti létszám kevesebb mint 1 ezrelékére, s nagyjából középkori viszonyok közt tengetik tovább azontúl az életüket. Nagyon ritka az a bolygó amely kivételnek számít. Általában még e „kivételes” bolygók is csak annyira kivételek, hogy bár ezek is elpusztítják magukat így vagy úgy, többnyire háborúban, de előbb még eljutnak a kezdetleges csillagközi űrutazás szintjére, s így a pusztulásuk előtt benépesítenek pár újabb bolygót, ahol minden kezdődik előlről...

Tardi azonnal megállapította az őt fogadó népességet meg a környező épületeket nézve, hogy ezek is itt a kezdetleges atomenergia korszakában lehetnek, vagy nem sokkal az előtt vagy az után. Szóval nekik se lehet már túl sok a civilizációból...

Mindegy. Annyi ideig még biztos élnek, ameddig ő, Tardi... Illetve, ez nem igaz, mert ő végülis örökéletű, legalábbis most már, hogy „medveállatosította” magát... De nem számít, az űrhajója ép, szóval esélyes hogy ha ez a bolygó elpusztul, ő még időben elszelelhet valahová... sőt el se kell szelelnie, az űrhajója még azt is elviseli, ha közvetlen a közelében robban fel egy atombomba... Persze, akkor biztos is hogy az egész űrhajót foglyulejti majd az olvadt láva, évezredekre bebörtönözve ezzel az űrhajóba őt Tardit... De, hát azért csak nem épp az űrhajót találja majd telibe egy atombomba ugyebár! Ha meg már legalább egy kilométerre van az epicentrumtól, semmitől se kell félnie...

Felemelte jobb kezét, és a tenyerével intett az egybegyűltek felé. Tudta hogy ez a barbároknál amolyan barátságos gesztus - amúgy a tutuk közt is, csak ők ritkán használják. Erre kitört a tömegből az üdvivallgás, és azonnal közelebb tolakodott mindenki. De persze egy szót se tudtak váltani egymással, hiszen nem értették egymás nyelvét... Na de ekkor Tardi magához intette azt a férfit aki legelől állt, s akiről úgy sejtette valami főnökféle lehet itt, s ebben nem is tévedett mert maga King úr volt az. Mutogatással beinvitálta az űrhajóba. King úr elfogadta a meghívást, belépett oda. Tardi leültette őt egy ülésbe, majd – még mindig mutogatással – jelezte neki hogy szeretné, ha az a fejére tenné a nyelvtanító sisakot, ami minden tutu űrhajónak szabványos tartozéka. És épp ilyen esetekre rendszeresítették, amikor valami rendkívüli helyzetben muszáj kapcsolatba lépni holmi bennszülöttekkel, primitív őslakókkal... King úr engedelmeskedett is, fejére tette a sisakot...

És amikor magához tért, már tudott tutu nyelven! Sőt csiszíul is. De eddigre már Tardi is megtanulta az errefelé beszélt nyelvet, de még az angol nyelvet is, mert ezeket kiolvasta a sisak King úr fejéből, azután megtanította Tardinak. Most már nem volt akadálya a kommunikációnak...

Na és ezután hosszas beszélgetésbe merültek egymással... Mi sem természetesebb ennél, ugyebár! S az is magától értetődő, hogy King úr egyik első kérdése épp az volt, hogy ugyan mi okozta ezt a katasztrofális landolást!

—Na, hát katasztrófáról azért szó sincs, minden rendszer százszázalékosan ép az űrhajóban, leellenőriztem! - büszkélkedett Tardi.

—Úgy értem, nehezen tudnám elhinni, hogy a ti technikailag annyira felsőbbrendűnek tűnő fajtátnál ez számít a leszállás szabályos és hétköznapi módjának.

—Hát izé, ebben persze igazad van... Nem volt szabályos, cseppet sem... Szóval az történt, hogy... hogy is mondjam... Tudod, épp egy kísérletet hajtottam végre magamon, biológiai kísérletet, egy genetikai átalakítást ami különleges képességekkel ruházott fel engem... De a DNS reprogramozása időbe tellett, s ezalatt öntudatlan voltam, nem tudtam ügyelni a navigációra, így aztán az űrhajó lezuhant, magához vonzotta a bolygótok... Hát így esett, na!

—Érdekesen hangzik ez a genetikai átalakítás, szívesen hallanék többet róla... De, azért akkor is csodálkozom, mert ha ilyen nagyszerű a technikátok, akkor miért nem volt képes az űrhajód leszállni magától, automatikusan, emberi irányítás nélkül, hát nincs erre nálatok valamiféle vészprogram?!

—Van, hogyne volna, persze hogy van, csak, izé... hogy is mondjam... szóval, a genetikai átalakításom előtt kikapcsoltam az űrhajó komputerét teljesen, mert izé... szóval... Á, azt hiszem ez mindegy is, ez unalmas technikai részletkérdés, nem hiszem hogy érdekelné téged...

—Tardi úr, én attól tartok te el akarsz titkolni előlem valamit! - mondta King úr, és most tényleg királyian nézett Tardira, méltóságteljesen de szigorúan, határozottan.

—Ne vedd rossz néven - válaszolta Tardi udvariasan, sőt inkább félénken, mert szinte összezsugorodott King úr tekintetétől - de talán lehetnek nekem is... mondjuk hogy magánügyeim... Tényleg nem szeretnék megharagítani, de mégiscsak akadnak dolgok, amik egyedül énrám tartoznak...

—Hát persze! És nyugodtan meg is tarthatod a titkaidat magadnak, ha ezt akarod. Épp csak nem volna bölcs dolog így döntened.

—Miért nem? Bántani fogsz talán, ha úgy teszek?! - riadt meg Tardi. Mert hát ugye ezek itt mégiscsak barbárok, azoktól meg még az AKÁRMI IS kitelik, az erőszak igazán nem ritkaság a barbárok közt... És akármennyire is medveállatosította a genetikáját, abba simán belehalna még ő is, ha King úr hirtelen szétveri az agyát...

—Dehogy, eszem ágában sincs bántanom téged, sőt, mindenki másnak is megtiltom hogy kellemetlenkedjék neked, ezt megígérhetem, márpedig ha én azt mondom hogy a barátunk vagy akkor azt mindenki tudomásul is veszi majd itt, mert elárulom, én vagyok az itteni emberek vezetője... Hanem én arra gondoltam, ha nem mondasz el mindent őszintén, akkor nem tudunk segíteni rajtad! Márpedig bajban vagy, az biztos, ezt tudom, érzem, nekem ilyenek az ösztöneim hogy ezt megsúgják nekem... És különben se kell eltitkolnod semmit, mert a lényeket már úgyis tudom: teljesen biztos vagyok ugyanis abban, hogy te

menekülsz valami elől! Pontosabban valaki elől. Talán nem is egyvalaki elől. Így van?! - és megint vizslatóan nézett Tardi szemébe.

A tutu férfi lehajtotta a fejét.

—Hát igen, így van... De ugye tényleg a barátom vagy?!

—Persze hát, naná! Legalábbis ha te is a mi barátunknak tartod magadat.

—Annak tartom, igen, igen!

—Ebben az esetben azonban el kell fogadnod, hogy én leszek a te főnököd is ezentúl. Hiszen hallhattad hogy azt mondtam, én vagyok itt mindenki vezetője. Tehát mostantól a te vezetőd is! A főnököd! Ezt úgy mondjuk errefelé, hogy én vagyok a király. Te is a királyodnak kell tarts engem ezentúl, azaz azt kell tedd amit mondok! És ez neked nagyon jó lesz, mert úgysem sok mindenre foglak megkérni, ellenben ha a királyodnak tekintesz, onnantól a kötelességem lesz hogy mindentől megvédjelek, amennyire ez csak telik tőlem, mert bár általában nem a király szolgál másokat, hanem a többi mindenki szolgálja a királyt, de azért néhány kötelessége igenis van még a királynak is a népe felé, leginkább épp az, hogy igyekezzék minél nagyobb jólétet biztosítani az alattvalóinak, márpedig ez bizony ott kezdődik hogy megoltalmazza őket ami bajtól csak lehetséges, hiszen a jólét ott kell kezdődjen, hogy nincs semmi komolyabb baj, nem kell félnünk semmitől se... Értesz engem?!

—Igen, igen, persze, semmi baj nincs azzal hogy te vagy a főnök, persze hogy te vagy az, hiszen én azt se tudom hogyan kell itt viselkedni, túlélni...

—Ezt bízd csak rám, megkapsz tőlem mindent ami kell az itteni élethez, sőt kényelmes élethez! Na de akkor tudnom kell az igazat, hogy miért menekülsz, épp azért kell tudnom, hogy felkészülhessek az esetleges jövőbeli kellemetlenségekre amennyire csak lehet!

—Hát, az úgy volt, nagyon röviden, hogy volt köztem és a főnököm közt egy vita... és ez a vita egyre jobban eldurvult... Nagyon megsértett engem... megalázott, azt hiszem ti így mondanátok... Olyasmiket mondott például, hogy azt se tudom mi az a logika... Ez nálunk talán a legdurvább sértés... De mondott más dolgokat is... Azán ez addig ment amíg én dühbe jöttem, és, izé... Szóval, fejbeütöttem őt... És ettől meghalt. De nem akartam megölni, csak így esett a dolog...

—Hirtelen felindulásból elkövetett halált okozó súlyos testi sértés. - bólogatott King úr. —Aztán ez kiderült, mi?

—Hát igen, bár nem azonnal... Előbb valaki másra gyanakodtak... De aztán tényleg kiderült... Én meg elmenekültem, mert nem akartam hogy kikapcsoljanak...

—Kikapcsolni téged?! Robot vagy talán?!

—Nem, de ezt mi így mondjuk... Szóval elmenekültem, ezzel az űrhajóval... De már előbb elkezdtem azt a biológiai kísérletet hogy átalakítsam a genetikámat, és ez azzal jár hogy sokáig kell aludnom. Erre az időre kikapcsoltam az űrhajó számítógépét, most is ki van még kapcsolva, mert ha alszom, nem tudok ügyelni semmire se, és bemérhetik az űrhajó helyét ha be van kapcsolva, és nem akartam hogy akkor automatikus hazatérésre utasítsák a távolból, mert akkor elkaphatnak... De túl sokáig aludtam, s ezalatt az űrhajó lezuhant.

—Attól tartok még mindig nem mondtál el minden részletet, de a lényeget legalább már tudom.

—Hát igen, persze hogy sok részletet mesélhetnék még, de a lényeg tényleg ennyi. De ugye ti nem fogtok kikapcsolni engem?!

—Mondtam már hogy nem, úgy értem hogy mondtam azt hogy megvédelek!

Legalábbis amíg tényleg elfogadsz a királyodnak, azaz azt teszed amit mondok. Mert ha én vagyok a király, akkor te vagy az alattvaló, annak meg az a kötelessége hogy engedelmeskedjék a királyának! Viszont ilyenkor meg a király kötelessége az, amit már szintén mondtam, hogy megvédelmezze az alattvalóit! Mindazonáltal örvendenék, ha egyelőre nem kapcsolnád vissza a komputert, mert nekem nem hiányzik hogy a néped sok tagja csődüljön ide, fejlett fegyverekkel... mert bár én még akkor is igyekeznék megvédeni téged, de ki tudja hogy sikerülne-e...

—Á, persze hogy nem kapcsolom vissza, és nem is hiszem hogy anélkül megtalálnának... én már nem tőlük félek, hanem az itteni emberektől...

—Azoktól felesleges, mert ők már rám tartoznak, nekik is én vagyok a királyuk, tőlük én megvédelek, megígérem! Mondom neked: amíg engedelmeskedel nekem, amíg azt teszed amit mondok, addig minden rendben lesz, addig semmi félnivalód!

—Akkor jó! - sóhajtott Tardi, és még bátortalanul el is mosolyodott.

—Most tehát mondd el légy oly kedves, mi ez a genetikai átalakítás! Mert ez nagyon érdekesen hangzik. Ez valami olyasmi netán, amitől egészségesebbek leszünk, meg hosszabb életűek, ilyesmi?

—Naná, még szép! - azzal Tardi elmosolyodott, és beszélni kezdett. Sőt, ömleni kezdett belőle a szó. Most végre olyasmiről beszélhetett amit értett, ami érdekli is őt, élvezhette azt is hogy most ő van fölényben, mert hiába hogy King úr az ő királya, de lám milyen szájtátva hallgatja az ő roppant felfedezését, na persze, másra nem is lehetett számítani, hiszen primitívek ezek, annyit se tudnak még mint a csiszík...

Az aztán biztos hogy King úr szájtátva hallgatta Tardit! Illetve, azért nem maradt végig csendben, néha közbekérdezett, tudakozódott egyes részletek felől, sőt ötször is elmondott mindent magának, hogy ellenőrizze, biztos nem értett-e félre valamit...

Végül pedig ezt kérdezte:

—Úgy véled, a módszered bevállna a mi esetünkben is?

—Hát persze! Hiszen ti is emberek vagytok! De különben bármi állatnál is beválna, sőt még akár növényeknél is. Gyakorlatilag bármely olyan élőlénynél, aminek a genetikai anyaga DNS-alapú. Bizonyos olyan vírusoknál nem működik csak, ahol a genetikai anyag kizárólag RNS formájában van tárolva. Elvileg persze arra is ki lehetne dolgozni, szóval elméletileg ott se lehetetlen a dolog, de arra még nincs készen a módszer. De mindennél ami DNS-alapú, ott működnie kell. Teljesen biztos. Tehát nálatok is működnie kell. Semmiben se lehetsz ennél biztosabb!

—Nagyszerű hír! Hiszen akkor az is biztos megoldható, hogy súlyos sérüléseket meggyógyítsunk ezzel. Mert ha jól értettelek, akkor akit valami baleset ér, tegyük fel elveszíti egy végtagját, annak csak meg kell határozni a DNS-ét mondjuk egy nyálmintából, azt összekombinálod a medvéállatka DNS-ével, a hordozható számítógépeden kiválasztod at az alakot ami a beteg illető alakjával teljesen megegyezik de azt kivéve hogy már ép minden végtagja, meg minden más is egészséges benne, aztán a számítógéped előállítja a megfelelő gyógyító vírust tartalmazó italt, a fickó megissza azt, elalszik, s amikor felébred már egészséges is újra, igaz?

—Igaz hát, épp erről van szó, sőt, nemcsak egészséges lesz, de azután neki is lesznek mindenféle szuperképességei mint nekem, amik hasonlóak a

medveállatkák képességeihez!

—Pompás hír! Ne aggódj, Tardi, senki nem fog itt bántani téged, sőt, nagyon szeretnek majd téged, mert el kell mondjam, itt nálam rengeteg olyan nő él, akiket gonosz barbárok iszonyatosan megkínóztak, nyomorékká tettek, elcsúfítottak... De te most segíthetsz nekik! Nagyon hálásak lesznek neked érte, hidd el!

—Már emlékszem, amikor kiléptem az úrhajóból, láttam hogy milyen sok torz arcú nő van itt, sőt akad néhány férfi is aki ilyen!

—Pont róluk beszéltem.

—Én szívesen nekikezdek a gyógyításuknak... Már amiatt is, mert borzadok az ilyen arcok látványától, pedig nem szeretek borzadni. Mennyivel jobb is lesz, ha szebben néznek majd ki!

—Na látod, nagyon hasznos tagja leszel te a mi kis társadalmunknak!

—És gondolod hogy azok a nők hálásak lesznek majd nekem érte?

—Mire gondolsz, lefekvésre?

—Nem értem, hát a gyógyítás nélkül nem tudnak lefeküdni, állva alszanak talán?!

King úr alig tudta visszafojtani a kacagását.

—Az intim dolgokat értettem ezalatt, a szexet.

—Ja, szóval hogy... Nos, igen, mondhatjuk hogy az járt az eszemben, bár tulajdonképpen mégsem maga a fizikai aktus érdekel engem az ügyben, hanem a génjeim vegyítése, vagyis inkább terjesztése, szóval azt hiszem ti úgy mondanátok, hogy arra gondoltam, hajlandóak lennének-e gyermekeket szülni nekem.

—Hát a gyermekszülés biztos hogy nem lehetséges szex nélkül... Nálunk legalábbis nem, azt hogy nálatok hogy megy nem tudom, de mindegy is most, mert te jelenleg itt élsz és nem nálatok Tutullában! És igen, nagyonis biztos vagyok benne hogy rengeteg nő lesz aki boldogan vállalja hogy szül neked egy gyermeket, de talán többet is, ha cserébe te meggyógyítod! Sőt, meglepődnék ha nem úgy lenne, hogy kivétel nélkül mindegyik nő boldogan bevállalja ezt, amelyik még nincs férjnél... De a többségük tényleg nincs férjnél. Szerintem úgy vélik majd, hogy tulajdonképpen egy istenség a gyermekük apja, s egy istengyermeget hoznak majd a világra... De, meg kell gyógyítsad azokat is akik erre esetleg nem hajlandóak mert már férjnél vannak!

—Semmi baj, meggyógyítok én mindenkit kivétel nélkül, ha lesz köztük legalább két-három olyan nő, aki hajlandó megszülni a gyermekemet!

—Két-három nő?! Ugyan már, Tardi, TÖBB SZÁZAN lesznek ilyenek!

—Hű, hát ez aztán csodálkatosan hangzik, pompás helyre pottyantam!

—Én is azt hiszem. Te leszel mostantól a számunkra az „Égből Pottyant Egészség”! Na akkor gyere velem, bemutatlak odakint a többieknek, aztán akár már ma elkezdheted a gyógyításokat, órákon belül! Neked is úgy lesz a legjobb, mert minél hamarabb gyógyítod meg őket, annál előbb kezdheted meg az... ízé... a „génjeid vegyítését”, azt hiszem te így mondanád, hehehe...

6. fejezet: Homo Tardigrada

Azután hogy Xanda felébredt, persze hamar megtudta a nő, hogy Tardi „lelépett”... még ha nem is a lábaival hanem úrhajóval, szóval nem annyira „lelépett” mint inkább „lerepült”... le, pontosabban „el”, el a „tethelyről”...

Bosszankodott is emiatt Xanda! Igazság szerint ő tulajdonképpen élvezte hogy teszi neki a szépet a tutu férfi, és szívesen lett volna a felesége, vagy legalábbis élettársa. Mert hát mégse tagadható, a tutuk hihetetlenül okosak, és az azért jókora büszkeség ám egy nőnek, ha egy ilyen csúcsszuper-okos férfit fog ki a férjének... Pláne mert Tardi mellett egyértelműen ő, Xanda volt hatalmi pozícióban, nemcsak mert a férfinak fogalma se lehetett a barbárok társadalmáról, az ott elvárt viselkedésről, szokásokról, de még csak nem is ő a férfi volt az erősebb, hanem ami a fizikai erőt illeti, abban ő Xanda sokszorosan lekörözte Tardit! Tehát ez egy olyan párkapcsolat lett volna, ahol a férfi semmi esetre se uralkodhat a nő felett, semmiféle szempontból sem! Xanda lett volna a főnök, az „úr(nő) a házban”, és Xanda úgy vélte, ez neki kiváltképpen megfelel!

De, hát ebből már semmi se lesz, úgy tűnik...

Igyekezett nem szomorkodni emiatt, hanem követve azt amit megértett eddig a sztoikus filozófiából Kvaré magyarázatainak megfelelően, próbált az épp adott előnyökre koncentrálni, azokat élvezni. Volt azokból bőven! Mindenekelőtt, maga a dicsőség, hogy végre ők, a tutuk barbár vendégei, a „kriminológiai szakértők”, a „mesterdetektvek” megoldották e nagy rejtélyt... Ez kétségkívül dicsőség Xanda részére is, hiszen ő is a csapat része! Min és Pu is nagyon hálásak voltak, mert íme kiderült, hogy Pu teljesen ártatlan a gyilkossági ügyben.

Ennél is nagyobb fontossággal bírt a számos különleges képesség, amit Xanda a genetikai átalakítás során megkapott.

Természetesen arról azért szó sem volt, hogy ANNYIRA ellenálló legyen a fizikai megpróbáltatásokkal szemben, mint egy igazi medveállatka! Mondta is neki Pu és Babi, hogy ilyesmiben ne is reménykedjék, ez fizikailag lehetetlen, egyszerűen amiatt, mert Xanda messze sokkal több sejtből áll mint egy medveállatka, márpedig egy nagyobb élőlény mindig és szükségszerűen sérülékenyebb mint egy kisebb, egyszerűen mert minél nagyobb valamiről van szó, annál több helyen képes elromlani, tönkremenni, megsérülni. Szóval csak okosan és óvatosan tesztelje a képességeit, azt mondták neki...

Ennek ellenére, az bizonyos hogy Xanda letagadhatlanul rengeteg szuperképességre tett szert! Végeztek mindenféle kísérleteket vele a tutuk, s ebbe Xanda bele is egyezett, azt kötötte csak ki, hogy kizárólag olyan kísérleteket vállal, amivel kapcsolatban tutu barátai akikben megbízott, tehát Min, Pu és Babi, azt mondják hogy nagy valószínűséggel veszélytelen kísérlet lesz, valamint fájdalommentes. És még az is a feltétele volt, hogy ha mégis érezne a kísérlet közben fájdalmat, azonnal abbahagyhassa az egészet.

Nos, kiderült, hogy Xanda most, az átalakulása után képes elviselni azt is mintegy tíz másodpercig, ha teljesen pucéran kilép a világűrbe... Nem robban szét a hirtelen nyomáscsökkenés hatására, és meg se fagy! Valószínűleg ennél tovább is kibírná a hideget és vákuumot amúgy, ha nem is sokkal tovább, ám tíz másodpercnél tovább nem vállalta a kísérletet, mert ha ki is bírta ennyi ideig, de a végére azért mégiscsak kényelmetlenül érezte már magát, és nem mert többet

kockáztatni. Kibírta továbbá az emberre halálos röntgensugárzás százezerszeresét, minden észrevehető probléma nélkül. A zubogó forróvízbe nyugodtan bemárthatta az ujjait, úgy, hogy öt másodperc után is csak kicsit érezte kellemetlennek azt a hőmérsékletet, és a bőre enyhén megpirosodott tőle. A mínusz húsz celsiusfokos hidegben simán elücsöröghetett pucéran egy jégtáblán, nyolc óra hosszat, s ettől se lett az égvilágon semmi baja se, mindössze a végére kissé elálmosodott, s a tutuk vizsgálatai szerint ez amiatt következett be, mert a szervezete hozzákészülődött hogy a kriptobiózis állapotába kerüljön. Mindenesetre ennyi időn át Xanda úgy viselte el ezt a jelentős hideget, hogy eddig még teljes mértékben az öntudatánál volt, képes volt mozogni is vagy bármire amit csak akart.

Emellett az átalakulása azzal is járt, hogy visszanozott néhány, korábban már kihullott foga; az összes pörsenése, aknéja, pattanása meg egyéb bőrproblémái meggyógyultak; sokkal erősebbé is vált, bár ez nem látszott a külsején, azaz az izmai végülis nem nőttek meg, úgy tűnik azonban hogy az izmok szerkezete mégis átalakult, úgy, hogy nagyobb teljesítményre lettek képesek. Pontosabban, a tutuk szerint nem maguk az izmok alakultak át, hanem az izomsejtekben levő mitokondriumok cserélődtek le sokkal hatékonyabbakra. Végezetül pedig az is kiderült, hogy bármiféle fizikai sérülés is éri Xandát, az a sérülés legkevesebb ötvenszer gyorsabban gyógyul be rajta, mint korábban!

Ezek után pillanattig se lehetett kérdéses, hogy Kvaré is, Csipetke is, Gemmon is, Pucsakaci is, de mindenki más is a csapatukból azonnal és haladéktalanul szeretett volna maga is egy ilyen átalakuláson, „medveállatosításon” átesni... Kvaré azt mondta, az hogy ő erre vágyik, teljesen magától értetődő, mi sem lehet természetesebb ennél, hiszen az egész eddigi élete, életformája arra épült és épül, hogy ő nem a pénzre, általában véve nem az anyai javakra fókuszál, hanem az önfejlesztésre, képességeik, skillek megszerzésére, tanulására, elsajátítására... Naná hogy vágyik tehát arra, hogy a teste sokkal hatékonyabban működjék mint eddig!

Mindenki más is ezen a véleményen volt a csapatukból. Még Groik, a multimilliárdos, dúsgazdag férfi is azt mondta, hogy ha nem lenne más mód megkapnia ezen átalakítást, hát habozás nélkül kész lenne odaadni érte a teljes vagyonát, az utolsó huncut garasig, még akár mindazt a ruhát is ami a testén van, mert minek is neki ruha ha majd ilyen jól bírja a hideget... Igen, vállalná akár a koldus-szegénységet is e roppant csodáért cserébe!

Na de senki nem kérte tőle hogy bármit is fizessen az átalakításért... Mindazonáltal várniuk kellett a dologra egy darabig, s hozzá legalább két okból.

Az egyik ok az volt, hogy amikor Tardi elmenekült, akkor magával vitte a Kulcsot is, márpedig annak a komputerében volt eltárolva az átalakításhoz szükséges komputerprogram, meg minden más infó is ami ehhez az egészhez kellett. Ez persze nem tette lehetetlenné az átalakítást, de elhalasztotta, mert most Pu és Min meg Babi, a tutu barátaik közül azok tehát akik értettek valamit (jó sokat!) a biológiához és genetikához, meg kellett hogy csinálják maguk is ezt a komputerprogramot és egyebeket. Szerencsére az alapelvekkel már tisztában voltak, hiszen elmenekülése előtt ezt Tardi elmesélte Xandának, és amit mondott, azt mind rögzítette is egy etu... Most tehát Pu és a többi tutu egyszerűen le kellett töltsse maga is a Cilor bolygó számítógépének programját, hardware-dokumentációját és egyebeket, el kellett készíteniük ezen számítógép emulációját,

és így tovább... Na de, minthogy az alapelvekkel már tisztában voltak, ez azért nem volt már olyan igazán nehéz az okos tutuknak, inkább csak rutinmunka. Igen, időbe tellett, de körülbelül három hét alatt csak összehozták a dolgot. Ebben különben segített nekik az összes többi tutu is Tutullában aki értett valamit a genetikához, mert őket is nagyon érdekelte, mi lesz e kísérlet eredménye. Pontosabban, hogy mi lesz a... a „határa” ezen újonnan felfedezett testátalakítási lehetőségnek! A tutukat mindig is nagyon érdekelte minden tudományos kutatás, más el se képzelhető e tuturól... És bár abban még mindig megosztott volt a tutu társadalom, kellenek-e nekik körmök, fogak, testszőrzet, abban egyetlen pillanatig se volt köztük semmiféle kétely, hogy HA és amennyiben szert tudnak tenni különleges képességekre úgy, hogy közben megmarad az általuk megszokott „szép” tutu külső, azaz például a fogatlanság, szőrtelenség és körömtelenség, AKKOR igenis vállalják az átalakítást ők is! Némelyek simán készek voltak bevállalni azt is hogy legyen foguk és hajuk, de aki ettől ódzkodott, az is egyetértett abban, hogy ha ezt nem muszáj, hát legalábbis abban az esetben ő is kész az átalakulásra! Mert miért is ne, ha nem fog elcsúnyulni...

Különösen akkor lett ez az általános vélemény a tutuk körében, amikor megmérték Xanda IQ értékét az átalakulás után. Azt nem lehetett tudni, mennyi volt azelőtt, ez sosem érdekelte Xandát, nem mérte meg, de az azért sejthető volt róla, hogy bár biztos nem számít hülyének a barbárok közt (akkor Pucsakaci feleségül se vette volna őt annak idején...), de az biztos hogy nem számított kimagasló észkombájnnak. Hőseink úgy vélekedtek, hogy az átlagos, 100-as IQ értéket minden bizonnyal elérte Xanda, valószínűleg ennél is nagyobb volt az IQ-ja valamivel, de azért nem olyan túlságosan sokkal. Pucsakaci azt mondta, valószínűtlen még legjobb esetben is, hogy Xanda IQ értéke meghaladta volna a 120-as értéket, és ezzel az állítással Xanda maga is egyetértett.

Nos, most az átalakulás után kiderült, hogy Xanda IQ értéke 218... Ez meg igazán jelentős volt, mert ez már összevethető volt Minni eredeti IQ értékével, azzal amivel ő a nyershúsevésre átállás előtt rendelkezett! Ez pedig hihetetlen különbség, még akkor is, ha jól tudjuk, hogy nagyritkán igenis előfordulhat ilyen eszes ember a barbárok közt mindenféle genetikai átalakítás nélkül is. Igen, előfordulnak ilyen okos emberek, de elenyészően ritkán...

A tutuk remélték, ha átalakítják magukat, az ő IQ értékük is közel kétszeresére nő majd ennek hála, azonnal. Persze hogy igyekeztek minél előbb elkészíteni a megfelelő számítógépprogramot, meg minden mást is ami szükséges...

A másik dolog azonban ami miatt halasztást szenvedett hőseink átalakítása, az bizonyos értelemben komolyabb probléma volt. Ez pedig abból állt, hogy egyszerűen el kellett dönteniük, MIVÉ alakuljanak át! Milyen testet is óhajtanak maguknak ezentúl?!

Mert hát ugye, választék, az volt bőven, hiszen elvileg az se lett volna lehetetlen, hogy ezentúl három, négy vagy még több karjuk is legyen, vagy hálószővő mirigyeik, csáprágóik, méregfoguk, tapadókorongjaik vagy akármi!

—Azt azért jó lesz ha tudomásul vesszük, ha ilyen átalakításokat végzünk magunkon, akkor már nemcsak tutuknak nem számítunk majd, de embernek se. - mondta az erről szóló vita során Min.

—Csodálkozom rajtad, Min, hiszen te az egyik első „lázadó” voltál, épp te elleneznéd most mégis az átalakulásunkat, a fejlődésünket?! - kérdezte Csipetke.

—Egyáltalán nem ellenzem az átalakulást, legalábbis nem akkor, ha az tényleg

fejlődés! Ugyanakkor azonban mindennek a világban ára van, és ebben az esetben az ár az, hogy ekkor tényleg nem tarthatjuk majd magunkat embernek a továbbiakban. Tutunak meg aztán pláne nem. Ebben igaza van a többi tutunak, a „konzervatívoknak”. Mert szerintem az még belefér, hogy tutunak tartsuk a nyershúsevő gyerekeket, a körmeik és egyéb barbár attribútumaik ellenére is, de ha ilyen radikális átalakításokat eszközölünk mint a több kar, meg mittudomén a méregfog, akkor azért már én is azt mondom, szó sem lehet róla hogy egy ilyen lényt tutunak tartsunk! Sőt, embernek se.

—Na de Min, miért lenne ez baj? Akarommondani, hogy is ne tarthatnánk tutunak őket a továbbiakban, hiszen nemegyszer kijelentetted te magad, de Pu is és Babi is, hogy a tutut az esze teszi tutuvá, és semmi más nem számít csak az ész, azaz ha legalább arra az egyre ügyelünk az átalakítás megtervezésekor hogy utána se legyünk butábbak mint most, sőt, inkább még sokkal okosabbak is legyünk, akkor definiíve tutuk maradunk továbbra is! Akarommondani, ha egy közületek származó tutu alakítja át így magát, hiszen én hivatalosan nem számítok tutunak ugyebár.

—Sajnálom Csipetke de ez ilyen formában nem igaz! Addig a pontig egyetérték veled abban hogy csak az ész számít, hogy az esze teszi a tutut tutuvá, ameddig úgy tekinthetjük, hogy a „tutu”, az nem más mint az „ember” által jelölt halmaz egy részhalmaza. Tehát, hogy bár nem minden ember tutu, de aki tutu, az egészen biztosan mind ember is. Ekkor mondható, hogy minden tutu ember, s azt hogy valaki „közönséges” ember-e, azaz a mi fogalmaink szerint „barbár”, vagy tutu, azt az ész, az IQ mértéke határozza meg. Tehát ha egy bizonyos mennyiségű észnél többel rendelkezik, akkor ő már tutu. Legalábbis akkor, ha ő is tutunak vallja magát. Elismerem, lehet vitatkozni ezesetben is azon, hol húzzuk meg a határt eszsesség terén, azaz mekkora IQ értéket kell elérnie illetve túlhaladnia annak, aki arra tart igényt hogy tutunak nevezzük őt, de azért nagy vonalakban ez így igaz, és szerintem ezzel kivétel nélkül mindenki egyetért Tutullában! Az eszsesség e mértékét eddig még nem definiáltuk, de csak amiatt nem, mert nem is volt soha szándékunkban barbárokat befogadni a tutuk közösségébe, ennek egyszerűen még az ötlete se merült fel soha, mert minek is, hiszen akkora hatalmas az észbeli különbség köztünk és a barbárok közt, hogy reménytelennek látszott hogy akadna köztük akár egyetlen fő is, aki elérhetné azt a hipotetikus eszsességi értéket, akármilyen szerény követelményeket is állítanánk a barbárok elé, mármint szerényet a mi fogalmaink szerint. Mindazonáltal ELVILEG ez akkor is igaz, ez, hogy a közönséges emberek és a tutuk közti választóvonalat kizárólag az ész szabad csak hogy meghatározza, az ész mennyisége! Szóval, egy efféle IQ-határvonalat szerintem mi tutuk meg tudnánk határozni, ha akarnánk, nagyfokú egyetértés lenne ez ügyben nálunk. Kis vita elképzelhető, de hamar dűlőre jutnánk. És akkor mondható lenne, hogy ha ti, a mi barbár vendégeink az átalakítás után elértek ezt az IQ-értéket, akkor onnantól ti is tutunak számíthatok, feltéve hogy élni kívántok e lehetőséggel, ha azt akarjátok hogy befogadjunk benneteket. Igenám, de ez CSAK akkor működhet, ha az átalakítás után is megmaradtok embernek... Hiszen minden tutu ember ugyebár! A tutuk, azok az emberek egyik részhalmaza! Na de ilyen radikális átalakítások után amiket felvetettetek, hogy csáprágó, nyolc kar, meg hasonló, ilyenek után *kizárt* hogy embernek számítsatok! Akkor se, ha akármilyen eszesek lesztek is! És ennek nem esztétikai okai lennének, nem holmi túlzott maradiság meg konzervativizmus, ezt sietek leszögezni. Ennek egyszerűen kőkemény

természettudományos okai vannak, gyakorlatilag biológiai okai. Mégpedig az, hogy egy fajba azon lények tartoznak, akik képesek szaporodóképes utódokat szülni, ha egymás közt vegyítik a genetikai anyagukat, természetes módszerek által. Van némi vita még itt is, mert egyesek szerint ha elvileg képesek is szaporodóképes utódokat nemzeni egymással, akkor se minősülnek egy faj tagjainak, ha nem párosodnak egymással természetes körülmények közt, csak fogságban vagy más mesterséges „hozzásegítéssel”, mások viszont azon a véleményen vannak, hogy ennek ellenére is lehet egy fajba tartozónak tartani őket, ha ELVILEG képesek szaporodóképes utódokat produkálni. Akármelyik definíciót fogadjuk is el azonban e kettő közül, a szigorúbbikat vagy megengedőbbet, mindenképpen az a következmény, hogy az átalatok fontolóra vett extrém átalakítások után nem lesztek képesek se velünk tutukkal, se a közönséges barbárokkal párosodva szaporodóképes utódokat produkálni, sőt olyan utódokat se akik bár meddők, de legalább életképesek minden más szempontból! Lehetetlen. Minden bizonnyal lehetséges lesz majd a számotokra a közösülés velük fizikai értelemben, de hiába, ha abból nem fogamzik majd utód. Ugyanis akkora nagy lesz majd a genetikai eltérés. Nem véletlen, hogy a Cilor bolygó lakói is komputerekre meg mindenféle más biológiai bűvészkedésre, szóval mesterséges eszközökre szorultak a szaporodás érdekében, azután hogy olyan szélsőségesen átalakították magukat. Na és tehát ekkor NYILVÁNVALÓ, hogy nem fogtok embernek számítani, a „faj” fogalmának fentebb elmondott definíciója szerint! Ebben tehát nincs semmi szubjektivitás, semmi esztétikai konzervativizmus meg hasonló dolgok, ezt ismételten kihangsúlyozom, ez egyszerűen kőkemény tudományos tény, kritérium! És nemcsak a közönséges barbárokkal meg velünk tutukkal nem lesztek képesek utódokat produkálni, de egymás közt sem, amennyiben nem EGYFORMÁN alakítjátok át magatokat, hanem egyiktek így, a másikótok úgy, mondjuk teszem azt te Csipetke hálózszövő mirigyeket és csáprágót tervezel be magadnak, Kvaré ellenben nyolc kart tapadókorongokkal mint a polipoknak, netán hat lábat és hosszú farkat, a végén mérgezett tüskével mint a skorpióknak. Túl nagy lenne a genetikai különbség! Márpedig azt rém szerencsétlen ötletnek tartanám, ha ezt bevállalnátok, s ezután csak mesterséges eszközökkel tudnátok utódot produkálni, afféleképpen mint a Cilor lakói tették sok idővel ezelőtt. Az ugyanis maga is egy FÜGGÉS lenne, kötöttség, kiszolgáltatottság a technikának, holott én azt hiszem ezt az átalakítást épp amiatt sóvárogjátok, hogy nőjön a szabadságotok, függetlenségeitek!

—Így van ahogy mondd! - bólintott Kvaré is.

—Én tehát azt javaslom, hogy csak olyan átalakításokban gondolkozzatok, amik továbbra is lehetőséget nyújtanak nektek arra, hogy amennyiben akarjátok, akár egy közönséges barbár férfival vagy nővel párosodva is termékeny utódaitok lehessenek, még ha az az utód nem is okvetlenül öröklí majd minden előnyös tulajdonságotokat. De attól még életképes lesz és szaporodóképes is, szóval EMBER. Továbbá, mert feltételezem hogy azért mégiscsak főként egymással akartok majd intimitást művelni a jövőben, arra is nagyon kell ügyelni, hogy mindegyikőtök egyformán alakítsa át magát, tehát ugyanolyan különleges képességekkel rendelkezetek! Ez utóbbi esetben ugyanis, ha egymással vegyítitek majd a génjeiteket a későbbiek során, akkor az utódotok nemcsak életképes és szaporodóképes marad, de öröklí is majd minden előnyös tulajdonságotokat!

—Egyetértetek Minnel. - szólt Pu.

—Én is. - bólogatott Babi.

S végül ebben meg is egyeztek, mint cselekvési tervben. Azon viszont nagyon sokáig tanakodtak - tulajdonképpen hetekig! - hogy akkor pontosan milyen tulajdonságokat és külsőt óhajtanak önmaguknak...

Abban az egyben tudtak csak hamar dűlőre jutni, hogy a külsejük lényegében emberi marad, azaz mégsem lesz több karjuk, csáprágójuk meg más effélék sem, szóval semmi olyasmi ami visszataszítóvá tenné őket a többi ember előtt. Lehetnek különleges szerveik, testrészeik, de csak olyanok amik nem látszanak rajtuk első pillantásra, még akkor sem, ha pucérok épp. A másik pedig amiben hamar megegyeztek, az az, hogy igenis óhajtják a medveállatkák azon különleges képességeit, amikkel Xanda máris rendelkezik.

Hosszas viták után tehát végül a következőkben egyeztek meg:

—A nőknek nem lesz szűzhártyájuk, mert felesleges hogy akár az első közösülés is fájjon nekik. Ezt, a szűzhártyát már a csizík is megszüntették, ha pedig náluk ez így van, náluk akik kétségtől emberek, akkor ők is követhetik a példájukat!

—A nőknek lesz a méhszájon egy akaratlagosan mozgatható izomgyűrű, amivel gyógyszerek nélkül szabályozhatják a teherbeesést. Ez megintcsak olyasmi, ami a csizíknél már régóta megoldott.

—Sasszemet csinálnak maguknak, olyat ami külsőre ugyanolyan mint az emberi szem, de akár 5 kilométer messzeségből is fel lehet ismerni vele egy másik ember arcát, sőt ebből a távolságból a másik ember szemmozgását is jól észlelhetik! Ezzel a szemmel egy tévékészüléken akár az egyes pixelek színét is külön-külön lehet majd látni, ami persze nem biztos hogy előnyös lesz ami a filmek élvezetét illeti... de, ezt az áldozatot mégis előnyös meghozni a szuperfejlett látás érdekében.

—Olyan fejlett hallást terveznek maguknak, hogy ahhoz képest a hiúzok is süketnek tűnjenek.

—A fülüket be lehessen zárni a bántó zajok elől.

—Az orruk olyan kifinomult legyen, hogy jobban tudjanak szag alapján nyomot követni mint a farkasok, ugyanakkor azonban e fejlett szaglási képesség akaratlagosan kikapcsolható legyen, azért, hogy bűdös környezetben élve ne zavarja őket a sok undorító, erős szag.

—Olyan izomzatot terveznek, amely legalább olyan erős, mint a Neander-völgyi emberé, de inkább annál is erősebb. Végülis remek érzés erősnek lenni!

—A fogazatukat is megerősítik, hogy az is ugyanolyan erős és egészséges legyen mint az ősembereké. Ez azzal jár majd együtt, hogy nagyobb lesz az állkapcsuk, de ezt az áldozatot felvállalják a cél elérése érdekében.

—A fejük is nagyobb lesz valamivel, legkevesebb akkora ez is mint a Neandervölgyi embereké volt, így ugyanis nagyobb lehet az agyméretük, ami mindenféleképp jól jön majd az intelligencia, azaz az ész megnövelése érdekében.

—A fej tetejére beterveznek egy kis „ereszféleséget” is, amin extra izom tapadhat meg, növelve a rágóerőt, hasonlóan ahogy az a gorilláknál van, de azért mégse akkora nagyot, azért, hogy ne legyen túl feltűnő és riasztó a különbség. Szóval megnövelik majd a rágóizmokat, igen, de nem annyival mégse mint ahogy az a gorilláknál van, mert nem akarnak majomként kinézni.

—Igenis beterveznek maguknak méregmirigyet, a szájukba, de olyat, ami csak és kizárólag akkor bocsát ki mérget, ha ők azt direkt akarják! Külön méregfog azonban nem kell ehhez, elegendő lesz ha a meglevő fogaikkal harapnak majd meg valakit, mert ez olyan erős méreg lesz hogy már felületes sérülés esetén is

másodperceken belül végez bárkivel. Állatokkal is. De velük, az „átalakított” emberekkel nem, mert ők természetesen immunisak lesznek a saját mérgekre, így egymásnak nem árthatnak a harapással, se véletlenül, se szándékosan.

—Olyan rugalmas ízületeket csinálnak, hogy minden erőfeszítés nélkül meg tudják csinálni mindegyik irányba a „spárgát”, de a lóbuszülést is, meg sok más efféle talajtornász-mutatványt.

—Fel tudjanak ugrani helyből minimum három méteres magasságba.

—Órákon át tudjanak függeszkedni egy faágon, mindössze fél kézzel.

—Lássák az ultrabolya sugarakat is, és a tárgyak hőmérsékletét is, azaz az infravörös sugárzást.

—Immunisak legyenek minden ismert kígyó-, rovar-, pók-, skorpió-, és halméreg ellen, a puhatestűek mérgei ellen is, és a gombamérgek ellen is.

—Ki tudják kapcsolni könnyedén a fájdalomérzékelést, azaz így megkínózni se lehet őket majd. Illetve lehetni lehet, de hiába, mert ha nem akarják akkor nem érzik majd a fájdalmat úgysem...

—Képesek legyenek ultrahangokat hallani ha akarják, és szonárral tájékozódni mint a denevérek, még ha nem is annyira hatékonyan, mert ennek érdekében nem akarták bevállalni azt a ronda denevércot, de a nagy füleket sem.

Felmerült még sok más ötlet is, de végül abban maradtak, egyelőre ennyit csinálnak csak meg, s meglátják miként válik be mindez. Elvégre e rengeteg új tulajdonságnak biztos vannak előre nem látható következményei is, bonyolultan hatnak egymásra, stb... Majd később lehet hogy bevállalnak egy újabb átalakítást, további különleges képességeikért cserébe, de most ennyi elegendő, kezdenek!

—Benne vagyok a dologban, nem ellenzem - mondta Pucsakaci - de akkor is az a véleményem, ezek után nem nevezhetjük magunka a Homo Sapiens faj tagjainak!

—Annyi baj legyen - legyintett Csipetke - nem bánom ha nem leszünk Sapiensek, a lényeg hogy megmaradjunk Homo-nak! Majd úgy nevezzük magunkat ezentúl, hogy izé... Mondjuk, legyen az a nevünk, hogy „Homo Tardigrada”! Ettől még tehát mi is embernek számítunk majd, „Homo”-nak, csak más alfajba tartozónak. Vagy ha nem is az lesz a névben hogy „Tardigrada”, hanem teszemazt úgy hangzik majd hogy „Homo Tardigradeensis”, vagy „Homo Tardigadensis”, mert a fene se tudja, miként írták volna ezt a régi latinok... Ezt nem tudhatjuk, mert ők még nem ismerték a medveállatkákat, azok jóval a latin nyelv kihalása után kapták csak a Tardigrada nevet... Szóval bánom isén, mi lesz az alfajunk neve, a lényeg az hogy amint Min mondta, ha akarjuk, képesek leszünk utódot nemzeni bárki közönséges embernek, vagy tőlük megtermékenyülni! Bár perpillanat még nem érzek vágyat ilyesmire...

—Korai is lenne még neked az, leányom! - bólogatott Pucsakaci.

Biztos ami biztos, nem egyszerre alakították át mind önmagukat. Előbb csak Kvaré és Csipetke vetette alá magát a kezelésnek, s amiatt ők, mert ők voltak a legtürelemtelenebbek... De, végülis minden remekül alakult! Pu, Min és Babi remek munkát végeztek... S ezután következett mindenki más is! Igen, Pu, Min és Babi is... Sőt, a nyershúsevő tutu gyermekek is!

A tutu felnőttek épp erre voltak a legkíváncsibbak, mi lesz az eredménye az átalakításnak a tutu gyermekeket illetően. Nos, nemcsak semmi negatív következménnyel nem járt a dolog, hanem épp ellenkezőleg: kivétel nélkül

mindegyiküknek megnőtt újra az IQ értéke, bár eltérő mértékben. A legrosszabb esetben csak körülbelül 10 százalékkal, a legjobb esetben 89 százalékkal, az átlag 63 százalék volt, a medián-érték pedig 54 százalék! Ez pompás és csodálatos eredmény volt, a tutu társadalom ujjongott! Még azok is bólogattak és mosolyogtak, ha kényszeredetten is, akik eddig a legagresszívabb stílusban keltek ki a nyershúsevés olyan „undorító” mellékhatásai ellen, mint a haj és a körmök...

Ennek persze az volt az oka, hogy az átalakítás olyan rengetegsok egyéb következménnyel járt, hogy ehhez képest a körmök, a haj és a fogak már igazán nem sokat számítottak. Bár minden bizonnyal kitalálhattak volna a tutuk olyan átalakítást is, ami minden egyéb előnyt tartalmaz de megmaradnak mellette fogatlannak, körömtelennek és szőrtelennek, de azért a tutuk bőven voltak annyira okosak és logikusak hogy elismerték - még ha nem is szívesen - hogy ha már úgyis készek hozzászokni a többi változáshoz amivel az átalakulás jár, akkor már olyan mindegy ha megbarátkoznak a körmökkel, fogakkal és a hajjal is!

Márpedig mindegyikük óhajtotta az átalakulást. Egyrészt a hihetetlen észbeli növekedés miatt... Ez olyasmi, hogy erről egy tutu egyszerűen nem képes lemondani! Nem létezik! Lehetetlen! Elképzelhetetlen! Épp annyira elképzelhetetlen hogy egy tutu ne akarjon okosabb lenni, mint az, hogy egy barbár nő ne szeretne széppé válni, vagy ha már szép is eleve, de ne akarna annál is szebb lenni! Évezredek át úgy tenyészítették magukat a tutuk, arra kondicionálták magukat, hogy az Ész, az a Minden, az a Legfőbb Érték! Már az az észbeli növekedés is, amit a nyershúsevés indukált bennük, olyan jelentős volt, hogy számosan akadtak a tutuk közt akik készek voltak bevállalni érte az „elcsúnyulást”, de most ez a „medveállatkás” átalakítás további akkora IQ-növekedést ígért nekik, ami még e korábbi észbeli gyarapodást is messze felülmúlta, mondhatni meghatványozta azt. Akkora hihetetlen észbeli növekedéssel járt, hogy még a legkonzervatívabb tutu se volt képes visszautasítani azt! Lehet hogy továbbra se tetszett neki a külső megváltozása, de akkor se tudta visszautasítani ezt a hihetetlen s korábban elképzelhetetlen ajándékot, az észbeli kvalitásainak ilyen jelentős növekedését. És arról szó se lehetett, hogy kidolgozzanak egy olyan módszer ami nem jár a külső megváltozásával is. Igen, megtehették volna, de hiába, mert igenis sokan akadtak a tutu társadalomban, akik már nem is idegenkedtek annyira e „barbár” attribútumoktól, sőt kifejezetten vágytak rá, mert ezeket előnyösnek tartották, például az önvédelem érdekében, vagy csak simán tetszett nekik hogy nemcsak az észbeli de a fizikális képességeik is gyarapodnak... És a konzervatív tutuk tudták, ha ők másképp alakítják át magukat mint a többség, mint ezek a „modernkedők”, akkor tényleg nem lehet szó róla hogy közös utódaik legyenek. Akkor a tutuk népe ketté fog szakadni... megbomlik az egység, az összetartás, az, ami pedig az ész tiszteletén kívül a tutuk másik legnagyobb társadalomformáló ereje, a kötőerő, igen, ami az ő nagyságukat és felsőbbrendűségüket biztosítja a Galaktikában...

Erről márpedig szó sem lehet! Egységben az erő! A tutuk egy nép kell maradjanak mindenáron! Még ezen az áron is, igen... Arról lehetne szó éppenséggel, hogy kitagadnak, kiközösítenek a soraikból néhány tucat, esetleg néhány ezer renitenskedőt, lázadót, neologistát, de ennél jóval több volt már ezek száma. Nem is csak milliók, de milliárdok. Igazság szerint egy, az etuk által végzett gyors közvélemény-kutatás alapján a tutuk hatvanhárom százaléka már kifejezetten vonzónak tartotta az átalakulás gondolatát, mert megtetszettek nekik

legalábbis a nagy izmok, a fennmaradó népesség bő nyolcvan százaléka pedig úgy vélte, hogy bár neki továbbra se tetszik a megváltozott külső, de „egye fene”: ha ez az ára a sok hatalmas előnynek, akkor ők készek bevállalni azt!

Szóval a reménytelenül konzervatívok óriási kisebbségbe kerültek, s kénytelenek voltak belátni, hogy ezúttal nekik kell alkalmazkodniuk a többséghez... És így aztán a tutuk végül úgy döntöttek, hogy mindegyikük átalakítja magát, eleinte pont úgy, ahogy azt Kvaré, Csipetke, Pucsakaci meg a többiek csinálták önmagukon, aztán majd később meglátják, bevállalnak-e további változtatásokat is... De egyben törvényt is hoztak arról, hogy ezentúl halálbüntetés terhe mellett a legszigorúbban tilos egyetlen tutunak is önhatalmúlag átalakítania magát bármiféleképpen is, azért, mert igenis MINDEN tutunak ugyanúgy kell kinéznie a főbb tulajdonságokat illetően, azért, mert az összetartás az egyik legnemesebb erény, s a tutuknak egyetlen népnek kell maradnia! Lehet szó természetesen további átalakításokról is a jövőben, igen, ez lehetséges, ezt határozottan leszögezték a törvényben, de csakis olyan átalakításokról lehet szó, aminek *minden* tutu aláveti magát, s hogy ez megtörténik-e, arról mindig közös döntés kell születnie! Ebbe Pu, Min, Babi és a többi „lázadó” tutu is habozás nélkül beleegyezett. Mert miért is ne, teljes joggal tekinthették úgy, hogy végül mégiscsak nekik lett igazuk...

Viszont közös átalakulás és összetartás ide vagy oda, azért az óvatos tutuk úgy határoztak, hogy most, a legelején mégse egyszerre alakulnak át mind, hanem tíz éven át, folyamatosan, minden évben a tutuknak csak a tíz százaléka. Azért, mert biztos ami biztos, hátha van valami rém kellemetlen mellékhatása is az átalakulásnak, amire azonban csak később derül fény, sok idő múlva...

Mire ez eldőlt, hőseink azon kezdtek gondolkozni, hogy ideje lenne talán visszatérni a saját bolygójukra.

—De még nem találtuk meg a Kulcsot. - ellenkezett Babi.

—Dehogynem... Tudjuk jól, hogy az ott van Tardinál, ő vitte el magával. - válaszolta Xanda.

—Igen, de akkor se szereztük vissza. Márpedig ez fontos lenne, mert anélkül nem tudunk belépni abba a mesterséges világegyetembe, holott számos tutu él már ott, és ők se tudnak kijönni onnan a Kulcs nélkül, s így végül elpusztulnak majd, ha nem is mostanában, hanem csak néhány tízezer év múlva!

—Ezt értem - mondta Kvaré - de mit se tehetünk ennek érdekében. Nem tudjuk kideríteni, merre ment Tardi. Sőt nemcsak mi nem tudjuk kideríteni, de ti se tudjátok, ti tutuk sem, mert ha tudnátok, már rég meg is tettétek volna.

—Próbálkoztunk vele, de úgy tűnik, kikapcsolta teljesen az űrhajó számítógépét. Nem tudjuk bemérni.

—Na látod, akkor hogy is lehetnének képesek erre mi!

—Biztos hogy sehogyan - bólogatott Babi - de ez akkor is szomorú, mert így csak félsikernek érzem azt, amit elértünk.

—Hát nekem pedig igenis van egy ötletem! - mosolyodott el Csipetke. —Nem azt mondom hogy biztos sikerre fog vezetni, de érdemes megpróbálni, mert mindenképp növeli az esélyeinket. Ez az ötlet pedig úgy szól, hogy én azért komolyan hiszek benne, hogy Tardi egy olyan fickó aki nagyra értékeli a kényelmet. A biztonságot pedig pláne. Szóval nem hiszem én azt, hogy olyan bolygóra ment volna ami emberi életre alkalmatlan fejlett technika segítségével! Eleve, biztos tudta ő is hogy ki KELL kapcsolnia a komputert, ha nem

akarja hogy bemérjétek. Na de ha kikapcsolja, akkor az a továbbiakban nem segíthet neki... Tehát magára lesz utalva! Komputer híján viszont nem lenne képes túlélni... Hacsak valaki nem segít neki! Ebből következik, hogy olyan bolygóra kellett mennie, amin van emberi élet.

—Tardi aztán biztos hogy nem szereti a barbárokat. - legyintett Minni.

—Hát persze hogy nem, de a saját életét annál jobban... Ha az életbenmaradásának az az ára, hogy el kell viselje a barbárok látványát sőt hálás kell legyen nekik a segítségért, akkor biztosra veheted hogy ezt fogja választani, mert mindent inkább mint a halált! Ez tehát az amiből kiindulhatunk. Vagyis a kutatást Tardi után elegendő mindössze az emberlakta bolygókra korlátozni, úgy sokkal hamarabb végezhetünk vele.

—Nem tudod hogy mit beszélsz, Csipetke, van neked fogalmad róla, hány MILLIÁRD emberlakta bolygó van az univerzumban?!

—Biztos hogy sok, de még mindig csak a töredéke annak, ahány bolygó NEM alkalmas az emberi életre, sőt semmiféle életre sem!

—Akkor is. Soha nem végeznénk mindegyiknek az átvizsgálásával.

—De nem is kell átvizsgálni mindet. Mert én abban is mélyen hiszek, hogy Tardi nem egy akármilyen barbár bolygóra ment, hanem olyanra, ahol azért mégse középkoriak már az állapotok, hanem inkább valami olyasmi lehet a fejlettsége mint amilyen a Bargan bolygóé is volt, a csiszik odaérkezése előtt. Egyszerűen mert Tardi valóban nagyra értékelheti a kényelmet, és egy olyan bolygón élni mégiscsak kényelmesebb mint ókori vagy középkori viszonyok közt. Márpedig ha egy bolygó eléri ezt a technikai színvonalat, akkor ismeri már a műholdas kommunikációt. Tehát információ jut ki róla rádióhullámok útján a világűrbe. Ezt le lehet hallgatni... és abban is biztos lehetsz, az hogy Tardi odaérkezett hozzájuk, tehát egy idegen emberi faj első képviselője egy akkora hatalmas űrhajóval, az olyan szenzáció hogy azóta is erről beszél ott mindenki, minden teli van erről szóló hírekkel... Tehát nem kell részletesen átvizsgálni minden bolygót, centiről centire Tardi után! Elegendő egy rövid időre odaküldeni egy automatikus szondát minden szóba jöhető bolygó közelébe, az lehallgatja a rádióadásokat, és elemzi, van-e benne valami olyasmi ami arra utal hogy nemrég ott szállt valami űrlény vagy ilyesmi... Mindjárt milliomodrészére csökken majd azon bolygók száma, amelyeket igenis át kell vizsgálni tüzetesen!

—Csipetke, elismerésem, remek ötletet adtál!

—Még szép, de ez természetes is, hiszen eddig is okos voltam, de pláne az átalakulásom után...!

—Azonnal rohanok hogy elmondjam ezt a rangosabb tutuknak, akik...

—Már értesítettem az illetékeseket erről! - szólt előzékenyen Kukucska, a csiszí etu.

S így aztán hőseink mégse tértek haza egyelőre, hanem vártak, mi lesz az eredménye a Tardi megkeresésére indult felderítőprogramnak.

Aztán mégse úgy esett, hogy emiatt találták volna meg Tardit...

Ugyanis, alig telt el három hónap e beszélgetéstől számítva, Kukucska értesítette őket valami nagyon meglepőről:

—Talán érdekel benneteket, hogy az imént jelzés érkezett a szenzorainkhoz, miszerint Tardi űrhajójának számítógépe újra be lett kapcsolva.

—Nahát... Miként is merhette ezt megkockáztatni?! - ámult Minni.
—Ennek csak egy magyarázata lehet: úgy döntött hogy visszatér önként! - válaszolta Csipetke.
—Na de hát... De hát... *MIÉRT?*!
—Erről fogalmam sincs, de akkor is úgy van! És ha visszatér, megtudjuk majd.

Így is lett. Fél óra se telt el, és Tardi úrhajója máris dokkolt az űrvárosban, pont azon a helyen, ahonnan elstartolt hónapokkal ezelőtt. Persze a tutuk már percekkel azelőtt észlelték az úrhajó érkezését, és sokan vártak rá, mert ők is kíváncsiak voltak, miért is tért vissza Tardi.

Nos, hamar megtudták... És jókora meglepetés érte őket, mert nemcsak Tardi lépett ki az úrhajóból, de követte őt több más ember is, jól láthatóan nem tutuk hanem barbárok, férfiak is és nők is... És ez a „több más” ember ez nemcsak néhány fő volt, nem is csak néhány tucat, de több száz! Sőt, igazság szerint a létszámuk a több ezret is elérte. Egészen biztos, hogy alig fértek bele az amúgy igazán jókora úrhajóba, biztos is hogy egymás hegyén-hátán szorongtak odabent az űrutazás során... még szerencse hogy nem sok időt kellett kibírniuk így, mint heringeknek a halkonzervben!

—Nahát, Tardi, meglep hogy itt látlak most! - kiáltotta Xanda, és odarohant hozzá. Még át is ölelte. —És kik ezek a többiek? És hogyhogy vissza mertél jönni, hiszen amikor elszeleltél innen, úgy rettegtél hogy csak na, hiába mondtam neked hogy ne félj, mert majd én mindent elintézek úgyis!

—Na hát épp amiatt jöttem vissza, mert bízom benned hogy tényleg megvédesz és elintézel mindent... Remélem nem csalódom benned... De különben is megígérted hogy szülsz nekem gyermeket, nem is egyet, az pedig csakis akkor lehetséges ha visszajövök hozzád...

—Hát nem felejtettél el? Akarsz még mindig engem magadnak?

—Persze hogy, még szép! Hiszen mondom, megígérted... Ennyi igenis jár nekem...

—De, feltételezem azért, azóta már volt, izé... kapcsolód más nőkkel is, mert valami oka csak kell legyen annak, hogy most ennyi barbárt hoztál ide, s akadnak köztük nők is szép számmal, sőt mintha a jelentős többségük épp nő lenne... s mert én is nő vagyok, értek az ilyesmihez, s így bizton állíthatom, e nők majdnem mindegyike olyan rajongó és tiszteletteljes pillantásokkal méreget téged, hogy bevallom, ez sanda gyanút kelt a szívemben, bár el se tudom képzelni, miként érhattél el náluk ekkora hatalmas sikert, fel se tettelem eddig egy tuturól, hogy ilyen tehetséges nőcsábász és szívtipró lehessen! Hogy is érthetsz épp te, a tutu ennyire pont a barbár nők szívéhez?!

—Nos, végülis te igazán kell tudd, hogy jelentős ismereteim vannak biológiából, így sok mindent tudok a szív működéséről is...

—Jelképesen értettem, arra gondoltam tehát, hogy ahhoz hogy érthetsz ennyire, hogy ilyen alaposan magad felé fordítsd az érzelmeiket!

—Ó, hát ennek természetesen az az oka, hogy ha épp az érzelmeikhez nem is konyítok, de a biológiához annál inkább! El se tudod képzelni, milyen nyomorékok voltak a szerencsétlenek, szinte mint egy oszló hulla, úgy nézett ki a többségük... Na de én mindőjüket meggyógyítottam! Természetesen azzal a medveállatkás módszerrel, amely kezelésen te is átestél! Most már nekik is mind ugyanolyan képességeik vannak! Persze hogy kedvelnek engem, ez nem is lehet másképp, mert mindenki kedveli azt aki visszaadja az egészségét, mi tutuk

magunk is így vagyunk ezzel, e téren nincs semmi különbség köztünk és a barbárok közt... Szóval nagyon hasznossá tettem magamat azon a bolygón ahol leszálltam! Nagyon szerettek ott engem meg minden... tiszteltek is, becsültek is... És én nagyon jól is éreztem magamat ott, vita se lehetett hogy arrafelé én vagyok a legokosabb... bevallom talán vissza se jöttem volna, ha ez így marad... Persze, továbbra is hiányoltalak, vágytam utánad, de nem tagadom hogy nagyon féltem visszatérni... hanem aztán az történt, hogy, hogy is mondjam el... szóval az egy nagyon barbár bolygó. Ott még több ország van... és persze hamar híre szaladt annak, hogy én leszálltam, és hogy milyen gyógyításokat művelek. Na és a gyógyítással nem is volt semmi baj, annak mindenki nagyon örvendett, de azok az országok ahol NEM szálltam le, szóval minden másik ország annak az egynek a kivételével ahol leszálltam, az elkezdett attól félni, hogy nemcsak gyógyítani fogom az embereket, de megtanítok egy csomó mindent a mi tutu technológiánkból is az arrafelé élőknek! És e félelmük nem is volt alaptalan, mert nagyonis kérték a leszállásom környékén élők, hogy osszam meg velük a tudományos titkainkat. Én el is kezdtem tanítani őket egypár apróbb hasznosságra, persze nem sokra, mert teljesen reménytelen volt hogy akár kétszáz év alatt is megtanítsam nekik annak akár az ezredét is amit mi tutuk tudunk, hiszen a tudás szintjei egymásra épülnek, és nem lehet egy hirtelen ugrással fokozatokat kihagyni, legalábbis nem akármennyit... De ha keveset is tanítottam meg nekik, de ez is megijesztette a többi országokat, félni kezdtek hogy ha az az ország sok mindent megtanul, akkor hamarosan fejlett fegyverekre tesz szert, és legyőzi őket! S ezért pár órával ezelőtt elindítottak egy rakás atombombát és hidrogénbombát arra a környékre, ahol az űrhajóval landoltam. Ennek azonban híre szaladt, mert a rakétaindulásokat jelezte ennek az országnak a figyelőrendszere. És elindultak az ellenrakéták. Vélhető volt azonban, hogy ha nem is mind, de néhány hozzánk küldött rakéta igenis eléri majd a célját. És nekem nem sok félnivalóm lett volna ha bezárkózom az űrhajóba, de tudtam hogy mindenki más aki arrafelé él, el fog pusztulni. Azok akiket meggyógyítottam. És akik tisztelnek és szeretnek engem! És biztos is hogy mind teljesen pánikba esett, mert ők is megtudták hogy jönnek a rakéták, és órákon belül végük, de talán már harminc percen belül is... Na és akkor én mondtam nekik, hogy jöjjenek gyorsan be az űrhajóba, és majd én elviszem őket egy biztonságos helyre... Azaz ide, Tutullába! Azt nem tudom mi lesz velük itt majd, de akármilyen is, az biztos hogy jobb lesz nekik mint a halál... Mondjuk, élhetnének például ezentúl a Barganon, ott ahonnan ti idelátogattatok... vagy elvisszük őket valami más barbár bolygóra vagy akármilyen...

—De hát nem féltél, hogy ha visszajössz, akkor a többi tutu megparancsolja majd, hogy kapcsold ki magadat?

—De igen, de akkor se nagyon tehettem mást. Kötelességemnek tartottam megmenteni azokat, akik bíztak bennem. Akik szeretnek engem. Meg aztán, reménykedtem abban is, hogy tényleg úgy lesz ahogy mondtad, hogy te majd elintézed hogy megbocsássanak nekem... És nem is lenne semmi értelme már ha kikapcsolnának, mert én már egy teljesen más tutu vagyok! Itt mindenki előtt elismerem, hogy korábban nagyon buta voltam. Nem volt igazam. Nemcsak abban nem volt igazam amikor... szóval, nemcsak Minnival kapcsolatban nem volt igazam, de abban se hogy ne lenne jó dolog nyers húst enni. Mert azon lehet vitatkozni valóban, hogy szép vagy csúnya-e a köröm meg a haj, de az biztos hogy én sokkal jobban érzem most magamat amióta megnőttek az izmaim! Azaz ebben se volt igazam. Igazság szerint igenis annak a tutunak volt igaza, aki lefokozott

engem, s akit dühömben fejbe vertem. Nagyon bánom már hogy ezt tettem, sajnálom tényleg, elismerem hogy teljes mértékben tutuhoz méltatlanul viselkedtem, nem kellett volna ezt tennem... De hát most mit tegyek, na, nem tudom visszacsinálni a múltat... de tanultam az esetből! Én arra kérek minden tutut, hogy bocsásson meg nekem, ha ez lehetséges. És külön megkérem Put is arra, hogy ne haragudjon rám, amiért olyan gyáva voltam és nem tisztáztam őt a gyanúsítás alól, hagytam hogy azt higgyék hogy ő volt a gyilkos és nem én... de tényleg nagyon féltem... Persze, ezt akkor se lett volna szabad... Szóval tényleg nagyon sokat hibáztam! Lehet hogy én egy nagyon okos tutu vagyok úgy általában, de az ilyen dolgokban akkor is rendkívül buta. De azóta sokat okosodtam... Szóval én elismerem minden hibámat, itt a Kulcs is, visszahoztam, visszaadom... Én szeretnék mindent újrakezdeni, előlről, azt hiszem ti úgy mondanátok hogy „tisztá lappal”... Szeretném ha mindenki megbocsátana nekem... Hát, majd meglátjuk hogy ez összejön-e... de úgyse tehettem mást, mert meg kellett mentenem a többieket... Akik különben szeretnének is mind tutuk lenni maguk is... bár nem hiszek benne hogy bármi remény is lenne a befogadásukra. De azt kérték hogy említsem meg ezt is... Nos, megtettem... Mást nem nagyon mondhatok, azaz be is fejeztem a közlendőmet...

Xanda átölelte őt.

—Ó te nagy kujon! Ne félj semmitől se, legrosszabb esetben jössz majd velem a Barganra, s ott élsz majd velem! Nagyon büszke vagyok rád, az életmentésedre! És igenis szülök majd neked sok-sok gyermeket!

A tutuk végülis bő három napig tárgyalták az ügyet. Ezalatt Tardi Xanda kabinjában lakott, a megmentettjei pedig ugyanazon a szinten kaptak kabinokat, mint ahol Kvaré, Csipetke, Xanda meg a többiek laktak.

S végül megszületett az ítélet. Az ítéletben jelentős szerepet kapott Kvaré is, mert a főtutuk kikérték az ügygel kapcsolatban a barbár vendégeik véleményét is. Elvégre még mindig gyilkosságról van szó, abban pedig a barbárok a szakértők... Na meg, hirtelen itt termett Tutullában több ezer másik barbár is, hát persze hogy az ő barbár barátaik véleményét nagyonis érdemes kikérni ezen másik barbárokról...

Kvaré az ügyben természetesen sztoikushoz méltó álláspontot képviselt.

—Én azt mondom, s a sztoikusok is mindig ezen a véleményen voltak a történelem során, hogy aki megbánja a bűneit őszintén, annak illik megbocsátanunk, adni neki egy újabb lehetőséget! Pláne ha nemcsak *mondja* azt hogy megbánta amit tett, de bizonyítékkal is szolgál arra vonatkozóan, hogy megváltozott az ő jellemében. Bár semmi kételyem afelől hogy Tardi még mindig rém messze van holmi elvont Tökéletességtől a jellemét illetően, de tagadhatatlan hogy rengeteget fejlődött, hiszen ezt bebizonyította a rengetegsok barbár élet megmentésével! Ezt a tutuk akkor is illik hogy értékeljék, ha elismerten kevesebbre tartják a barbárok életét, mint a tutukét. Nem vitás előttem ugyanis, hasonló esetben Tardi immár kész lenne igazi tutuk életét is megmenteni, márpedig ez épp az, amit a tutuk el kell várjanak egymástól! Tardi el is ismerte a bűnét. Ő is úgy gondolja már, hogy helytelenül cselekedett. A bölcs tutuk remélem belátják, hogy nagyon barbár dolog pusztán a bosszúállás kedvéért büntetni valakit, akkor is ha a bosszúállásnak nincs semmi értelmes célja, mert nem javít semmit a fennálló állapotokon, és nem is előz meg későbbi potenciális negatív eseményeket illetve tetteket! A büntetés természetesen nagyonis indokolt

lehet alkalmasint, de csak akkor, ha annak célja nem az üres bosszú, hanem az, hogy jó irányba változtasson a bűnelkövető jellemén! Jelen esetben azonban ez a pozitív változás büntetés nélkül is megtörtént már, csak úgy magától. Semmiféle épeszű haszna és célja nem lenne már tehát annak, ha bármiféle retozióval is sújtanánk Tardit a múltban elkövetett helytelen tetteiért. Különbözik meg akkor is kap büntetést ha a többi tutu semmit se tesz ellene: mert hiszen mostantól kezdve mindaddig amíg csak él, Tardi igenis szégyenkezni fog a múltban elkövetett tettei miatt, valahányszor csak eszébe jut ez az eset! Tehát ő igenis meg van büntetve máris! Semmiféle további büntetést nem tartok szükségesnek, ez az én véleményem! Megemlítem továbbá azt is, hogy ő minden bizonnyal Xandával együtt fog élni a jövőben, és ez nagyon jó lesz, mert Xanda hogy úgy mondjam a „körmére néz” majd, azaz úgysem engedi majd, hogy helytelen tetteket kövessen el. Lesz tehát majd, aki vigyáz Tardira, ha adott esetben erkölcsi kihívásokkal küszködne. Igen, lesz aki felügyel majd rá, ez nem is vitás, mert Xanda jelleme olyan, hogy szereti ha az övé a domináns, az irányítói szerep!

És végül a tutuk elfogadták Kvaré nézőpontját. Úgy döntöttek, Tardi nem kell hogy kikapcsolja magát, megbocsátanak neki, egyetlen feltételt szabtak csak: kizárólag akkor élhet a jövőben Tutullában, ha vele él Tutullában Xanda is! Ha Xanda erre nem hajlandó, akkor Tardi is el kell hagyja Tutullát, és élhet Xandával a Barganon, vagy akárhol mmásutt, vagy akár Xanda nélkül is az Univerzum bármely pontján, nem számít, de Tutullában kizárólag Xandával együtt! Mert ők a tutuk óvatosak, és igenis jó, ha Tardi felügyelet alatt marad, azaz - ahogy Csipetke mondta nevetve és semmi esetre se udvariasan, sőt inkább metsző gúnnyal, „ha Tardi cselekvőképességet kizáró gyámság alá kerül”...

Egyben a tutuk azt is eldöntötték, hogy Csipetkéék, tehát Kvaré, Pucsakaci, Xanda, Gemmon, meg minden barbár vendégük ezentúl tiszteletbeli tutunak számít, egyrészt hálából mert megoldották ezt a válságot, másrészt mert most az átalakulás után simán eléri ők is a szokásos tutu IQ érték minimumát, sőt annál jóval magasabb értéket is. Mindez azt jelenti, hogy minden joggal rendelkeznek, amit bármely született tutu is élvezhet, mely tutu ugyanazon IQ érték által meghatározott kasztba tartozik. De természetesen nem kötelező Tutullában lakniuk, ellenben akármikor idelátogathatnak, és olyankor szívesen látják őket.

Mindez vonatkozik a Tardi által megmentett barbár emberekre is, feltéve természetesen, hogy vállalják ők is az átalakítást, azaz inkább már egy második átalakítást, hogy nekik is ugyanolyan legyen a genetikájuk, biológiájuk és képességeik, amint az ezentúl minden tutu esetében is így lesz. Ezt azonban kivétel nélkül mindegyikük boldogan vállalta, sőt repeső örömmel...

Aztán hogy mindez megvolt, hogy mindez eldőlt, Pucsakaci így szólt:

—Na akkor azt hiszem, most már tényleg ideje hazamenni, hiszen minden fontos kérdés tisztázódott! Jössz velem, leányom? - kérdezte Csipetkétől.

—Természetesen visszautazom én is, igen, de nem veled, papus. Mert nem azonnal utazom vissza.

—Hát mi dolgod van itt még?!

—Még egyetlen kísérletet le szeretnék bonyolítani.

—Kísérletet?! Te?! Hát mi közöd van neked tudományos kísérletekhez, akármilyen okos légy is, a tutuk biztos hogy sokkal jobban értenek ehhez, mert még ha hajszálnyira ugyanannyi eszed lenne is mint nekik, de ők sokkal többet tanulták az ilyen tudományos dolgokat!

—Hát persze, ebben teljesen igazad van, de ez akkor is olyan kísérlet, amihez igenis én kellek. Ja, és nemcsak én, de Kvaré is.

—Most már pláne semmit se értek.

—Jaj, hát arról van szó, hogy akármennyivel legyenek is okosabbak nálam a tutuk, de akkor is az a helyzet, hogy soha egyikük se volt barbár. Én azonban nagyonis. Na meg Kvaré is. És hát bizony illik hogy kiderítsük, most az átalakítás után mely tulajdonságaink azok, amelyek öröklődnek... És könnyen belátható, az egyetlen mérvadó kísérlet ezt illetően csakis az lehet, ha megnézzük, milyen gyereke születik egy emberpárnak akkor, ha az anya is és az apa is ilyen átalakított személy! És e kísérlet során én bizony igenis itt óhajtok maradni Tutullában, szóval mondom, nem végleg, ne ijedj meg apus, fogsz még látni engem, nem válnak el örökre az útjaink, de amíg várandós leszek, meg pláne a szülés idejére, s még utána is néhány hónapig, hát szerintem Tutulla messze megfelelőbb lakhely lesz nekem mint a Bargan, egyszerűen mert itt sokkal fejlettebb az orvosi ellátás! Hogy azt már ne is említsem, hogy még ingyenes is...

—De korábban mintha olyasmit mondtál volna, hogy nem akarsz gyermeket.

—Ez így is volt akkor, de hát ugye volt azóta ez az átalakításom, és az is eszembe jutott hogy tényleg illik lefolytatni ezt a tudományos kísérletet... De meg én azt hiszem, olyan IGAZÁN nagyon neked se lehet ellenedre, ha születik egy unokád, aki ráadásul szuperzseniális lesz, és szuperképességekkel is rendelkező! Aztán meg amikor azt mondtam hogy nem akarok még gyermeket, akkor azt úgy értettem hogy KÖZÖNSÉGES emberektől nem akarok gyermeket, hiszen emlékezz csak apuci, akkor épp róluk beszélgettünk... És ez a véleményem azóta sem változott: KÖZÖNSÉGES emberektől persze hogy akarok gyermeket, naná hogy nem, egyet sem, sőt nemcsak gyermeket nem akarok tőlük, de lefeküdni se akarok egyetlen közönséges emberrel sem! Azaz mi az hogy lefeküdni velük, még csókolódzni sem... Nemcsak barbárral, de tutuval sem. Csakhogy most már nem vagyok közönséges ember, és Kvaré sem az... Ez roppant különbség!

—Hát, hm... Szóval te és Kvaré...

—Nézd, én tudom hogy mindigis bökte a csőrödet az, hogy én őt szemeltem ki magamnak, de valójában kizárólag két kifogásod lehetett ellene, kettő és nem több: az egyik hogy nincs sok pénze, a másik pedig hogy nagy a korkülönbség közte és köztem! Csakhogy amióta mindketten tiszteletbeli tutuk lettünk, azóta a pénznek bolhapiszoknyi jelentősége sincs, mert Tutullában úgyis ingyen jár nekünk minden, egész életünkben, pontosabban örökkön-örökké, hiszen immár örökéletűek vagyunk, hacsak valami balesetben el nem patkolunk, de annak aztán igazán rém rafinált balesetnek kell lennie, mert az átalakítás óta nem sok mindenben halhatunk meg... Igen, ez nem lehetetlen még most sem, elismerem, de a valószínűsége elenyésző! Tehát elméleti értelemben még most se vagyunk halhatatlanok, ezt tudom, de az is biztos hogy nagyon közel kerültünk a gyakorlati értelemben vett halhatatlansághoz! Ami meg a korkülönbséget illeti, egyrészt megintcsak az örökélet miatt ennek sincs már semmi jelentősége, másrészt épp az átalakítás miatt lényegében épp egykorú vagyok Kvaréval, hiszen az átalakítás során minden sejtem megújult, újjászületett, lecserélődött a genetikai kódja, tehát semmi jelentősége annak, melyikünk hány évet élt már az átalakítás előtt! Egykorúak vagyunk, igen! Sőt nemcsak Kvaréval vagyok egykorú, de még veled, az édesapámmal is, mert te is ugyanazon a napon lettél átalakítva mint én, mindössze ha talán három óra különbséggel!

S erre Pucsakaci elmosolyodott.

—Hát ha veled egykorú vagyok, akkor nem annyira az apád vagyok ezentúl, hanem inkább a fiútestvéred.

—Biológiai értelemben talán így is tekinthetjük.

—Nos, egy apa sok mindent megtilthat a lányának, de egy testvér már nem igazán tilthat meg bármit is a testvérének... - azzal átölelte Csipetkét. —Légy boldog a pároddal... *Hugicám!*

—Huh, hát nagyon örülök neki hogy nem haragszol... bevallom volt azért bennem némi aggodalom hogy miként reagálsz majd a bejelentésemre...

—Eh, nincs nekem időm arra, hogy ilyesmire pocsékoljam a drága időt hogy harag meg neheztelés meg szemrehányás...

—Miért, van talán valami ami fontosabb neked, mint én, a lányod?!

—Miféle leányom, az imént egyeztünk meg abban, hogy nem a lányom vagy hanem a testvérem... de amúgy, komolyra fordítva a szót, igenis van fontosabb dolgom! Ugyanis ne feledd el, hogy nemcsak te vagy velem egykorú immár, biológiai értelemben, hanem Mékvaráni is. Azaz, jó ha tudod, nemcsak te vetted a fejedbe hogy végrehajtasz egy biológiai kísérletet! Van ugyanis olyan mondás a tudományban, hogy „egy kísérlet nem kísérlet”. Tehát én is ellenőrizni akarom, letesztelni, hogy mely szuperképességeim örökletesek és melyikek nem. Azaz, most el is búcsúzok tőled, leányom... vagy testvérem, szóval ahogy óhajtod... És megyek Mékvaránihoz, mert ahogy Kvaré mondogatja gyakran: „Sosem éled meg még egyszer ezt a napot, tedd hát értékessé”, azaz, első a tudomány, mindent a tudás és felfedezés érdekében, mindenütt de pláne itt Tutullában... Szóval, sok sikert a terveidhez Csipetke, látod nincs köztünk ellentét, nekem is hasonló terveim vannak, szóval már megyek is, mert az első mindig a tudomány, a Tudás szolgálata... - azzal Pucsakaci elmosolyodott, majd megfordult és már ment is, halkán kuncogva. És valóban Mékvaráni lakosztálya felé vette az irányt...

Vége

2017.01.31, 18:21 – 2025.01.01, 22:46